ΠΑΝΘΕΟΝ

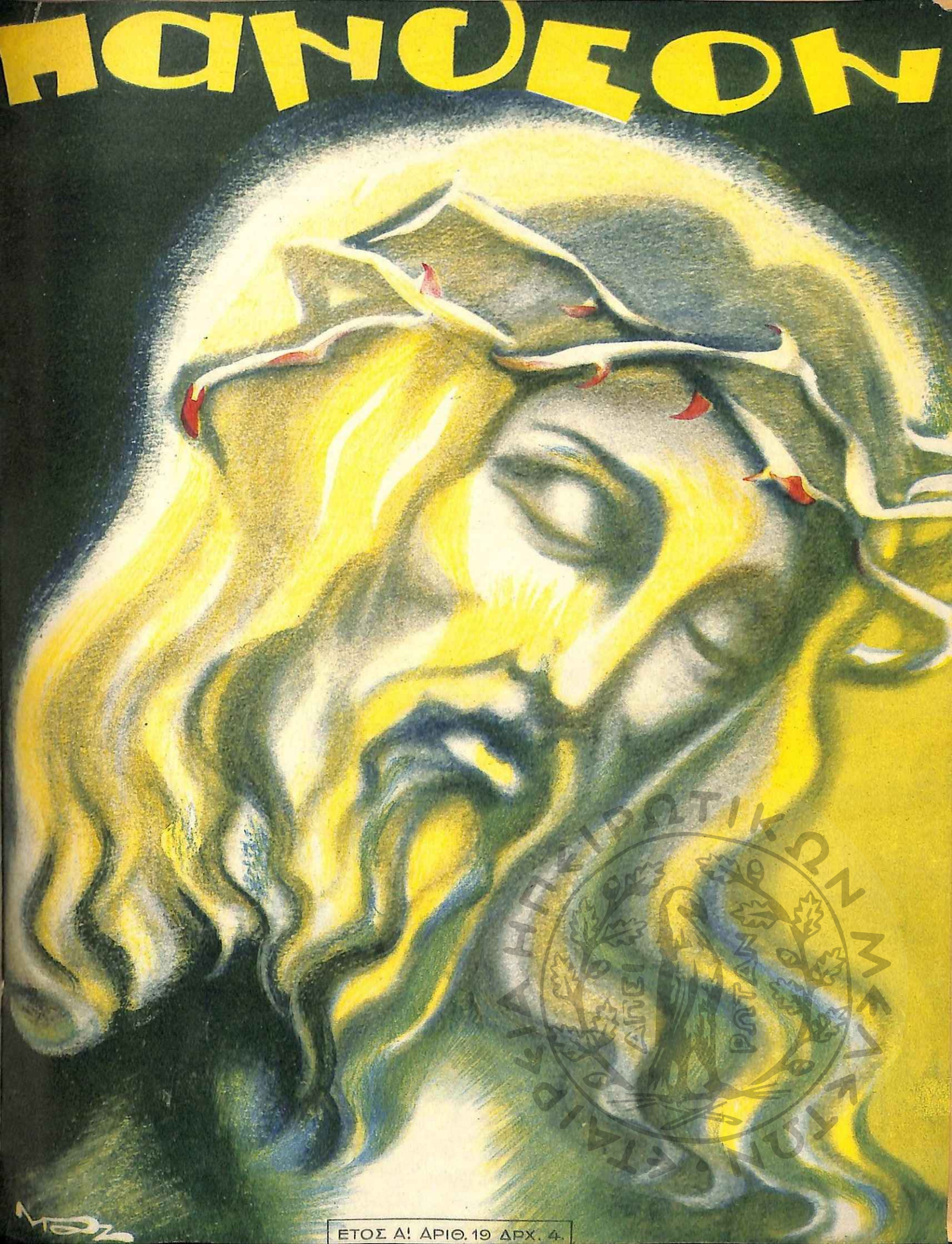

ΕΤΟΣ Α! ΑΡΙΘ. 19 ΔΡΧ. 4.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 19

ΠΑΝΔΕΟΝ

29 ΜΑΡΤΙΟΥ—4 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1934

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 1
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ $ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ ΚΙΡΣΟΙ (κοινῶς χταπόδια θεραπεύονται ριζικῶς ἄνευ ἐγχειρίσεως ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ κ. ΠΑΤΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, διδάκτορος Παρισίων, εἰδικῶς σπουδάσαντος ἐπὶ ὀκταετίαν, δι' ἓξ ἐνέσεων μὲ τὴν νεωτάτην μέθοδον τῶν Γάλλων καθηγητῶν ΣΙΚΑΡ & ΜΠΑΝΣΩΝΤ. Πληροφ. δωρεάν. Δέχεται 10-1 καὶ 5-7 καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.

Νίκης 54 • Τηλ. 20·220

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Προσώπου κ.τ.λ. ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ δέρματος ἐπιτυγχάνεται μόνον μὲ τὸ τελευταῖον μηχάνημα Διαθερμίας

Εἰς τὸ ἰατρεῖον:

Θ. ΚΑΛΑΒΡΟΥ Α. ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Κυδαθηναίων 19 3—6 μ. μ.

Πρώτη ἐπίσκεψις Δωρεάν.

Ἔχετε πονοκέφαλον ὁσονδήποτε δυνατόν; Ὀδοντόπονον; Γρίππην; ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τὸν Φαρμακοποιόν σας

1 KALMINE
Dr METADIER

Θὰ ἔχη ἄμεσα ἀποτελέσματα ἄνευ σχετικῶν διαταραχῶν
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος:
ΖΩΓΡΑΦΟΣ—ΒΑΚΗΣ & Σ^ΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ

Βιβλιόφιλοι!

Γιὰ κάθε προμήθειά σας ἀποταθῆτε εἰς τὸ γραφεῖον Προμηθειῶν ΧΑΡΑΛ. Ι. ΞΑΝΘΟΥ, Περικλέους 54α'. Ἐκτέλεσις καὶ ἀποστολὴ παραγγελιῶν ἄμεσος.

Διαβητικοί! Δοκιμάσατε τὰ Γερμανικὰ Χάπια

ΑΝΤΙΚΟΜΑΝ

Θεραπεία, χωρὶς ἐνέσεις
Φαρμακεῖον Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
Ὁδὸς Πειραιῶς 1 Ἀθῆναι

HERB

Τὸ ἰδεῶδες καλλυντικόν

Κυρίες μου, θέλετε νὰ ἀρέσετε;
Κορίτσια, θέλετε νὰ κάνετε δέρμα δροσερό, βελουδένιο, λαχταριστό;
Μεταχειρισθῆτε τὴν HERB

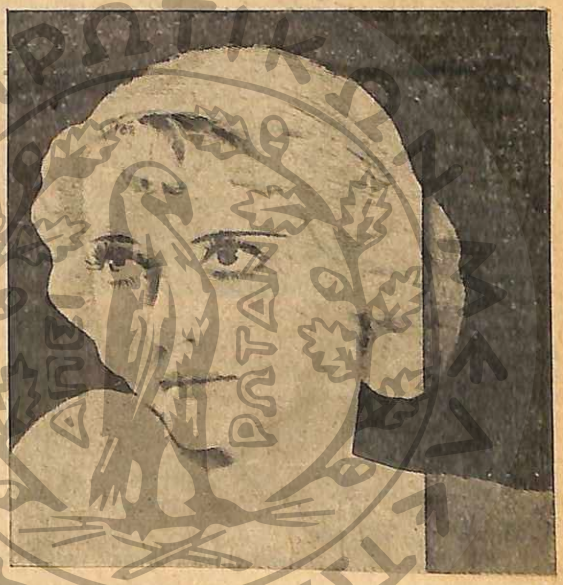

Ἡ Χέρμπ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ συνήθη καλλυντικά. Εἶναι προϊὸν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἑταιρίας HERB ORNAMENTAL Co Κατασκευάζεται καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ φυτικὰ ἐκχυλίσματα· ὡς ἐκ τούτου εἶναι τελείως ἀβλαβής. Στὸ ὑγιὲς δέρμα ἔχει θαυματουργὰ ἀποτελέσματα Τὰ μπιμπίκια, τὶς πανάδες, τὰ στίγματα, τοὺς μαύρους πόρους, τὶς ἐρυθρότητες τοῦ δέρματος, τὴ γυαλάδα, τὸ ἡλιόκαυμα, τὰ ἐξαλείφει τελείως. Μετὰ τὸ μπάνιο, δροσίζει, ἀνακουφίζει. Τὸ εὔμορφο δέρμα εἶναι θησαυρός. Μόνον ἡ HERB δύναται νὰ σᾶς τὸ χαρίση. Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεῖα μυροπωλεῖα, καὶ λοιπὰ εἰδικὰ καταστήματα, ἀντὶ δρχ. 75.—Γεν. Ἀντιπρ. διὰ τὴν Ἑλλάδα; ΤΕΝΗΣ Ι. ΤΣΟΠΑΝΑΚΙΣ, Ἐρατοσθένους 27 ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 23—458.— Παρακαταθήκη: Θ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ Στοὰ Φέξη 80.—

(Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιβαρύνσεως, ἔναντι ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς)

Κυρίες μου,

Η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

των 100 δραχμών

Δὲν συγκρίνεται μὲ οἱανδήποτε ἄλλην ἔστω καὶ ἐὰν ἔχη πληρωθῆ μὲ 500 δραχμάς.

Προσέξατε τὴν διεύθυνσιν

ΠΑΤΗΣΙΩΝ—

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20

ΔΙΑΡΚΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Μία καλὴ πούδρα ποὺ διατηρεῖ τὸ πρόσωπον πάντοτε φρέσκο καὶ ὡραῖο, ὡς τὰ ἄνθη τῆς πρωΐας εἶνε ἡ λεγομένη πούδρα «ΜΑΤΙΝÉΕ». Ἡ θαυμασία αὐτὴ πούδρα, μὴ περιέχουσα ἐπιβλαβεῖς οὐσίας, δὲν καταστρέφει τὴν ἐπιδερμίδα, διατηροῦσα αὐτὴν πάντοτε φρέσκη. Ὑπάρχει εἰς τρεῖς θαυμασίας ἀποχρώσεις, λευκή, ρὸζ καὶ ρασέλ. Προσδίδει εἰς τὸ πρόσωπον θαυμάσιον χρῶμα καὶ ἑφελκύει τὴν προσοχὴν τῶν ἀνδρῶν.

Πρὸς τούτοις κερδίζετε ἀπὸ τὴν εὐθηνὴν τιμήν της. Ἡ μεγάλη δραχ. 27, ἡ μικρὴ δραχ. 14. Ἡ κρέμα ΜΑΤΙΝÉΕ 16, ἡ πριγιαντίνη 15. Τὸ ἄρωμα ΜΑΤΙΝÉΕ 57. Μυροπωλεῖον ΑΡΙΣΤΟΣ Περικλέους 31.

Βάφετε μόναι σάς τὰ φορέματά σας μὲ ARTI

ΚΑΛΤΣΕΣ - ΚΑΛΤΣΕΣ

Ἔχομεν τὴν μεγαλυτέραν ἀποθήκην καλτσῶν με τιμὸς ἐργοστασίου.

Μεταξωτὴ ἀπο 75—80—90 καὶ ἄνω. Βαμβακερὴ ἀπὸ 25—45—55 καὶ ἄνω.

Ἐξαιρετικῶς δὲ σᾶς συνιστῶμεν τὴν μεταξωτὴ κάλτσα ΑΛΜΑ.

Θαῦμα ἀντοχῆς μὲ δρ. 150

Πωλήσις Λιανική & Χονδρική
Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ 18α'

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

Πάσης ἀξίας, παντος εἴδους Ὡρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, πυράσημα, παντὸς εἴδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοῖνιξ» παλαιὰ ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια), εἰκόνες Βυζαντινές, κομπολόγια καὶ πίπες κεχριμπαρια καὶ γιοῦσελ, φίλντισι καὶ κοράλια μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων.

Ὅστις μᾶς πωλήση τὸ χρυσοῦν του ὡρολόγιον ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του σὲ νικελένια κάσα. Κατασκευάζω καὶ ἐπισκευάζω παντὸς εἴδους καλλιτεχνικὰ κοσμήματα. Λόγῳ ρεκλάμας ἐπισκευάζω ὡρολόγια ἠγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δρχ. διὰ πᾶσαν βλάβην.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΣ 56

Διὰ τὴν βαφὴν τῶν φορεμάτων σας νὰ μεταχειρίζεσθε μόνον τὰς γνησίας Γερμαν. Βαφάς: ARTI ποῦ οὐδέποτε ξεβάφουν. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεῖα & Ἐμπορικὰ τῆς Συνοικίας σας.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΣΩΣΙΤΡΙΧΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ: ΒΟΡΔΩ, ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤ. ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΒΟΡΔΩ ΔΙΑ ΧΡΥΣΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ

ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΠΥΤΙΡΙΔΑ, ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ ΔΡΧ. 50
ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ » 65

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 32

ΜΗ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΕ ΤΑΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΛΑΜΑΣ ΞΥΡΙΣΜΑΤΟΣ

Φέρατέ τας εἰς τὸ ἐργαστήριόν μας ὁδὸς ΑΘΗΝΑΣ 69—ὄπισθεν τῶν κιγκλιδωμάτων τοῦ ἠλεκτρ. σιδηροδρόμου—τὰς μεταβάλλομεν εἰς καινουργεῖς ἐπανεπεξεργαζόμενοι ταύτας δι' εἰδικῶν ἠλεκτροκινήτων μηχανημάτων, ὡς γίνεται εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην.

ΕΤΑΙΡΙΑ «ΑΣΤΡΟΝ» ΑΘΗΝΑΣ 69—ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

τοῦ προσώπου καὶ οἱουδήποτε μέρους τοῦ σώματος, χρησιμοποιήσατε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικὸν—ἀποτριχωτικὸν RAP DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΡΙΖΑΝ τὸ περιττὸν τρίχωμα. Συγχρόνως δὲ λόγῳ τῶν ἐκλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέρμα τὴν ἀπαλότητα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 59—ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ κατάστημα τῆς ἐμπιστοσύνης δι'

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Ν. Λ. ΛΑΓΓΟΥΣΗ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 28Α ΑΘΗΝΑΙ

Ὁ «ΑΣΣΟΣ» τῶν ἐπισκευαστῶν στυλογράφων

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ. Αἱ τελευταῖαι ἐπιστημονικαὶ μέθοδοι διὰ νὰ κάμετε πειράματα συνεννοήσεως μὲ τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν Δρ. 55 ΣΟΛΟΜΩΝΙΚΗ Ὅλαι αἱ μυστικαὶ μέθοδοι τῶν μάγων καὶ τὰ φίλτρα γιὰ νὰ κάμετε καθε τι. Δρ. 55. ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ. Πως νὰ μεταβιβάζετε τὰς σκεψεις σας καὶ νὰ καταλαμβάνετε τας σκέψεις τῶν ἄλλων. Δρ. 25 ΒΙΒΛΙΟΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ. Ὅλα τὰ μυστικὰ διὰ νὰ κάμετε ταχυδακτυλουργίας, θαύματα, φάρσες. Θὰ γίνετε περιζήτητος. Θὰ προξενῆτε κατάπληξιν. Δρ. 35 ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ Οἱ τροποι διὰ νὰ ἔχετε ἔρωτα, ἐπιτυχίαν, πλοῦτον, νὰ ἐξασκῆτε γοητεια, ἐπιρροή. Δρ 17,50 ΜΑΓΝΗΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ. Το πλέον χρησιμον βιβλίον, αποκτᾶτε ψυχικας δυνάμεις. Προφυλασσεσθε καὶ θεραπεύεσθε ἀπὸ ἀσθενείας. Δρ. 25

Ἐκδοτικὸν Γραφεῖον «ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ»

Κολοκοτρώνη 27, Ἀθῆναι

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Κάτω ἀπὸ τὸ θαμπὸ φῶς τῶν κεριῶν, ποὺ τρεμόσβυναν μπρὸς στὰ γλυπτὰ ὁμοιώματα τῶν ἁγίων, ποὺ εὐλαβικὰ χέρια εἶχαν χαρίσει στὸ παληὸ μοναστῆρι τῶν Καρμηλιτῶν, ὑποβλητικὰ ἀντηχοῦσαν οἱ ψαλμωδίες τῶν ἀδελφῶν, ποὺ σὲ κατανυκτική, ὁλονύχτιο, δέηση, γιώρταζαν τὸ «Μυστικὸ Δεῖπνο».

Ἔξαφνα, καθὼς ἡ ἀδελφὴ Καικιλία, μὲ τὴ μέτζο—σοπράνο φωνή της ἄρχισε νὰ ψάλη τό:

«Ἡ ἀπεγνωσμένη διὰ τὸν βίον καὶ ἐπεγνωσμένη διὰ τὸν τρόπον, τὸ μῦρον βαστάζουσα προσῆλθε σοι βοῶσα: Μὴ με τὴν πόρνην ἀπορρίψης, μή μου τὰ δάκρυα παρίδης»....

Ἕνα σπαρακτικὸ ξεφώνημα ἀντήχησε, κι' ἀκολούθησε, ὁ γδοῦπος ἑνὸς σώματος ποὺ κυλίστηκε ἀναίσθητο.

— Καϋμένο κορίτσι! τὸ λύγισαν οἱ νηστεῖες! ἔκαμε τότε ἡ ἡγουμένη Φραγκίσκη. Καὶ δίνοντας σὲ δυὸ μοναχὲς τὴν ἐντολὴ νὰ πάρουν τὴ λιπόθυμη καλόγρηα στὸ κελλί της, συνέχισε ἡ ἴδια, σὲ λίγο, τὸ τροπάριο: «μὴ μοῦ τὰ δάκρυα παρίδης ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγελων· ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦσαν, ἣν οὐκ ἀπώσω ἁμαρτάνουσαν, Κύριε, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος».

Ὡστόσο, στὴ φωνή της, τὴν τόσο γλυκειὰ κι' ἁρμονική, ὑπῆρχε κάποια τρεμούλα, κάτι σὰ φόβος κι' ἀνησυχία.

Ὅταν ἡ λειτουργία τελείωσε οἱ ἀδελφὲς πλησίασαν περιεργες τὴν ἡγουμένη τους.

— Ὁσία, τῆς ψιθύρισεν ἡ ἀδελφὴ Σαλώμη, ποὺ τῆς ἦταν συμπαθὴς γιὰ τὸ σιωπηλὸ χαρακτῆρα της καὶ τὴ βαθειὰ θλίψη ποὺ καθρεφτιζόταν στὰ μάτια της καὶ ποὺ ὡς τόσο δὲν ἄφινε ποτὲ νὰ ἐκδηλωθῆ οὔτε σ' ἕνα κὰν στεναγμό. Ὁσία, φαίνεσθε πολὺ ταραγμένη ἀπόψε, τί συμβαίνει, λοιπόν, στὴν ἀδελφὴ Καικιλία; Τί ἔπαθε; Βρίσκετε τὴν κατάστασή της σοβαρή;

Ἡ αὐστηρὴ κι' αἰνιγματικὴ μορφὴ τῆς ἡγουμένης,—ποὺ δὲν ἄφινε νὰ μαντεύση κανείς, ποτέ, τίποτε ἀπ' τὸ μυστικὸ ποὺ συγκλόνιζε τὰ στήθη της—συσπάσθηκε Καὶ στὴν ἤρεμη πάντα μορφή της ἁπλώθηκε ἡ δυσφορία.

Μὲ μιὰ χειρονομία ἁπλῆ, ἔστειλε τῆς μοναχὲς στὰ κελλιά τους, δίνοντάς τους νὰ νοιώσουν πὼς ἡ περιέργεια εἶναι συχνὰ ἁμαρτία. Ὕστερα μὲ βῆμα βραδύ, σὰν τὰ πόδια της νὰ λύγιζαν στοῦ κορμιοῦ της τὸ βάρος, γύρισε στὸ ναὸ κι' ἔπεσε γονατιστή, συντριμμένη, μπρὸς στὰ πόδια τοῦ Σταυρωμένου.

Καὶ τὰ δάκρυα, ποὺ χρόνια τώρα κρατοῦσε αἰχμάλωτα, κύλησαν κρουνὸς ἀπ τὰ μάτια της. Καὶ τὸ στῆθός της ὤγκωσαν λυγμοί, π' ἀντηχοῦσαν σπαραχτικὰ στὴν ἀπέραντη γαλήνη τοῦ Οἴκου τοῦ Κυρίου.

Ὅ,τι ζητοῦσε νὰ θάψη γιὰ πάντα, κάτω ἀπὸ βαθειὰ πλάκα λήθης καὶ νὰ ἐξαγνίση στὴν πικρὴ μεταμέλεια, ἦρθε νὰ ξυπνήση, νὰ ζωντανέψη τυραννικά, ἐμπρός της, ἡ ἀποψινὴ λιποθυμία τῆς ἀδελφῆς Καικιλίας.

Ὁ Κύριος, τοῦ Ὁποίου τὴ συγγνώμη εἶχε ζητήσει, σὰ μιὰ καινούργια Μαγδαληνή, φαίνεται ὅτι δὲν εὕρισκε τὴ μεταμέλειά της εἰλικρινῆ, τὸν ἐξαγνισμό της πλήρη... Καὶ τῆς τὸ ἐκδήλωσε ἀπόψε μὲ τὸν πιὸ πικρό, τὸν πιὸ μαρτυρικὸ τρόπο...

Ἡ κόρη της, ποὺ ἄφισε κάποτε μωρό, μόνη κι' ἔρημη, γιὰ νὰ παραδοθῆ στοὺς λάγνους πόθους τῆς ἁμαρτωλῆς της σάρκας, καὶ ποὺ μιὰ μοιραία σύμπτωση ἔφερε ἀπελπισμένη ἀπ' τὴ ζωή, καλόγρηα κι' αὐτή, στὸ ἴδιο αὐτό, σιωπηλὸ καὶ πληκτικὸ μοναστῆρι, ποὖρθε νὰ ζητήση τὸν ἐξαγνισμὸ καὶ τὴ λήθη, τὴν ἀναγνώρισε λίγη ὥρα πρίν, στὴν ὥρα τῆς λειτουργίας. Κι ἀπ' τὰ χείλη της, ποὖταν πλασμένα γιὰ νὰ ροφοῦν ἀπὸ χρυσὸ κροντῆρι τὸ νέκταρ τῆς ζωῆς, κι' ἀπ' τὰ ὁποῖα θάπρεπε νὰ βγοῦν γι' αὐτὴ λόγια ἀγάπης καὶ τρυφερότητας βγῆκε ἡ πιὸ φρικτὴ κατάρα, ποὺ τῆς σπάραξε τὴν καρδιά:

— Μάνα στρίγγλα, μάνα μέγαιρα, ποὺ μὲ κατάντησες ζωντανὴ πεθαμένη, ὁ Κύριος ἂς μὴ σοῦ δώση ποτὲ τὴ συγγνώμη καὶ τὴν ἐξιλεώση, ποὖρθες ζητώντας στὸ σπίτι Του.

Ἡ ἡγουμένη Φραγκίσκη, ἀποροῦσε κι' αὐτὴ τώρα πῶς δὲ λιγοθύμησε στὴν κατάρα αὐτή, ποὖταν τόσο δίκαιη. Ἀποροῦσε ἀκόμα πῶς ἡ δυστυχισμένη κορούλα της δὲν ξεφώνησε, νὰ τὴν κάνη καταγέλαστη μπρὸς στὰ μάτια τῶν ἄλλων ἀδελφῶν, μὰ λιγοθύμησε ἡ ἴδια, ὅταν ψάλλοντας τὸ τροπάριο τῆς ἁμαρτωλῆς, σκέφθηκε πὼς εἶχε φανῆ σκληρὴ καὶ τῆς ζήτησε μετανοιωμένη συγγνώμη.

Κι' εἶχε ἀλήθεια κάθε δικαίωμα ἡ μικρὴ Καικιλία νἆναι σκληρή, ἀνάλγητη, ἄκαμπτη, ἀπέναντί της. Γιατὶ μανα της αὐτή, ποὺ θἄπρεπε νὰ τῆς ἀσφαλίση τὴν εὐτυχία, τὴν εἶχε κάνει κοινωνικὸ ναυάγιο. Στὸν ταραγμένο νοῦ τῆς ἡγουμένης Φραγκίσκης περνοῦσε ἀπόψε ὅλο τὸ παρελθόν. Ζοῦσε μὲ τὸν ἄντρα της, τὸν Αἰμίλιο Πουαριέ, ἕνα μικροεμποράκο σὲ μιὰ συνοικία τοῦ Παρισιοῦ, τόσο εὐτυχισμένα. Καὶ ἡ κορούλα τους, ἡ τώρα ἀδερφὴ Καικιλία, ἦταν ἕνας μικρὸς ἄγγελος. Τὰ θυσίασε ὅμως, ἄντρα καὶ παιδί, γιὰ ἕνα χαμένο κορμί. Κι' τοὺς ἐγκατέλειψε. Ἔπειτα, ὅταν ἐκεῖνος τὴν ἄφισε, ἔγινε μιὰ κοινή γυναίκα, ποὺ παραδινόταν στὸν πρῶτο τυχόντα γιὰ νὰ ἱκανοποιῆ τὶς σαρκικὲς ἐπιθυμίες της, ποὺ ἦταν τόσο φλογερές. Ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ ὁ ἄντρας της πέθανε. Ἡ κόρη της ἦταν τότε 18 χρόνων. Κι' αὐτὴ μόλις 34. Καὶ τόσο ὄμορφη καὶ προκλητική! Ἕνας καλὸς νέος ἀρρεβωνιάστηκε τὴν κόρη της. Ἀντὶ να χαρῆ, νὰ ἐνθουσιαστῆ, νὰ συντελέση κρυφά, μὲ κάθε τρόπο γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της, ἐζήλεψε. Ἕνας ἄνομος πόθος γεννήθηκε μέσα της γιὰ τὸ νέο ποὺ θὰ γινῶταν γαμπρός της.

Κι' ἕνα βράδυ, ποὺ τὸν βρῆκε σ' ἕνα μπὰρ νὰ διασκεδάζη μὲ μερικοὺς φίλους του, τὸν ἐπλεύρισε. Ὅπως ἦταν σ' εὐθυμία, τὸν παράσυρε. Καὶ τὴν ὥρα τῆς ἡδονῆς, μεθυσμένη ὅπως ἦταν, τοὖπε πὼς πρὶν γίνη ἄντρας τῆς κόρης της ἔγινε δικός της ἄντρας. Σὰν τρελλὸς ὁ νέος τότε τινάχτη ἐπάνω, τὴν ἔφτυσε κατάμουτρα κι' ἔφυγε μακρυὰ γεμᾶτος, ἀηδεία. Ἔγραψε στὴν κόρη τὰ καθέκαστα καὶ ὁ γάμος ματαιώθη. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Καικιλία ἔπεσε στὸ Σηκουάνα νὰ πνιγῆ. Μετανοιωμένη, συντριμμένη τότε ἡ Φραγκίσκη, ποὺ τὄμαθε, ἔφυγε γιὰ τὸ μοναστῆρι ὅπου τώρα ἦταν ἡγουμένη. Κι' ἡ Καικιλία; Ἀφοῦ πάλαισε γιὰ καιρὸ μὲ τὸ θάνατο, δόθηκε στὴ ζωή, ζητώντας νὰ ξεχάση. Δὲν τὸ κατάφερε ὅμως. Ἡ θύμηση, ἡ τυραννικὴ θύμηση τῆς πρώτης ἀγάπης, ξαναγύρισε πάντα στὴ μνήμη της. Καὶ τότε πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὸ Μοναστῆρι. Τὸ ἴδιο Μοναστῆρι ποὺ ἦταν κι' ἡ μάνα της, ποὺ δὲν τὴ θυμότανε, γιατὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὴν ἄφισε παιδούλα δὲν εἶχαν συναντηθῆ. Ὅμως τὴν ὥρα ποὺ σήκωναν τὸ σταυρό, ἕνα μενταγιὸν ἐφάνηκε στὰ στήθη τῆς ἡγουμένης. Ἡ νέα τὸ εἶδε· εἶχε κι' αὐτὴ ἕνα ὅμοιο. Καὶ τὴν ἀναγνώρισε. Τώρα, σκέφθηκε, στὴν ἀναπόληση ὅλων αὐτῶν ἡ ἡγουμένη Φραγκίσκη —τί πρέπει νὰ κάνω; Σ' αὐτὸ τὸ δίλημμα ἡ σκοτισμένη διανοιά της μόνη λύση βρῆκε τὸ θάνατο. Καὶ τὸ πρωΐ, τὴ βρῆκαν κρεμασμένη ἀπ' ἕνα δέντρο τῆς αὐλῆς.

ΖΑΝ ΠΕΡΝΙΕ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(Συνέχεια)

ΣΧΕΔΙΑ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— Ὁ χιλίαρχος Λούκιος Βῆρος διατάσσεται λίγες ἡμέρες μετὰ τὸ γάμο του νὰ πάη στὴν Ἰουδαία καὶ φεύγει ἀφοῦ ὡρκίσθη στὴ γυναίκα του Μάρτσια ὅτι δὲν θὰ τὴν λησμονήση ποτέ, ἐκείνη δὲ ὅτι θὰ πέση στὰ θηρία ἢ θὰ δηλητηριασθῆ ἂν ἀγαπήση ἄλλην. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἔγραφε τακτικά. Ἔπειτα ἔπαψε νὰ τῆς στέλνη εἰδήσεις του, καὶ μιὰ μέρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάη σὲ μιὰ γιορτὴ ποὔδινε ὁ Αὐτοκράτορας, ὁ πατέρας της ἄρχισε νὰ τῆς διηγῆται τὴ θλιβερὴ ἱστορία ποὺ συνέβη στὸν ἄντρα της: Στὴν Ἀντιόχεια ὑπῆρχε ἡ ὡραιοτέρα γυναίκα τῆς Ἀνατολῆς, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή. Αὐτὴ ἡ γυναίκα ἀγάπησε τὸν ἔγγονο τοῦ ἐκπτώτου βασιλέως Ὑρκανοῦ τοῦ Β'. τὸν Οὐρβανό. Ἐπειδὴ αὐτὸς ἀγαποῦσε ἄλλη—τὴν κόρη τοῦ δολοφόνου τῶν γονέων του, ποὺ ζητοῦσε νὰ βρῆ νὰ σκοτώση—καὶ τὴν ἀγαποῦσε χωρὶς νὰ ξέρη ποιὰ ἦταν — δὲν θέλησε νὰ συνδεθῆ μαζί της κι' ἐκείνη ἐθύμωσε κι' ἀνέθεσε στὸν ἀδελφό του τὸν Τίτο νὰ τὸν σκοτώση. Ἀλλ' ὁ Οὐρβανὸς σώθη ἀπὸ τὸ κτύπημα τοῦ ἀδελφοῦ του, πῆγε στὴ Μαρία καὶ τῆς εἶπε ὅτι, ἂν δὲν ἔφευγε τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, θὰ τὴν ἐξεδικεῖτο. Ἡ Μαρία γνωρίσθηκε μὲ τὸν Λούκιο Βῆρο καὶ τὸν ἐκάλεσε νὰ τὴν συνοδεύση στὸν πρωϊνὸ περίπατό της ποὔκανε ἐπίτηδες πρὸς τὸ σπίτι τῆς Ἀντινόης. Τὴν εἶδαν καὶ ἡ Μαγδαληνὴ θέλησε νὰ τοῦ προκαλέση τὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν, ἀλλ' ὁ Βῆρος ἄρχισε νὰ συμπαθῆ τὴ Μαρία. Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ντίλας μπῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ δωμάτιο τῆς Ἀντινόης καὶ κρύφτηκε κοντὰ στὸ κρεββάτι της.

Μπόρεσε τώρα ὁ κατάσκοπος να ἐξετάση μὲ προσοχὴ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου. Εἶδε καλὰ τὴν τοποθεσία καθ' ἑνὸς ἐπίπλου, ὑπελόγισε τὶς ἀποστάσεις καὶ διέγραψε τὸ δρόμο ποὺ θὰ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ κάνη σὲ κάθε περίσταση καὶ ξαναχώθη καὶ πάλι στὴ θέση του.

Ἐγκαίρως δέ. Γιατὶ σὲ λίγο ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἐμπῆκε ἡ Ἀντινόη.

Ἡ ὡραία κόρη τοῦ θηριώδη δολοφόνου τῶν γονέων τοῦ Οὐρβανοῦ φαινώτανε πολὺ ἀνήσυχη. Πῆγε στὸ παράθυρο τὸ ἄνοιξε διάπλατα καὶ κάθησε λίγες στιγμὲς ἐκεῖ. Προσπαθοῦσε τάχα νὰ ἰδῆ κάποιον στὸν κῆπο, ἢ ἁπλῶς θέλησε ν' ἀναπνεύση τὴν αὔρα τῆς νύχτας, ποὺ ρχώτανε μυρωμένη καὶ δροσερή; Ἂν ἐπερίμενε κάποιον, καὶ ὁ κἄποιος αὐτὸς ἐρχώτανε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. ὅπως εἶχεν ἔλθει κι' ὁ Ντίλας, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἦταν καθόλου εὐχάριστο. Γιατί, ἂν ὁ ἄγνωστος βρισκώτανε στὸν κῆπο—καὶ διόλου παράξενο αὐτὸς νὰ εἶχε κάνει τὸ θόρυβο ποὺ ἄκουσε—θὰ τὸν εἶχε ἰδῆ ποὺ σκαρφάλωνε κι' ἴσως, ἐκείνη τὴ στιγμή, νὰ περικύκλωσε τὸ σπίτι γιὰ νὰ τὸν πιάσουν.

Ἡ Ἀντινόη, χωρὶς νὰ κλείση τὸ παράθυρο πῆγε, καὶ κάθησε σ' ἕνα ντιβάνι, πάντοτε σκεπτικὴ καὶ ἀνήσυχη. Ἦτανε τώρα ἀντικρὺ στὸν Ντίλα. Ὁ κατάσκοπος τὴν ἔβλεπε, παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις της, ἀλλὰ καὶ κύτταζε μὲ ἀνησυχία πρὸς τὸ παράθυρο, ἀπὸ ὅπου φοβώτανε πὼς μποροῦσε νὰ παρουσιασθῆ κἄτι ἀπρόοπτο.

Ἀρκετὴ ὥρα ἡ Ἀντινόη στεκώτανε ἀκίνητη στὴ θέση της, κι' ὁ Ντίλας, συμμαζεμένος πίσω ἀπὸ τὰ παραπετάσματα, τὴν παρατηροῦσε μὲ προσοχή. καὶ φαινῶταν σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψη τὶς σκέψεις καὶ τὴν ἀφορμὴ τῆς ἀνησυχίας ποὺ τὴν ἐβασάνιζε. Τὴν ἐκύτταζε, τὴν ἐσπούδαζε, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπεθαύμαζε.

Μικρούλα, γλυκειά, ὄμορφη. μὲ μάτια ἐκφραστικά. δροσερὴ σὰν τὴν ἄνοιξη, σεμνὴ σὰν τὸν κρῖνο, εὐγενικιὰ στὴ μορφή, ἕνα σωστὸ μπουμποῦκι ποὺ σκορποῦσε τὸ μῦρο τῆς ἀθώας ψυχῆς της, ἤτανε μ' αὐτὰ τὰ ἐφόδια ἐπικίνδυνη ἀντίπαλος τῆς Μαρίας, γιὰ κεῖνον ποὺ προτιμοῦσε τὶς ψυχικὲς χάρες, ἀπὸ τὶς ὀμορφιὲς τοῦ κορμιοῦ.

Καὶ ὅπως τὴν ἔβλεπε ἔτσι μελαγχολικὴ καὶ ἀνήσυχη ὁ κατάσκοπος, συνεκινήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ λυπήθηκε τὴν ὄμορφη μικρούλα, ποὺ εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ προκαλέση τὸ θυμὸ καὶ τὸ μῖσος τῆς Μαγδαληνῆς. Ἤτανε ὄμορφη! Καὶ τὴν ὀμορφιά της ἡ Μαρία τὴν εἶχε καταδικάσει ἀνέκλητα! Ἦταν σεμνή. Τὴν σεμνότητά της θὰ τὴν παρέδινε εἰς τὰ ὄργια. Ἦταν ἐρωτευμένη, καὶ τὸν ἔρωτά της θὰ τὸν ἀνακάτευε μὲ τὴν ἀκολασία. αὐτὴν τὴν ἴδια θὰ τὴν ἐβασάνιζε, ἔπειτα θὰ τῆς χαλοῦσε τὴν ὀμορφιὰ καὶ θὰ τὴν ἔστελνε, ἔτσι ἀξιοθρήνητη, γιὰ αἰώνιο βασανιστήριο, γιὰ παντοτεινὴ ἀφορμὴ ἀπελπισίας καὶ πόνου.

Ἡ Ἀντινόη σηκώθηκε κι' ὁ κατάσκοπος συνῆλθε. Ἡ συμπόνια, ποὺ τοῦ γεννήθηκε ἔτσι ἀπροσδόκητα στὴν ψυχή του ἐξαφανίσθηκε, κι' ἡ ἀνησυχία τὸν ἐκυρίευσε καὶ πάλι, γιατί ἐκείνη ἐπῆγε καὶ πάλι καὶ στάθηκε στὸ παράθυρο.

— Ἄ, αὐτὸ εἶναι! κάποιον περιμένει! ἐσκέφθηκε. Τὸν Οὐρβανὸ μήπως; Καὶ τὸν περιμένει ἀπ' τὸ παράθυρο;

Ἄρχισε νὰ βασανίζεται καὶ πάλι ἀπὸ τὶς ἴδιες ὑπόνοιες ὅτι διόλου παράδοξο να τὸν εἶχαν ἰδῆ ποὺ σκαρφάλωνε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ νὰ ἑτοιμάζοντο νὰ τὸν πιάσουν. Μήπως λοιπὸν γι' αὐτὸ ἀργοῦσε νἄρθη αὐτὸς ποὺ περίμενε;

Δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέση, ἀλλὰ σκέφθη καὶ πάλι πὼς δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ στέκεται ἕτοιμος. Ἐπὶ τέλους οἱ ἄνθρωποί του θἄτρεχαν σὲ βοήθειά του κι' ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγη καὶ νὰ σωθῆ. Μὲ αὐτὲς τὶς καθησυχαστικὲς σκέψεις ἔμεινε παρακολουθῶντας τὶς κινήσεις τῆς ἀνήσυχης νέας, ποὺ κάθησε ἀρκετὰ κυτταζοντας πρὸς τὸν κῆπο, κι' ἐγύρισε ἔπειτα καὶ κύτταξε πρὸς τὸ κρεββάτι της, ἐκύτταξε πρὸς αὐτόν. Μὴ τάχα εἶχε κάνει κάποιο θόρυβο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, μήπως, μέσα στὴν ἀπόλυτη σιγαλιὰ τοῦ δωματίου εἶχεν ἀκούσει τὴν ἀναπνοὴ ἢ τοὺς γοργοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς του; Ἔσυρε σιγά, ἀλλὰ γρήγορα, τὸ μαχαῖρι του: Ἡ Μαρία τοῦ εἶχε δώσει ρητὲς ἐντολὲς καὶ δὲν θα δίσταζε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὶς ὁδηγίες της. Συμμαζεύθηκε στὴ θέση του ἕτοιμος κι' ἐπερίμενε.

Ἡ Ἀντινόη, ποὺ εἶχε συνοφρυωθῆ, στάθη κι' ἐκύτταζε κατὰ κεῖ. Γιά μιὰ στιγμὴ ὁ Ντίλας, νόμισε πὼς ἦταν ἕτοιμη κάτι νὰ εἰπῆ. νὰ φωνάξη ἢ νὰ ρωτήση, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔκαμε τὴ σκέψη νὰ πηδήση κατ' ἐπάνω της καὶ νὰ τὴν σκοτώση. Ἡ νέα ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ, πῆγε καὶ στάθη δίπλα στὸ κρεββάτι, ἕνα μέτρο μακρυά του! Συνεκράτησε τὴν ἀναπνοή του, ἤθελε νὰ μποροῦσε νὰ σταματήση τοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς του, ἄκουε τὴν ἀναπνοή της ἐκεῖ κοντά του, θὰ μποροῦσε ἴσως ν' ἀκούση κι' ἐκείνη τη δική του.

Στὶς ἐλάχιστες στιγμὲς ποὔμεινε σὲ μιὰ κατάσταση ἰλίγγου, μιὰ ἀκατανίκητη δύναμη τὸν ἔσπρωχνε νὰ κτυπήση. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόλαβε. Θόρυβος ἀκούσθη στὴν πόρτα. κάποιος ἐρχόταν. Ἡ Ἀντινόη γύρισε κι' ἐκύτταξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, κι' ἀπεμακρύνθηκε ἔπειτα. Τί ἤθελε τάχα ποὺ πλησίασε στὸ κρεββάτι; Μήπως εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν ἐκεῖ παρουσία του καὶ πήγαινε τώρα νὰ εἰδοποιήση ἐκεῖνον ποὺ ἐρχώτανε; Ὅ,τι δήποτε κι' ἂν συνέβαινε, εἶδε ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνη, ἦταν νὰ σταθῆ ἕτοιμος, καὶ νὰ μὴν παρουσιασθῆ, παρὰ μονάχα ἐὰν βεβαιονώτανε ὅτι τὸν εἶχαν ἀντιληφθῆ,

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε μιὰ γυναίκα.

— Ἡ μητέρα τῆς Γιούλιας! Ἡ Μίρθα! ἐσκέφθη ὁ Ντίλας.

Ἡ Ἀντινόη ἐπροχώρησε πρὸς αὐτήν.

— Λοιπόν; τὴν ἐρώτησε.

Ἐκείνη ἄφισε ἐλαφρὸ στεναγμὸ κι' ἀπάντησε.

— Δυσάρεστα νέα, κυρά μου..

Ἦταν φανερὸ ὅτι ἡ νέα δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ. Γιατὶ διαφορετικά, τὸ πρῶτο ποὺ θἄκανε, θὰ ἦταν νά τῆς εἰπῆ ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ κάποιος καὶ θὰ τῆς ζητοῦσε τὴ συνδρομή της ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτὸν Βεβαιώθηκε λοιπὸν ὅτι δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο, ἐτέντωσε τ' αὐτιά του καὶ προσπαθοῦσε νά μὴ χάση τίποτα ἀπὸ ὅσα θὰ ἔλεγαν.

Ἡ Ἀντινόη φαίνεται ὅτι θὰ προαισθανώτανε πὼς κἄτι δυσάρεστο θὰ τῆς συνέβαινε: Γι' αὐτό, χωρὶς νὰ δείξη ὅτι ἐξεπλάγη, ἐρώτησε:

— Τί ἔμαθες;

— Εἶναι ἀλήθεια. Ὁ θεῖος σου, ὁ τετράρχης τῆς Γαλιλαίας, ὁ Ἡρώδης Ἀντίππας, ἔχει χαλάσει τὸν κόσμο, γυρεύοντας νά σ' εὕρη.

Οἱ κουρτίνες τοῦ κρεββατιοῦ σηκώθηκαν σὲ μιὰ ἀνεπαίσθητη κίνηση καταπλήξεως τοῦ Ντίλα, ἀλλ' οἱ δυὸ γυναῖκες δὲν ἐκατάλαβαν τίποτα.

Μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη ἀπὸ τρόμο, ἡ νέα, ἐρώτησε.

—Γιατὶ τάχα;

Ἡ Μίρθα κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι της.

—Ὁ θεῖος σου, ἀπάντησε, κληρονόμησε, καθὼς ξέρεις, ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ παπποῦ σου, τοῦ Μεγάλου Ἡρώδη, καὶ κανένα του προτέρημα. Εἶναι κακοῦργος, σὰν κι' ἐκεῖνον, αἱμοβόρος σὰν τὸν πατέρα του, ποὺ σκότωσε τὰ παιδιά του, καὶ γυρεύει νὰ σ' εὕρη, γιατὶ φοβᾶται γιὰ τὸ θρόνο του.

—Φοβᾶται ἀπὸ μένα;

—Λένε πὼς ἀνακάλυψαν μιὰ συνωμοσία στὴν Τιβεριάδα. Οἱ συνωμόται θέλουν νὰ τὸν ἐκθρονίσουνε καὶ νὰ βάλουν στὸ θρόνο ἐσένα.

—Καὶ γιατὶ ἐμένα;

—Εἶσαι ὁ μοναχὸς κληρονόμος καὶ διάδοχος τοῦ Ἀντιπάτρου, τοῦ μεγαλειτέρου ἀδελφοῦ του, τοῦ πρωτότοκου υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Ἡρώδη. Τοῦ Ἀντιπάτρου ποὺ τὸν ἐσκότωσε ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του, ἴσως γιατὶ τοὔβαλαν λόγια τὰ ἄλλα παιδιά του καὶ πρὸ παντὸς ὁ Ἀντίππας.

—Λοιπόν;

—Ὁ Ἀντίπατρος θὰ κληρονομοῦσε τὸ θρόνο τῆς Ἰουδαίας, καὶ τὸν Ἀντίπατρο ἐσύ Οἱ συνωμόται λοιπόν, ἀγανακτισμένοι γιὰ τὶς θηριωδίες τοῦ Ἀντίππα, θέλουν νὰ τὸν ἐκθρονίσουν καὶ νὰ βάλουν στὸ θρόνο ἐσένα.

—Οἱ συνωμόται εἶναι ἰσχυροί;

—Ἔτσι λένε. Κάποιος προφήτης, Ἰωάννης τὸ ὄνομα, καυτηριάζει τὶς πράξεις του καὶ κηρύσσει τὴν ἐπανάσταση Νομίζω πὼς θέλησε νὰ τὸν πιάση κι' ἐκεῖνος ἔφυγε. Ἀλλὰ τὸ κήρυγμά του ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ κόσμος ἔμαθε ποιὸ βασιλῆᾶ ἔχει.

—Καὶ ἀγανάκτησε φυσικά.

— Ἀγανάκτησε ὅμως καὶ ὁ ἀδελφός του Φίλιππος, ὁ τετράρχης τῆς Βιτανίας.

Ἡ Μίρθα ἀφῆκε βαθὺ στεναγμό

— Ἡ κατάρα τῶν προφητῶν, ἀπάντησε, ἔπεσε ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ Ἡρώδη Ἀντίππα, ἀγάπησε τὴ γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ του Φιλίππου τὴ Σαλώμη, καὶ τὴν πῆρε γυναίκα του.

— Δυστυχία! Τὴ γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ του; Εἶναι τρομερό.

— Καὶ τὸ τρομερώτερο ἀκόμη εἶναι ὅτι ὁ Φίλιππος, ὁ ἄλλος σου θεῖος, ὡρκίσθηκε νὰ ἐκδικηθῆ. Νὰ μὲ φυλάη ὁ θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, καλή μου Ἀντινόη. Ἀλλὰ μέσα στὶς φλέβες τους. ὁ Μεγάλος Ἡρώδης, ἀντὶ γιὰ αἷμα τοὺς ἔμπασε μῖσος... Αὐτοὶ ποὺ μισοῦσαν τὸ δικό σου πατέρα, μισοῦνται τώρα μεταξύ τους. Φαίνεται πὼς τὴ συνωμοσία τὴ διευθύνει ὁ Φίλιππος.

Ἡ νεαρὴ πριγκηποπούλα ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτική.

— Μοῦ φαίνεται παράδοξο, εἶπε ἔπειτα, πὼς εἶναι δυνατὸ νὰ θέλη ὁ θεῖός μου Φίλιππος νὰ γίνω βασίλισσα.

—Ὄχι ἀπὸ καλωσύνη του. Θέλει νὰ συγκεντρώση γύρω σου τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πατέρα σου. Νὰ ρίξη μὲ σένα τὸν ἀδελφό του, κι' ὕστερα νὰ σ' ἐξοντώση.

—Ἡ οἰκογένειά μου, εἶπε ἡ Ἀντινόη μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὰ χείλη, πάντοτε διακρίθηκε γιὰ τὰ εὐγενικά της αἰσθήματα, καὶ δὲν παραξενεύομαι ἂν ὁ Φίλιππος θὰ σκοτώση ἐμένα τὴν ἀνεψιά του, ἀφοῦ ὁ Μεγάλος Ἡρώδης ἐσκότωσε τὸ παιδί του Ἀντίπατρο, τὸν δικό μου πατέρα.

— Τὸν ἐσκότωσε γιατὶ τὸν φοβῶταν. Ἤμουνα ἀπὸ μικρὸ κορίτσι ἐγὼ ὑπηρέτρια στὰ ἀνάκτορά του καὶ τὸν ξέρω καλά, τὸν ἐγνώρισα καλά, ξέρω ὅλες του τὶς θηριωδίες, κι' ἐκεῖνες ποὺ ἔμαθε ὁ κόσμος. καὶ τὶς ἄλλες ποὺ τὶς σκέπασε τὸ σκοτάδι τοῦ μυστηρίου..,

Ὁ κατάσκοπος τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς ἄκουγε μὲ ἀπορία καὶ κατάπληξη τὴν ἀποκαλυπτικὴ ἐκείνη συνομιλία καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔπιασε τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκρατήση μέσα σ' αὐτὸ τὶς ἰδέες ποὺ χοροπηδοῦσαν καὶ τὸν ἐζάλιζαν. Ἰδέες ποὺ ἀνακατώνοντο σ' ἕνα σύνολο ἀκατανόητο. Μάθαινε ἔτσι, ὅτι τὴν νέα δὲν τὴν ἔλεγαν Γιούλια, ἀλλὰ Ἀντινόη. Ὅτι ἡ Μίρθα δὲν ἦταν μητέρα της, ἀλλ' ὑπηρέτρια τοῦ Μεγάλου Ἡρώδη. Καθαρὰ εἶχε εἰπῆ, αὐτὴ ἡ δῆθεν μητέρα της, ὅτι ἡ Γιούλια ἦταν παιδὶ τοῦ Ἀντιπάτρου, κι' ὅτι συνωμοσία ἀνεκαλύφθη ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ ἐκθρονίση τὸν τετράρχη τῆς Γαλιλαίας Ἡρώδη Ἀντίππα, καὶ ποὺ τὴν εἶχε σχεδιάσει καὶ τὴ διηύθυνε ὁ τετράρχης τῆς Βιτανίας, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντίππα καὶ θεῖός της.

Τὸ θρόνο τῆς Γαλιλαίας! Τὸν ἴδιο ἐκεῖνο θρόνο ποὺ διεκδικοῦσε καὶ ὁ Οὐρβανός, μαζὶ μὲ τοὺς θρόνους καὶ τῶν ἄλλων δύο παιδιῶν τοῦ Ἡρώδη, ὁ Οὐρβανὸς ποὺ ἦταν ἔγγονος τοῦ νόμιμου βασιλῆᾶ, τοῦ Ἰουδαίου βασιλῆᾶ Ὑρκανοῦ τοῦ δευτέρου!

—Ἡ κατάρα τῶν προφητῶν σκέφθη ὁ Ντίλας ἑτοιμάζει κάποια ἀποτρόπαιη τραγωδία... Ἡ γενεὰ τοῦ Ἡρώδη, φαίνεται πὼς θὰ πληρώση ὅλες τὶς φρικτὲς ἁμαρτίες της.

Γιὰ λίγες στιγμὲς βαθειὰ σιωπὴ ἐπεκράτησε μέσα στὸ δωμάτιο. Ὁ κατάσκοπος τῆς Μαρίας ἐπρόσεχε νὰ μὴ τοῦ φύγη λέξη καὶ κάπου κάπου ἀνασήκωνε τὸ παραπέτασμα κι' ἔρριχνε μιὰ γρήγορη ματιά, γιὰ νὰ ἰδῆ τί ἔκαναν, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν εἶχανε μαντέψει τὴν ἐκεῖ παρουσία του.

—Ἀνεκαλύφθη εἶπες ἡ συνωμοσία; ρώτησε ἡ Ἀντινόη.

—Ὄχι ἐντελῶς. Ὁ Ἡρώδη Ἀντίππας τὴν ὑποπτεύονταν, ἔκαμε πολλὲς συλλήψεις, καὶ ἔπνιξε πολλοὺς ὑπόπτους.

— Ἐνόχους;

— Ποιὸς ξέρει; Κανένας δὲν ἐμίλησε, μ' ὅλα τὰ φρικτὰ βασανιστήρια καὶ κανένας δὲν ἐπρόδωσε τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸ τὸν ἀποθηρίωσε περισσότερο, τὸν ἔκανε νὰ βλέπη παντοῦ συνωμότας καὶ δολοφόνους. Ὑποπτεύεται ὅλους, φυλάγεται ἀπὸ ὅλους, σκοτώνει ἀδιάκοπα. Κι' ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάση ἀλλοιῶς, νόμισε πὼς θὰ προλάβη τὴν ἐκθρόνισή του, ἂν σκοτώση ἐσένα. Γιατὶ τότε, δὲν θὰ ὑπάρχη νόμιμος κληρονόμος τοῦ θρόνου του

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἐσκέφθηκα νὰ γίνω βασίλισσα. Μοῦ φτάνει ἡ ἀφοσίωση ἡ δική σου. καὶ ἡ λατρεία τοῦ ἀγαπημένου μου. Θρόνος εἶναι ἡ καρδιά του καὶ βασίλειο ἡ καλωσύνη του. Γιατὶ θέλουν νὰ δολοφονήσουν τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ, ἀφ' οὗ ἐσκότω-

σανε πρῶτα τὸν πατέρα του ;

— Ἡ κακία ποὺ τρέχει ἀντὶ γιὰ αἷμα στὶς φλέβες του, καλή μου πριγκήπισσα, δὲν θὰ σταματήσῃ μπροστὰ σὲ κανένα κακούργημα. Ἂν σ' εὑρῇ, τίποτα δὲν θὰ τὸν πείσῃ νὰ σοῦ χαρίσῃ τὴ ζωή.

— Ἀλλὰ δὲν σκοπεύω νὰ πάω στὴ Γαλιλαία.

— Γι' αὐτὸ ἔστειλε κατασκόπους του παντοῦ. Στὴ Βιτανία, στὴ Σαμάρεια, στὴν Ἰουδαία, στὴν Ἰδουμαία, κι' ἐδῶ ἀκόμα, στὴν Ἀντιόχεια.

— Ἐδῶ ! Μὰ πῶς ἐτόλμησε νὰ στείλῃ κι' ἐδῶ, σὲ ξένο βασίλειο, ἐδῶ ποὺ εἶναι Ρωμαϊκὴ ἡ διοίκηση, κράτος καὶ νόμοι Ρωμαϊκοί ;

— Οἱ δολοφόνοι, καλή μου κυρά, κτυπᾶνε στὸ σκοτάδι, κι' ἀδιαφοροῦνε γιὰ ὅλα. Ἐπληρώθηκαν νὰ σκοτώσουν καὶ νὰ σκοτωθοῦν στὴν ἀνάγκη καὶ ποτὲ δὲ γυρεύουνε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ Νόμο γιὰ νὰ ξεκάνουν τὸ θῦμά τους.

— Πῶς τὸ ξέρεις πὼς ἦλθαν κι' ἐδῶ ;

— Ὁ Σίμος, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ πατέρα σου ποὺ ὑπηρετοῦσε στὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἀντίππα, βρίσκεται ἐδῶ στὴν Ἀντιόχεια. Πῆγα καὶ τὸν βρῆκα. Καὶ μοῦ ἐπεκύρωσε ὅλα ὅσα μᾶς εἶπε τὸ πρωῒ ἡ ἀνηψιά μου ἀπὸ τὴν Τιβεριάδα.

— Ὁ Σίμος ! Θὰ μποροῦσα νὰ τὸν ἰδῶ κι' ἐγώ ;

Ἡ Μίρθα ἀνεσκίρτησε.

— Ὄχι, γιὰ τὸ Θεό, ὄχι, ἐφώναξε. Ἂν φοβήθηκα κάτι ἦταν μήπως μὲ παρακολουθήσουν κι' ἔρθουν ὡς ἐδῶ.

— Ποιοί ;

— Φοβοῦμαι ὅτι οἱ κατάσκοποι τοῦ Ἀντίππα, ποὺ ἦρθαν στὴν Ἀντιόχεια, θὰ παρακολουθοῦν τὶς κινήσεις ὅλων τῶν Ἰουδαίων, καὶ τοῦ Σίμου λοιπόν. Ἂν μὲ εἶδαν, θὰ μ' ἐγνώρισαν. Ἂν μὲ παρακολουθοῦσαν καὶ μ' ἔβλεπαν ποὺ ἦλθα ἐδῶ, πρὶν ξημερώσῃ θὰ σ' εἴχανε σφάξει

Ἡ Ἀντινόη ἀνεκάθησε ἀνήσυχη. Ἔπειτα γύρισε καὶ κύτταξε πρὸς τὸ παράθυρο, ποὺ τὸ εἶχε ἀφίσει ἀνοικτό. Μήπως δὲν μποροῦσαν ν' ἀνεβοῦν ἀπὸ ἐκεῖ οἱ κατάσκοποι τοῦ θείου της ; Σηκώθηκε καὶ πῆγε καὶ τὸ ἔκλεισε. Ξαναγύρισε στὴ θέση της καὶ ρώτησε.

— Εἶσαι βέβαιη, καλή μου Μίρθα, πῶς δὲ σὲ εἶδαν ;

— Τὸ ἐλπίζω.

— Μήπως σὲ παρηκολούθησαν ;

— Θὰ προτιμοῦσαι νἄπεφτε στὸ κεφάλι μου κεραυνὸς καλύτερα. Ἔκανα ὅτι μποροῦσα γιὰ νὰ χάσουν τὰ ἴχνη μου, κι' ἂν ἀκόμα μὲ εἶχαν ἰδεῖ, μ' ἐγνώρισαν κα' μὲ παρηκολούθησαν. Ἄ, μὴ τὸ ξαναπῆς ὅμως ! Μὴν ξανασκεφθῆς πὼς εἶναι δυνατὸ νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὸ Σίμο ἐσύ, ἢ ἀκόμα, νἄρθῃ ἐκεῖνος νὰ σὲ συναντήσῃ.

— Δὲν ξέρει ὁ Σίμος τὸ σπίτι μας ;

— Δὲν τοῦ τὸ εἶπα, ἀπὸ φόβο μήπως κάνει τὴν ἀνοησία καὶ τολμήσῃ καὶ ρθεῖ νά μὲ βρῆ. Ἀπ' αὐτὸν εἶμαι ἥσυχη. Φοβοῦμαι ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ θείου σου.

— Τοὺς εἶδες ;

— Ὄχι !

— Ἔχεις μήπως τὰ χαρακτηριστικά τους ;

— Ὄχι, κι' αὐτὸ ἴσως εἶναι τὸ πιὸ χειρότερο. Γιατὶ μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος ποὺ φέρνει τὰ μεταξωτὰ ἢ ὁ ἄλλος ποὺ κουβαλάει τὰ τρόφιμα· ὁ κηπουρὸς ἢ αὐτὸς ποὺ κόβει τὶς καλαμιές, ἢ ὁ ἄλλος ποὺ παρουσιάζεται γιὰ Ρωμαῖος ἀξιωματικός, σὰν τὸν πρωϊνὸ νὰ ποῦμε, μπορεῖ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ἢ ὅλοι μαζί, νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς μυστικοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Ἡρώδου Ἀντίππα.

— Δυστυχία μας ! Καὶ πῶς μποροῦμε λοιπὸν νὰ προφυλαχθοῦμε ἀπό' ὅλους αὐτούς ;

— Θὰ πάρουμε περισσότερους ὑπηρέτες.

— Κι' ἂν οἱ ὑπηρέτες ποὺ θὰ πάρουμε εἶναι ἀκριβῶς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ θέλουμε νὰ προφυλαχθοῦμε; Φυλακισμένες ἐμεῖς σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἀπομονωμένο σπίτι, σπάνια πηγαίνομε μέσα στὴν πόλη καὶ δὲν γνωρίζομε σχεδὸν κανένα. Φίλους δὲν ἔχουμε, γνωστοὺς δὲν ἔχουμε, ποιὸς θὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς δολοφόνους, ποῦ μᾶς ἔστειλε ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατέρα μου ;

— Ὁ Οὐρβανός !

Ἡ Ἀντινόη βυθίσθηκε καὶ πάλι σὲ σκέψεις.

— Θὰ ἤθελα, εἶπε, νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ ἐκεῖνος τοὺς φόβους μου, γιατὶ θὰ μαντέψῃ τὴν ἀλήθεια. Ἂν τοῦ εἰποῦμε πὼς κινδυνεύουμε νὰ δολοφονηθοῦμε, θὰ μᾶς ρωτήσῃ τὴν ἀφορμή· κι' ἂν ἐμεῖς δὲν τοῦ μαρτυρήσουμε τὴν ἀλήθεια, εἶναι πιθανὸ πὼς θὰ τὴν μαντέψῃ μονάχος του. Καὶ νά, τί δὲν θέλω νὰ μάθῃ.

— Ὅτι εἶσαι πριγκηποπούλα ;

— Ναί.

— Φοβᾶσαι τότε, μήπως δὲν θελήσῃ νὰ πάρῃ γυναίκα του τὴν κόρη ἑνὸς βασιλόπαιδος, αὐτὸς ποῦ εἶναι ἕνας ἁπλὸς ἔμπορος τῆς Ναζαρέτ';

— Ξέρω πῶς δὲν θὰ πάρῃ ποτὲ μιὰ Ἰδουμαία

— Γιατί ;

— Ἡ καλωσύνη του εἶναι χωρὶς ὅρια, ἡ μεγαλοψυχία του δὲν ἔχει ταῖρι· εἶναι εὐγενικὸς καὶ καλός, ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ ἀκούει τὴ λέξη «Ἰδουμαῖος» γίνεται ἀγνώριστος. Ἕνα μῖσος, ποὺ μάταια προσπάθησα νὰ μαντέψω ποιὰ ἔχει τὴν ἀφορμή, εἶναι βρονιασμένο μέσα στὴν ψυχή του γιὰ κάθε τι ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἰδουμαία. Τὸ ὄνομα αὐτὸ τοῦ φέρνει στὴν ψυχὴ τριτκυμία, τοῦ θυμίζει φαίνεται κάποιο τρομερὸ μυστικὸ ποὺ δὲν θέλησε νὰ μοῦ εἰπῆ.

— Περίεργο !

— Ἀληθινὸ ὅμως. Κι' ἂν ὁ Οὐρβανὸς μάθῃ ὅτι εἶμαι Ἰδουμαία, δὲν θὰ μ' ἀγαπάῃ πιά. Μὰ... νὰ μὴν μ' ἀγαπάῃ ὁ Οὐβανός ; Ὦ Μίρθα μου ! Ὦ καλή μου Μίρθα. Καὶ μοναχὰ στὴ σκέψη ὅτι μπορεῖ νάρθῃ ἡμέρα ποὺ νὰ μετριαστῇ ἡ ἀγάπη του, ἡ τρέλλα μοῦ ἀγκαλιάζει τὸ νοῦ. Ἂς πεθάνω καλύτερα, ἀντὶ νὰ τὸν χάσω, κι' ἂς δέρνῃ αἰώνια τὴν ψυχή μου ὁ τρόμος, ἂν πρόκειται νὰ τὸν κάνω νὰ λυπηθῆ. Ὦ, ὄχι, μὴ μοῦ γυρεύῃς μιὰ τέτοια θυσία γιατὶ εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δύναμή μου.

— Φτωχό μου κορίτσι. Τόσο πολὺ λοιπὸν τὸν ἀγαπᾶς ;

— Ὅλη μου ἡ ὕπαρξη εἶναι ἡ πνοή του. Μέσα στὸ αἷμα μου, μέσα στὴν καρδιά μου, σ' ὅλη τὴν ψυχή μου εἶναι χυμένος ἐκεῖνος. Ἡ σκέψη μου δὲν φτάνει παρὰ ἕως αὐτὸν μονάχα καὶ δὲν θέλω ἄλλο παρὰ νὰ μπορῶ νὰ τὸν σκέπτωμαι, ἀφ' οὗ δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω ἀδιάκοπα.

Δάκρυα εἶχαν ἀνέβει στὰ μάτια της.

— Δὲν γυρεύω τίποτα ! ἐξακολούθησε. Δὲν θέλω τίποτα παρὰ μόνο αὐτόν. Ἡ ματιά του μοῦ δίνει ζωή. Ἡ καλωσύνη του βαλσαμώνει τὴν ψυχή μου, κι' εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ ποὺ μ' ἀφίνει νὰ μὴν τὸ βγάζω ποτὲ ἀπ' τὸ νοῦ μου.

— Μὰ κι' αὐτὸς σ' ἀγαπάει.

— Εἶμαι βέβαιη. Οἱ δωρεὲς τῆς Ἀντιόχειας δὲν μπόρεσαν νὰ μοῦ τὸν πάρουν, καὶ δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκείνη ποὺ θὰ τοῦ δώσω τὴν ἀφορμὴ νὰ νοιώσῃ λύπη.

— Μὰ φαντάζεσαι πῶς θὰ τὸν λυπήσῃς πολύ ;

— Εἶμαι βέβαιη. Τρόμαξα τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν εἶδα ἔτσι ταραγμένο στὸ ἄ ουσμα μονάχα αὐτουνοῦ τοῦ ὀνόματος. Δὲν ξέρω ποιὸ μυστικό, ποιὸ τρομερὸ μυστικὸ κρύβει μέσα στὴν ψυχή του κι' οὔτε θὰ δοκιμάσω ποτέ μου νὰ μάθω. Μὰ δὲν θὰ τολμήσω ὅμως νὰ εἰπῶ πῶς εἶμαι κι' ἐγὼ ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ μισεῖ. Γιατὶ φοβᾶμαι πὼς θὰ τὸν χάσω.

— Σκούπισε, πριγκήπισσά μου τὰ δάκρυά σου, καὶ κανένας δὲν θὰ σοῦ γυρέψῃ μιὰ τέτοια θυσία. Ποτὲ δὲν φαντάσθηκα αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπες καὶ νόμισα πὼς θὰ τὸν εὐχαριστοῦσες ἂν μάθαινε πὼς τὸν ἀγαπάει ἔτσι πολύ, μιὰ πριγκήπισσα. Κρύψε λοιπὸν τὸ μυστικό σου, παιδί μου, μεῖνε γιὰ πάντα κόρη δική μοῦ καὶ τοῦ ἐμπόρου ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, καὶ μὴν ταράζῃς ποτὲ τοὺς τρυφεροὺς λογισμοὺς τοῦ ἀγαπημένου σου.

— Καὶ θὰ κινδυνεύσουμε Μίρθα ;

— Μοναχή μου ἐγὼ θὰ γυρέψω νὰ βρῶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θ' μᾶς φρουροῦν καὶ θὰ μᾶς φυλάξουν ἀπὸ τὴν κακία τοῦ θείου σου. Ἡ ἀγάπη ποὺ σοῦχω. κι' ὁ Θεὸς ποὺ προστατεύει σένα, τὸ μυρωμένο λουλοῦδι ποὺ βρέθης ἐκτεθειμένο στὰ μίση καὶ τὶς καταιγίδες, θα μὲ φωτίσουν στὴν ἐκλογή μου καὶ θὰ μὲ προφυλάξουνε ἀπὸ κάθε λάθος.

Ἡ Ἀντινόη, στὴν ψυχὴ τῆς ὁποίας εἶχε χυθῆ ὁ φόβος, τὴν ἐκύτταξε ἀνήσυχη. Πῶς μποροῦσε νὰ εἶναι βέβαιη γιὰ τὴν καλὴ ἐκλογή της, ἀφοῦ οὔτε κι' αὐτὴ γνώριζε κανέναν, οὔτε εἶχε τέτοια πεῖρα τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ μπορέση νὰ ξεχωρίσῃ τοὺς κακοὺς καὶ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τοὺς προδότες ;

Ἡ Μίρθα ποὺ κατάλαβε αὐτὲς τὶς σκέψεις, τὴν καθησύχασε.

— Μὴν ἀνησυχῆς, κυρά μου! τῆς εἶπε. Ὁ Πίλβας, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης μας, θὰ μὲ βοηθήσῃ σ' αὐτό μου τὸ δύσκολο ἔργο, καὶ θὰ μπορῆς νὰ κοιμᾶσαι ἥσυχη. Ἄλλως τε, κανένας δὲν ὑποπτεύεται τὴν ἀλήθεια. Σὲ νομίζουν ὅλοι κορίτσι μου. Κι' οἱ κατάσκοποι, ποὺ δὲν θα σὲ βροῦνε ποτέ, θὰ φύγουν νὰ σὲ γυρέψουν ἀλλοῦ.

— Δὲν μὲ ὑποπτεύονται, ἐψιθύρισε σκεπτικὴ ἡ Ἀντινόη. Εἶσαι βέβαιη γι' αὐτό ;

— Πριγκήπισσά μου ! εἶπε ἀνήσυχη ἡ Μίρθα. Ποιὰ κακὴ σκέψη πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό σου καὶ θάμπωσε τὴν γυαλάδα τῶν ματιῶν σου.

— Θυμᾶσαι Μίρθα τὸ Ρωμαῖο ἀξιωματικό ποὺ εἴδαμε τὸ πρωῒ, μ' αὐτὴ τὴν ὡραία νέα, ποὺ ἔμοιαζε σάν τὶς θεὲς τῶν εἰδωλολατρῶν; Θυμᾶσαι πῶς μᾶς ἐκύτταζαν κι' ἐκεῖνος κι' αὐτή ;

Ἡ γηραιὴ τροφὸς χαμογέλασε.

— Σὲ κυττάζανε τῆς ἀπήντησε, ὅπως ὅλοι. Σὲ κυττάζανε μὲ τὸ θαυμασμὸ ποὺ ταιριάζει στὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν ἀρχοντιάσου, μὲ τὴν ἔκπληξη ποὺ προκαλεῖ ἡ μορφή σου, ἀκόμα καὶ μὲ τὴ ζήλεια ὅτι δὲν ἤσουνα κατώτερή της.

— Ἡ ἀγάπη σου, Μίρθα, σὲ κάνει νἄχῃς τολμηρὲς ἰδέες. Πῶς μπορῶ νὰ παραβληθῶ ἐγὼ μὲ αὐτὸ τὸ θαμβωτικὸ καλλιτέχνημα ποὺ εἴδαμε στὸ ποτάμι ; Ἂς εἶναι, ὅμως, βέβαια αὐτοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἦταν ἀπεσταλμένοι τοῦ θείου μας. Οὔτε κι' ἐφαίνοντο κακοί. Ἀλλὰ θὰ φροντίσῃς ἐγκαίρως γιὰ τὴν ἀσφάλειά μας;

— Ἀπὸ αὔριο, βέβαια. Καὶ ἄδικα ἀνησυχεῖς. Στὸ κάτω-κάτω, βρισκώμαστε σὲ χώρα Ρωμαϊκή, καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς πειράξῃ. Στὴν ἀνάγκη θὰ πάω νὰ παρουσιασθῶ στὸ διοικητή.

— Ἴσως νὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ εἴδαμε τὸ πρωῒ.

— Διόλου παράδοξο. Καὶ θὰ ἤθελα μάλιστα νὰ εἶναι αὐτός. Μοῦ φάνηκε εὐγενὴς καὶ καλός. Εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ μᾶς πάρῃ ὑπὸ τὴν προστασία του, καὶ τότε κανένας δὲν θὰ τολμήσῃ οὔτε κὰν νὰ σκεφθῆ πὼς εἶναι δυνατὸ νὰ μᾶς κάνῃ κακό. Ἡσύχασε λοιπόν. Ἀπόδιωξε ἀπὸ τὴν ψυχή σου κάθε ἀνήσυχη σκέψη κι' ἐγγυοῦμαι γιὰ ὅλα ἐγώ. Ἔχεις κλεισμένο τὸ παράθυρο ;

— Ναί.

Ἡ Μίρθα πῆγε καὶ τὸ ἐξέτασε. Ἦταν πραγματικὰ κλεισμένο καλά.

— Μὴν ἀνοίξῃς ὅτι κι ἂν ἀκούσῃς· τῆς εἶπε. Φώναξέ με ἂν μὲ χρειασθῆς, κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι ἀμέσως κοντά σου.

Τὴν ἐκαληνύκτισε ἡ Μίρθα κι' ἔφυγε. Ἡ Ἀντινόη ἔμεινε τώρα μονάχη. Ἐσύρτωσε τὴν πόρτα, ξαναπῆγε κι' αὐτὴ στὸ παράθυρο καὶ βεβαιώθηκε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, ὅτι ἦταν κλεισμένο καλά.

Ἐκύτταξε γύρω της, σὰ νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ πὼς ἤτανε μοναχὴ ἐκεῖ μέσα, κι' ἔπειτα χαμογέλασε μὲ τοὺς ἀδικαιολόγητους φόβους της. Τὸ παράθυρό της κλειστό, ἡ πόρτα της κλειδωμένη. Τί εἶχε νὰ φοβηθῆ ;

Ὁ Ντίλας, ποὺ τὴν παραμόνευε καὶ τὴν ἔβλεπε μέσα ἀπὸ μιὰ ραφὴ τοῦ παραπετάσματος τὴν διέκρινε νὰ γδύνεται. Μπροστὰ στὰ ἐκθαμβα μάτια του, παρουσιάζετο μιὰ οὐράνια ὀπτασία κι' ὁ νοῦς του ἄρχισε νὰ θολώνῃ στὴν ἀπροσδόκητη ἀποκάλυψη θησαυρῶν ποὺ προκαλοῦσαν τὰ ρίγη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ

72

ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΒΙΒΛΙΟ

Μὲ πλουσιώτατη εἰκονογράφηση, μὲ ὑπερεκλεκτὴ ὕλη, θαῦμα ἐμφανίσεως

ΕΚΔΟΣΗ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΤΥΠΟΥ

Ἕνα καινούργιο, σπαρταριστὸ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

πού θὰ ρουφηχτῆ ἀπ' ὅλες κι' ἀπ' ὅλους

ΔΡΑΧΜΕΣ 4

Τῆς ἀνηψιούλας μου, τῆς Φλωρίτσας μου,
πούσβησε μιὰν ἀπριλιάτικη αὐγούλα.

Μιὰ αὐγὴ τοῦ Ἀπρίλη, ποὺ ἡ δροσιὰ βάρυνε τ' ἄνθη, ἡ μυγδαλιά,
μάδησε καὶ λευκόντυσε τριγύρω της τὴ χλόη:
—Ἦταν γιὰ σένα πούκλαψε, τἄνθη της ὅλα, ἡ μυγδαλιά!—

Πρὶ ν' ἀχνοφέξει, ἀρχίσανε νὰ κελαϊδοῦνε τὰ πουλιά:
—Ἦταν γιὰ σένα: σούπρεπε ἕνα τέτοιο μοιρολόϊ...—

Κι' ἐγώ, ὁ πικρός, ποὺ μιὰ φτωχὴ μόνο γιὰ σένα εἶχα ἀγκαλιά,
τὴν ἄνοιξα, νὰ σὲ δεχτῶ καὶ νὰ σὲ νανουρίσω
—Ἄχ! πῶς μ' ἀποκοιμήθηκες γιὰ πάντα, μεσ' στὴν ἀγκαλιά!—

Πῶς νὰ σὲ κλάψω; Σ' ἔκλαψε μ' ὅλα της τ' ἄνθη ἡ μυγδαλιά.
Πῶς νὰ βουβάνω τὰ πουλιά, νὰ σὲ μοιρολογήσω;

2 τοῦ Ἀπρίλη 1931

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οὐΐλλιαμ Κίνγκστον: Τέλειος μαραγκός, τσάμπιον σφαιροβόλος... δίχως χέρια!

Ἀληθῶς καταπληκτικὰ ἦσαν τὰ κατορθώματα τοῦ Οὐΐλλιαμ Κίνγκστον, ὁ ὁποῖος στὴν ἀρχὴ τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος κατοικοῦσε στὰ περίχωρα τοῦ Μπρίστολ, καλλιεργώντας μιὰ μικρὴ ἰδιόκτητη φάρμα. Ἦταν ἄχειρ καὶ μὲ τὴ βοήθεια μόνο τῶν ποδιῶν του μποροῦσε νὰ σελλώση καὶ νὰ ζέψη τ' ἄλογό του, ν' ἀρμέξη τὶς ἀγελάδες του, νὰ κόψη τὸ χόρτο, νὰ τὸ δεματιάση, καὶ κατόπι νὰ τὸ μεταφέρη σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση γιὰ τὰ ζῶα του.

Ἦταν ἐξαιρετικὸς μαραγκὸς καὶ... σφαιροβόλος μὲ δαιμονιώδη φόρμα.

Μὲ τὰ πόδια ἔριχνε τὴ σφαῖρα σὲ μιὰ ἀπόσταση, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τὴν ζήλευε καὶ ὁ Χόσφιλντ, ὁ Γερμανὸς πρωταθλητὴς στὸ ἀγώνισμα αὐτό.

Ποιός ἀνακάλυψε τή λιθογραφία

Ἡ ἐφεύρεσις αὐτή, ποὺ μᾶς δίνει τὰ ὡραῖα ἐξώφυλλα τοῦ «Πανθέου», ὀφείλεται σ' ἕνα φτωχὸ ἀοιδὸ τοῦ θεάτρου τοῦ Μονάχου καί, ταυτοχρόνως, ἀποτυχημένο δραματικὸ συγγραφέα, τὸν Aloys Senefelder. Ἐγεννήθη στὴν Πράγα τὸ 1872 καί, ὑποχρεωμένος ν' ἀντιγράφη μουσικὰ κομμάτια, γιὰ νὰ βγάζη τὸ ψωμί του, ζητοῦσε νὰ βρῆ ἕνα τρόπο ποὺ νὰ πολλαπλασιάση τὴν ἐργασία του καὶ νάχη ἔτσι περισσότερα κέρδη.

Ἡ πρώτη του προσπάθεια ἄρχισε στὰ 1796 Στὴν ἀρχὴ καταγινότανε μὲ μιὰ ἀτσαλένια πέννα νὰ χαράσση ἀνάποδα τὰ μουσικὰ σημεῖα σὲ πλάκες χαλκοῦ, ἀλειμμένες βερνίκι, σὰν αὐτὲς ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ χαράκτες. Ὕστερα βάθαινε μὲ νιτρικὸν ὀξὺ τὰ μέρη, ἀπὸ ὅπου εἶχε ξύσει τὸ βερνίκι, καὶ χρησιμοποιοῦσε τὶς πλάκες αὐτὲς σὰν κλισσέ. Ἀργότερα, τὶς χάλκινες πλάκες, τὶς ἀντικατέστησε μὲ πλάκες ἀσβεστούχου λίθου, ποὺ ἀφθονοῦν στὰ γύρω τοῦ Μονάχου. Στὸ 1798 διέδοσε τὴ χημικὴ μελάνη, ποὺ σήμερα χρησιμοποιεῖται στὴ λιθογραφία. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία, ποὺ ἔκανε, τοὔδωκε τὰς μεθόδους τῆς λιθογραφίας καὶ δὲν ἔμενε παρὰ τὸ εἰδικὸ μηχάνημα γιὰ τὴν μεγαλυτέρα εὐκολία στὴν ἐκτύπωση. Κάποιος ἄλλος ἀργότερα, πάνω στὶς ἐργασίες αὐτές, βρῆκε τὸ λιθογραφικὸ πιεστήριο καὶ ἐγεννήθη ἔτσι ἡ λιθογραφία, ἡ πιὸ προοδευμένη σήμερα ἀπὸ τὶς λεγόμενες «γραφικὲς τέχνες».

Θὰ πᾶμε ἀσφαλῶς εἰς τὸν Ἄρην.

Ἕνας Ἰταλὸς μηχανικός, ἀκούων εἰς τὸ ὄνομα Κάρλος Ὀνούφριο, ὑπέβαλεν εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἀμερικῆς αἴτησιν εὑρεσιτεχνίας δι' ἕνα νέον τύπον ἀεροπλάνου, διὰ τοῦ ὁποίου, ὡς ἰσχυρίζεται, ἡ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς πλανήτας θὰ καταστῆ ἁπλουστέρα ἀπὸ ἕνα διάπλουν τοῦ ὠκεανοῦ.

Αἱ πτέρυγες τοῦ ἀεροπλάνου τούτου δὲν θὰ εἶναι ἀκίνητοι ὡς τῶν ἐν χρήσει, οὔτε μονοκόμματοι ὡς τῶν σημερινῶν. Κατασκευασμέναι ἀπὸ ἕνα κράμμα νικελίου, ἀλουμινίου, ντουραλίου καὶ χάλυβος, θὰ εἶναι λεπταὶ καὶ ἰσχυρώταται σὲ φύλλα εἰς σχῆμα πτερῶν ἀετοῦ, συνδυασμένα ὡς εἶδος ριπιδίου καὶ θὰ κινοῦνται κατὰ λεπτὸν ὅσας φορὰς καὶ μὲ ὅσην ταχύτητα καὶ αἱ πτέρυγες τοῦ βασιλέως αὐτοῦ τῶν πτηνῶν, τὸ σχῆμα τοῦ σώματος τοῦ ὁποίου, μηδὲ τῆς οὐρᾶς ἐξαιρουμένης, θὰ ἔχῃ τὸ περίεργον αὐτὸ ἀεροπλάνον, τοῦ ὁποίου οἱ κινητῆρες εἶναι ἐπίσης ἐξαιρετικὰ πολύπλοκοι.

Τὸ ἀεροπλάνον αὐτό, τοῦ ὁποίου αἱ διαστάσεις θὰ εἶναι εἰς μῆκος καὶ πλάτος, τὸ ἑκατονταπλάσιον τοῦ σώματος ἀετοῦ ἐν πτήσει, ἀπὸ τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν στρατόσφαιραν καὶ πέραν, διὰ μηχανήματος ἐφευρέσεως τοῦ ἰδίου μηχανικοῦ, θὰ ἐκτοξεύη ἀέριον ἱκανὸν νὰ πυκνώση τὴν ἀραιὰν ἐκεῖ ἀτμοσφαῖραν, ὅσον ἀκριβῶς ἀπαιτεῖ ἡ εὐχερὴς πτῆσις τοῦ ἀεροπλάνου. Ἐπίσης εἰδικὰ μηχανήματα εὐχρηστότατα θὰ κανονίζουν τὴν διατήρησιν σταθερᾶς θερμοκρασίας καὶ τοῦ ἀναγκαιοῦντος ὀξυγόνου διὰ τὴν ἄνετον διαμονὴν τῶν ἐπιβατῶν.

Ἐπ' αὐτοῦ θὰ ὑπάρχουν στολαὶ ἐκμίγματος καουτσοὺκ καὶ λινελαίου μὲ πίσσαν—συνδεδεμέναι μὲ μάσκας καταλλήλους—καὶ φέρουσαι ἀσκοὺς μὲ μηχάνημα εἰσπνοῆς ὀξυγόνου ἐπιτρέπουσαι εἰς τοὺς ἐπιβάτας νὰ ἐξέλθουν ἐπὶ οἱουδήποτε πλανήτου χωρὶς ἐπὶ 6 ὥρας νὰ αἰσθανθοῦν τὴν μεταβολὴν τῆς ἀτμοσφαίρας. Τέλος εἰδικοὶ ἠλεκτρομαγνῆται ἰσχυροτάτης ἐντάσεως θὰ βοηθοῦν τὴν ἀποφυγὴν ἰσχυρᾶς ἕλξεως ἐκ μέρους ἄλλων πλανητῶν.

Ἀσφαλῶς ἐὰν δὲν πρόκειται περὶ μεγάλου παράφρονος θὰ πρόκειται περὶ ἑνὸς... ὑπερέδισσον...

Τά πιό ψηλά ὄρη

Τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς γῆς κατὰ νεωτέρας μελέτας εἶναι: Εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐβερέστ 8840 μέτρα. Ντποσὰν 8615 Γκοριζανκὰρ 8850 Νταβαλαζικρὶ 8180 Μυσταγκατὰ 7850 καὶ Ζιὰ 7614.

Εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικήν: Ἀκονκάγκα 6953 Ἀμπατὸ 6950 Πισὶς 6770 Τσυπουνζκάτο 6500 Σεμποράζο 6254 καὶ τὴν Β. Ἀμερικὴς τὸ Μὰκ—Κένλεϋ 6237.

Εἰς τὴν Ἀφρικήν: Κιλιμα—Νιζάρο 6010 Κένια Νιάλο 5600 Ρονβέζομτ 5067. Εἰς δὲ τὴν Εὐρώπην τά: Κασμπὲμ 5648 καὶ τὸ Λευκὸν ὄρος εἰς τὴν Γαλλίαν 4810 μέτρα.

Ὤτα δείκνυοιν... ἄνθρωπον

Ὁ Ἀμερικανὸς ψυχολόγος καὶ καθηγητὴς τῶν ροϊκῶν ἐπιστημῶν κ. Ἰωννάθαν Χῶτσον, σ' ἕνα ἄρθρο του εἰς Ἀμερικανικὸν ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν ἰσχυρίζεται ὅτι δύναται κανεὶς νὰ ἐξακριβώση τὸν χαρακτῆρα τῶν συνανθρώπων του, ἐξετάζοντας τὸ σχῆμα τῶν... αὐτιῶν τους.

Κατὰ τὸν περίεργον, λοιπόν, αὐτὸν σοφόν, ὅλοι οἱ διάσημοι καὶ διανοητικοὶ ἄνδρες ἔχουν καλ... εἶχαν αὐτιὰ καλῶς διαπλασμένα.

Τὰ αὐτιὰ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ἦταν πολὺ κανονικά, μὲ λωβὸν στρογγυλὸν τὸ δὲ πολὺ λευκὸ χρῶμα τους ἀπεδείκνυε τὸ ψυχρὸν καὶ ἀρχομανὲς τοῦ χαρακτῆρός του.

Αὐτιά, ποὺ κοκκινίζουν εὔκολα, ἀποδεικνύουν φιλοστοργίαν καὶ ἀφοσίωσιν.

Ὅσονὸ λωβὸς εἶναι πιὸ λευκὸς καὶ λεπτὸς τόσο τὸ πνεῦμα τοῦ ἔχοντος τοιούτους εἶναι λεπτὸν καὶ ὁ χαρακτὴρ εὐγενικός.

Αὐτιὰ ἔστω καὶ λεπτὰ ἀλλ' ἀκανόνιστα σὰν δαντελλωτά, δείχνουν χαρακτῆρα δύστροπο καὶ μοχθηρό.

Οἱ μουσικοὶ ἔχουν αὐτιὰ φαρδειὰ χονδρὰ αὐτιὰ μαρτυροῦν χονδρὸ χαρακτῆρα καὶ ἔνστικτα βάναυσα.

Ὅταν εἰς τὸ πλάτος ἢ μάκρος τοῦ αὐτιοῦ παρατηρεῖται ἕνα χώρισμα ὑπάρχει φόβος ὅτι ὁ κάτοχός τους εἶναι ἢ θὰ γίνη κακοῦργος.

Πάντως, ἐπιλέγει, κάθε κανόνας ἔχει καὶ τὰς ἐξαιρέσεις του.

Πόλεμος στούς ποντικούς.

Στὴ Γερμανία ὀργανώνεται κάθε χρόνο, τὸ Νοέμβριο, σφαγὴ τῶν τυφλοπόντικων. Τὴν ὡρισμένη ἡμέρα ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ κάτοικοι τοῦ Βερολίνου, ὀφείλουν νὰ καταδιώκουν τὰ τρομερὰ αὐτὰ τρωκτικά. ποὺ μπαίνουν μέσα στὰ σπίτια καὶ κάποτε μάλιστα ἐπετέθησαν ἐναντίον ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ τὸν ἐσκότωσαν.

Ὅποιος δὲν συμμορφώνεται στὴν ἀστυνομικὴ διαταγή, ὑποβάλλεται σὲ μεγάλο πρόστιμο. Τὸν περασμένο χρόνο ἡ ἐξόντωσις τῶν ποντικῶν ἔλαβε τρομακτικὲς διαστάσεις. Σὲ 24 ὧρες σκοτώθηκαν 11,223 τυφλοπόντικοι ἐνῶ τὸ 1932 τὰ θύματα ἀνῆλθον σὲ 5.600.

Καθὼς δὲ γράφει μιὰ ἐφημερὶς τοῦ Μονάχου, τὸ 1934 ἡ ποντικοσφαγὴ κατὰ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον θὰ εἶναι διπλασία τῆς περισυνῆς.

ΑΠ' ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Ὁ κεραυνός καὶ τὰ νερά

Οἱ στατιστικὲς ἀποδεικνύουν ὅτι τὸν κεραυνὸ δὲν τὸν ἑλκύουν μόνον τὰ ψηλὰ δένδρα. Πρέπει νὰ ἔχουμε ἐπίσης ὑπ' ὄψει τὸ εἶδος τοῦ δέντρου. Ἡ δρῦς, ἡ λεύκη, ἡ φτελιά, ἡ ἰτιά, τὸ σφεντάμι, ποὺ εἶναι πλούσια σὲ ἄμυλο προσβάλλονται συχνότερα ἀπὸ τὸ ἔλατο, τὴν καρυδιά, τὴ φλαμουριὰ καὶ τὴ συμήδα.

Ἀλλὰ ὑπάρχει κι' ἕνα ἄλλο στοιχεῖο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὕψος καὶ τὸ εἶδος τῶν δέντρων, ποὺ πρέπει νὰ λογαριάζουμε: τὰ νερὰ ποὺ εἶναι κάτω ἀπ' τὴ γῆ. Ἀναφέρεται ἕνα κτίριο προστατευόμενο ἀπὸ ἀλεξικέραυνα, ποὺ δὲν τὰ πρόσβαλε ποτὲ ὁ κεραυνός. Ἐνῶ σ' ἕνα δέντρο ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ ἔπεσε πολλὲς φορὲς κεραυνός. Ἀναφέρουν ἐπίσης ἕνα μέρος, ὅπου δυὸ ἄλογα καὶ ὁ ὁδηγός τους σκοτώθηκαν ἀπὸ ἀστροπελέκι, φώναξαν ἕνα ραβδοσκόπο, ὁ ὁποῖος ἀπέδειξε, ὅτι κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος ὑπῆρχαν ὑπόγεια νερά.

Ἦταν ἤδη γνωστὸ ὅτι ἐν περιπτώσει καταιγίδος εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ καθώμαστε κοντὰ σὲ μιὰ λίμνη ἢ σ' ἕναν ποταμό, γιατὶ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα μπορεῖ νὰ προσβάλη τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶναι πιὸ ψηλὸς γιὰ νὰ διευθυνθῆ κατόπι στὸ νερό...

Διότι δέν τραγουδοῦσε καλά

Μιὰ πρωτότυπος αἴτησις διαζυγίου περιλήθη τελευταίως στὰ Παρισινὰ δικαστήρια.

Ἡ κυρία Ζερμαὶν Λαμπρικώ, ζητεῖ νὰ χωρίση τὸν ἄντρα, ποὺ ἐνυμφεύθη πρὸ δύο μόλις μηνῶν, διότι, ἐνῶ εἶναι τρομερὰ παράφωνος καὶ δὲν ἔχει ἰδέαν μουσικῆς, ἐννοεῖ νὰ τραγουδῆ καθήμενος στὸ πλευρό της ὅταν αὐτὴ παίζει πιάνο. Ἡ φωνή του μοῦ δίνει τόσο στὰ νεῦρα, ὅσο καὶ τὸ νιαούρισμα τῶν γάτων, στὴν ἡσυχία τῶν Γεναριάτικων βραδιῶν, κύριοι δικασταί. εἶπε, ἐνῶ ἐπιστηρίζουσα τὴν αἴτησίν της. Ἐνῶ δὲ τὸν παρεκάλεσα, ἀφοῦ κατὰ τὰ ἄλλα μοῦ εἶναι συμπαθής, νὰ μὴ τραγουδάη μπροστά μου, ὁ κύριος ἐπιμένει νὰ γκαρίζη δυνατώτερα. Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀνεχθῶ. Ἂν θέλετε νὰ λάβετε μιὰ ἰδέα τοῦ μαρτυρίου μου, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ζητήσετε νὰ σᾶς τραγουδήση λίγο.

Τὸ δικαστήριον ἐπεφυλάχθη ν' ἀποφανθῆ, ἴσως διότι, λόγω ἀπουσίας τοῦ ἐναγομένου, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἰσχυρισμῶν τῆς Κυρίας.

«Τέϊα» εἰς τούς αἰθέρας

Ἡ γυναίκα, ἡ ὁποία πετάει συχνότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη στὴν Ἀμερικὴ εἶναι ἡ Κυρία Ροῦζβελτ, τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Ἔχει ὀνομασθῆ ἀπὸ τοὺς ἀμερικανοὺς «Ἡ ἱπταμένη πρώτη Κυρία.»

Ἡ Κυρία Ροῦζβελτ πιστεύει, ὅτι τὸ ἀεροπλάνο εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο μέσον συγκοινωνίας καὶ γι' αὐτὸ τὸ χρησιμοποιεῖ ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ τὴν οἰκογένειά της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς προσκεκλημένους της, τοὺς ὁποίους παραλαμβάνει ἀπὸ τὴν Βαλτιμόρη καὶ τοὺς προσφέρει ἕνα ἀπολαυστικώτατο τσάϊ... εἰς τοὺς αἰθέρας, ταξιδεύοντας πρὸς τὴν Οὐάσιγκτων.

Οἱ Ἑταιρεῖες ἐναερίων συγκοινωνιῶν ἔχουν κάθε λόγο νὰ εἶνε ἐνθουσιασμένες μὲ τὴν νέαν Πρώτην Κυρίαν τῆς Χώρας, διότι ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης ὄχι μόνο τὰ «τέϊα ἐπὶ ἀεροπλάνου» νὰ γενικευθοῦν ὡς μόδα, ἀλλὰ καὶ ἐσπερίδες μὲ μπρίτζ καὶ χοροὺς νὰ δίνωνται ἐπὶ ἀεροπλάνων, ὁπότε θὰ κατασκευασθοῦν εἰδικοὶ ἐναέριοι κολοσσοὶ μὲ τεράστια σαλόνια, βεράντες καὶ λοιπὰ ὀνειρώδη κομφόρ.

Φαντάζεσθε πόσο ἀπολαυστικὸς θὰ εἶναι ἕνας χορὸς εἰς τοὺς αἰθέρας, ὅπου θὰ εἶνε εὐκολώτερα καὶ τὰ σχετικὰ... εἰδύλλια, καὶ πόσο γοητευτικὲς οἱ κοσμικὲς εἰδήσεις τοῦ λίαν προσεχοῦς μέλλοντος:

«Χθὲς τὸ ἑσπέρας δεξίωσις καὶ χορὸς παρὰ τῇ Κυρίᾳ Τάδε ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐναερίου κολοσσοῦ τῆς γραμμῆς Νέας Ὑόρκης—Λὸς Ἀντζελες. Παρευρέθησαν οἱ... (δύο στῆλες ὀνόματα). Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐσπερίδος παρετηρήθη ἔκτακτος ζωηρότης, εὐνοϊκοί... ἄνεμοι καὶ ἐξετελέσθησαν θαυμάσια νούμερα χοροῦ, μουσικὴ δωματίου καὶ μία.. προσγείωσις. Χάρις εἰς τὰς νέας τελειοποιήσεις τῶν νέων ἀεροπλάνων τῆς Ἑταιρείας, οὐδεὶς τῶν προσκεκλημένων ἔπαθε... ἀεροναυτίαν».

Ὥστε: πετάει, ὁ Λευκὸς Οἶκος;

— Πετάει!

Ἡ πιό δορυβώδης πόλις

Ὁ καθηγητὴς Ντόναλντ Λαῖκρ, ἐφευρέτης ἑνὸς ἀκουστικοῦ μηχανήματος, ἐδήλωσε ὅτι τὸ Σικάγο εἶναι ἡ πιὸ θορυβώδης πόλις τοῦ κόσμου.

Ὁ ἴδιος σοφὸς ὑπελόγισε ὅτι ὁ θόρυβος τοῦ Λονδίνου στοιχίζει σ' αὐτὴ τὴν πόλι πέντε ἑκατομμύρια δολλάρια τὸν χρόνο. Πράγματι, λόγω τοῦ θορύβου ἡ δημαρχία ἠναγκάσθη ν' ἀντικαταστήση μὲ ξύλο πολλοὺς λιθόστρωτους δρόμους. Σὲ πολλὰ δημόσια γραφεῖα ἐγκατεστάθησαν μηχανήματα ποὺ ἀπομονώνουν τοὺς ἐξωτερικοὺς θορύβους. Εἰς τὰς δαπάνας αὐτὰς πρέπει νὰ προστεθοῦν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔγιναν νευρικοί, κουφοὶ ἢ ἀρρώστησαν λόγω τοῦ ὑπερβολικοῦ θορύβου καὶ οἱ ὁποῖοι νοσηλεύονται εἰς τὰ νοσοκομεῖα τοῦ δήμου.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο οἱ ἄνθρωποι. Καὶ τὰ ζῶα ποὺ μένουν σὲ μεγάλες πόλεις παθαίνουν ἀπὸ νευρασθένεια.

Κάρολος Σ. Μπόργκ: πλαστογράφει κρατώντας τήν πέννα μὲ τά δόντια!

Γιὰ πολλοὺς αὐτὸ τὸ κατόρθωμα μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ἀπίθανο, ἂν ὄχι ἀπίστευτο. Ὡστόσο ὁ Κάρολος Σ. Μπόργκ ἀπὸ τὸ Σικάγο,μολονότι εἶναι ἄχειρ, ἔκανε μιὰ ἀμίμητη πλαστογραφία σὲ μιὰ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή, ποὺ θὰ τὴ ζήλευε κι' ὁ πιὸ δεινὸς πλαστογράφος.

Ἀργότερα, ὅταν ὁ Μπόργκ συνελήφθη τυχαῖα, ὡμολόγησε τὴν ἀπίστευτη πράξη του, πρὸς γενικὴ κατάπληξη καὶ δυσπιστία ὅλων τῶν ἁρμοδίων. Μολαταῦτα τοὺς ἔπεισε γιὰ τὴν ἐνοχή του,ἐξηγῶντας τους ὅτι τὴν πλαστογραφία τὴ διέπραξε μὲ μιὰ πέννα τὴν ὁποία κρατοῦσε μὲ τὰ...δόντια του!

Καὶ γιὰ ν'ἀποδείξη, ὅ,τι ἔλεγε, πῆρε μὲ τὸ στόμα του μιὰ πέννα ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου καὶ πλαστογράφησε τὸ ἔνταλμα τῆς συλλήψεώς του.

Ἡ καταπληκτική του ἱκανότης κυρίως ἔγκειται στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο κατευθύνει τὴν πέννα ποὺ κρατᾶ, πάνω στὸ χαρτί, κάνοντας τὶς ἀπαιτούμενες κινήσεις τοῦ κεφαλιοῦ του.

Ἡ σύλληψις καὶ ἡ φυλάκισις τοῦ βγῆκε σὲ καλό, ὅμως, γιατὶ ἔκτοτε ὁ δαιμόνιος αὐτὸς πλαστογράφος σταδιοδρόμησε ὡς ζωγράφος. Μόνος, μὲς στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς του,κατώρθωσε νὰ κάνη μιὰ ζωγραφικὴ συλλογὴ ἀπὸ ἐξωτικὰ πουλιὰ καὶ ἄλλα ζῶα, ἔργα θαυμάσια, ποὺ ὠφείλονταν στὸ... κεφάλι του!

Οἱ μέλισσες περνοῦν σὲ δύναμη τόν Λόντο!

Μὴ σᾶς φανῆ παράξενο. Ἂν ὁ Ἕλλην πρωταθλητὴς τῆς πάλης μπορεῖ νὰ σηκώση καὶ τριακόσιες ὀκάδες, οἱ μέλισσες μποροῦν νὰ σηκώσουν καὶ νὰ μεταφέρουν σὲ μακρυνὲς ἀποστάσεις βάρη ποὺ ζυγίζουν τρεῖς φορὲς περισσότερο ἀπὸ τὸ σῶμα τους. Γιαυτὸ τὸ ζήτημα ἔγιναν προσεκτικὲς παρατηρήσεις. Ἔπιασαν μέλισσες ὅταν ἐπέστρεφαν στὶς κυψέλες τους φορτωμένες μὲ μέλι κι' ἀφοῦ τὶς κλείσανε μέσα σ' ἕνα μικρὸ κουτί, κατόπιν τὶς ζύγισαν προσεκτικά. Ὅταν, αὐτὲς ἢ ἴδιες μέλισσες ἄφησαν τὸ φορτίο των, πιάστηκαν πάλι καὶ ξαναζυγίστηκαν, στὴν ἰδια ζυγαριά.

Αὐτὸ τὸ πείραμα ἀπόδειξε ὅτι ὅταν οἱ μέλισσες ἦσαν φορτωμένες ζύγιζαν τρεῖς φορὲς περισσότερο ἀπὸ τὸ κανονικό τους βάρος.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΕΣ "ΑΛΛΟΚΟΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ" ΤΟΥ EDGAR POE

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΚΙ' Η ΚΑΡΔΙΑ!

Νευρικός, ναὶ—Νευρικὸς εἶμαι, καὶ τὸ παραδέχομαι. Πολὺ νευρικὸς μάλιστα. Εἴμουν καὶ θὰ εἶμαι νευρικός. Τρελλὸς ὅμως, ὄχι. Οἱ δυστυχίες ἀκόνισαν τὰ νεῦρα μου, μὰ οὔτε τὰ ἀλλοιώσανε, οὔτε τὰ καταστρέψανε. Ὅλες μου οἱ αἰσθήσεις ἐργάζονται περίφημα. Καλύτερα ἀπ' ὅλες, ὅμως, ἡ ἀκοή. Ἔχω ἀκούσει, ὅτι μπορεῖ κανεὶς ν' ἀκούση καὶ στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ. Ἔχω ἀκούσει πράμματα ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, ἀπὸ τὸν Ἅδη. Πῶς μπορεῖ λοιπὸν νἆμαι τρελλός;

Γιὰ ἀκοῦστε καὶ θὰ δῆτε κι' ἐσεῖς πόσο συστηματικά, πόσο λογικά, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου:

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὼς δὲν ξέρω, οὔτε πῶς, οὔτε πότε σφηνώθηκε ἡ ἰδέα μέσα στὸ μυαλό μου. Ξέρω ὅμως, πὼς ἡ ἰδέα αὐτὴ μὲ τριβέλιζε μέρα καὶ νύχτα.

Χωρὶς λόγο.

Τ' ἀγαποῦσα κεῖνο τὸ κακόμοιρο, τὸ γεροντάκι. Ποτὲ δὲ μ' ἔβλαψε, οὔτε μὲ πρόσβαλε. Τὰ λεπτά του οὔτε τὰ συλλογίστηκα ποτέ. Τὸ μάτι του μονάχα μούφταιξε. Αὐτὸ εἶναι. Τὸ ἕνα του μάτι ἦταν ἴδιο κι' ἀπαράλλαχτο μὲ μάτι νυχτοκόρακα. Ὠχρογάλανο, μὲ τὸ ἀσπράδι πρὸς τ' ἀπάνω. Κάθε φορὰ ποὺ μὲ κύτταζε μ' αὐτὸ τὸ μάτι, λὲς καὶ μὲ κάρφωνε. Πάγωνε τὸ αἷμα μου.

Ἔτσι σιγὰ—σιγά, χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω, μοῦ μπῆκε ἡ ἰδέα νὰ τοῦ πάρω τὴ ζωὴ γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ μάτι του.

Τώρα, σεῖς, θὰ νομίζετε πὼς εἶμαι τρελλός. Δὲν εἶμαι. Ἕνας τρελλὸς δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται. Ἐγὼ τὰ κατάφερα ὅλα μιὰ χαρά, ταχτικὰ κι' ὡραῖα: γνωστικά.

Ποτὲ δὲ συμπάθησα ἄνθρωπο τόσο, ὅσο συμπάθησα κεῖνο τὸ γεροντάκι, μιὰ βδομάδα πρὶν τὸ σκοτώσω. Κάθε νύχτα, μόλις χτυποῦσαν μεσάνυχτα, γύριζα τὸ πόμολο τῆς πόρτας του καὶ τὴν ἄνοιγα. Ἥσυχα—ἥσυχα, ἀθόρυβα. Κι' ὅταν τὸ ἄνοιγμα ἦταν ὅσο νὰ χωράη τὸ κεφάλι μου περνοῦσα καὶ τὸ κλεφτοφάναρό μου κλειστό, ὁλόκλειστο ὥστε νὰ μὴν διακρίνεται οὔτε τὸ παραμικρὸ φῶς. Ὥσπου νὰ μπάσω τὸ κεφάλι μου, ἀπὸ τ' ἄνοιγμα τῆς πόρτας, θὰ περνοῦσε καὶ μιὰ ὥρα. Ὅταν συνήθιζα στὸ σκοτάδι κι' ἔβλεπα πὼς κοιμότανε, ἄρχιζα νὰ προχωρῶ στὶς μύτες γιὰ νὰ μὴν τὸν ξυπνήσω.

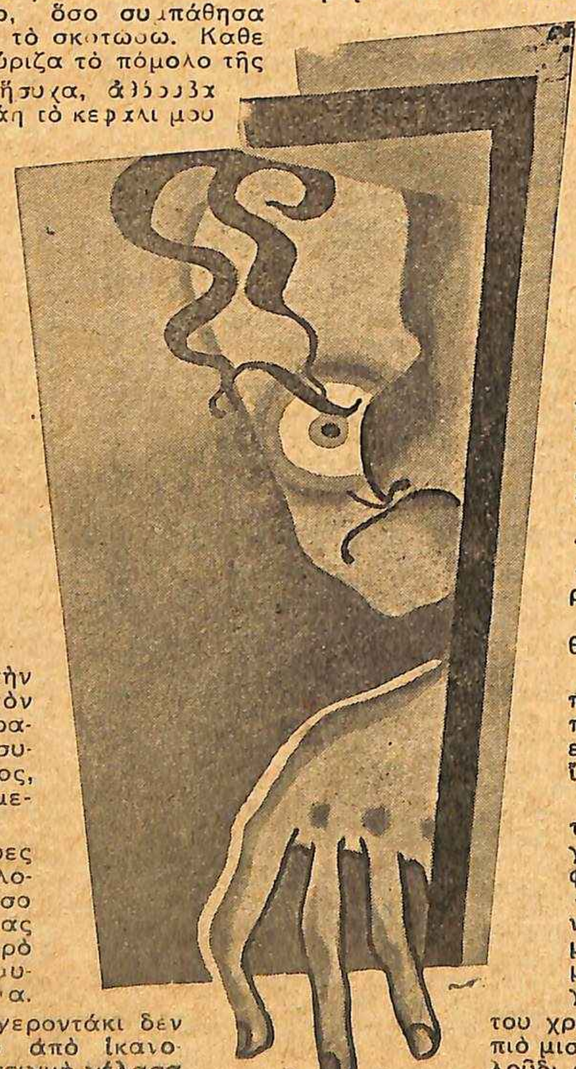

Τρελλοῦ καμώματα εἶναι αὐτά;

Ἅμα, λοιπόν, μὲ τὰ πολλά, ἔμπαινα μέσα στὸ δωμάτιο, ἄνοιγα τόσοδὰ τὸ κλεφτοφαναρό μου, μὲ προφύλαξη, γιατὶ ἔτριζε τόσο μόλις, ὅσο ν' ἀφίσω μιὰ λεπτὴ δέσμη ἀπὸ φῶς νὰ πέση πάνω στὸ μάτι του. Αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὴν ἔκανα ἑπτὰ νύχτες, τὰ μεσάνυχτα. Πάντα ὅμως ἔβρισκα τὸ νυχτοκορακίσιο του τὸ μάτι κλειστὸ κι' ἔτσι δὲν ἔκανα τίποτα.

Ὁ γεροντάκος δὲ μούφταιγε τίποτα. Τὸ μάτι του μούφταιγε.

Κάθε πρωΐ, ἅμα ξημέρωνε, ἔπαιρνα τὴν ἀπόφαση, ἔμπαινα στὸ δωμάτιό του τὸν καλημέριζα καὶ τὸν ρωτοῦσα πῶς πέρασε τὴ νύχτα. Ὅλα αὐτὰ φιλικὰ καὶ ἥσυχα. Ἐκεῖνος πάλι, μ' ἀπαντοῦσε ἥσυχος, γιατὶ δὲν ἤξερε πὼς κάθε νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, τὸν ἔβλεπα νὰ κοιμᾶται.

Τὴν ὄγδοη νύχτα πῆρα μεγαλείτερες προφυλάξεις... Ὁ ὡροδείχτης ἑνὸς ρολογιοῦ προχωρεῖ γρηγορώτερα, παρὰ ὅσο προχωροῦσε τὸ δικό μου χέρι γυρίζοντας τὸ πόμολο. Ποτὲ δὲν εἶχα πιὸ καθαρὸ μυαλὸ καὶ ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτό μου τόσο καλά, ὅσο ἐκείνη τὴ νύχτα.

Ἄνοιξα τὴν πόρτα σιγὰ—σιγά. Τὸ γεροντάκι δὲν μὲ πῆρε χαμπάρι. Γελοῦσα μέσα μου ἀπὸ ἱκανοποίηση καὶ μοῦ φαίνεται πὼς γιὰ μιὰ στιγμὴ γέλασα λίγο δυνατώτερα. Τὸ γεροντάκι σκίρτησε στὸ κρεββάτι του: Τὸ ἄκουσα.

Λέτε πὼς ἔφυγα; Καθόλου. Τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνό, σὰν πίσσα, γιατὶ τὰ παραθυρόφυλλα ἦταν καλοκλεισμένα. Ἄρχισα λοιπὸν νὰ σπρώχνω τὴν πόρτα σιγὰ—σιγά.

Εἶχα χώσει τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα κι' ἑτοιμαζόμουνα νὰ ἀνοίξω τὸ φαναράκι μου, ὅταν μπλέχτηκε τὸ δαχτυλό μου καὶ ὁ τσίγκος ἔτριξε. Τὸ γεροντάκι σκίρτησε πάλι στὸ κρεββάτι του καὶ φώναξε;

— Ποιὸς εἶναι ἐκεῖ;

Καρφώθηκα στὸ πάτωμα καὶ δὲν ἔβγαλα τσιμουδιά. Μιὰ ὥρα ὁλόκληρη, δὲν κούνησα οὔτε τὰ ματοβλεφαρά μου. Κι' ὅμως δὲν τὸν ἄκουσα νὰ κοιμηθῆ. Ἔμενε μισοκαθισμένος στὸ κρεββάτι του καὶ ἄκουγε. Τί ἄκουγε; Τὸ ρολόϊ τοῦ θανάτου βέβαια...

Τὴν ἤξερα ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἀναμονή, μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι: Νοιώθεις κάτι ἀόριστο, σὰν ψυχρὴ πνοὴ ἀέρα, νὰ σοῦ φτάνει ὡς τὰ κόκκαλα καὶ νοιώθεις ἕναν ἱδρῶτα, ἕναν ἀλλόκοτο ἱδρῶτα σὰν νὰ περπατᾶνε χιλιάδες γυμνοσάλιαγκες στὴν ἀνατριχιασμένη σου σάρκα. Κι' ἀκοῦς κάτι σὰν μακρυνὸ βουϊτὸ ἀνακατεμμένο μὲ ξεροὺς κρότους, σὰ νὰ ἀνακατεύει κάποιος, σωροὺς ἀπὸ ἡλιασμένα ἀνθρώπινα κόκκαλα.

Κάποτε ἄκουσα ἕνα ἐλαφρὸ ἀναστεναγμὸ καὶ κατάλαβα πὼς ἦταν κάτι σὰν διαμαρτυρία, ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὸν τρόμο τοῦ θανάτου. Δὲν ἦταν στεναγμὸς δυστυχίας ἢ πόνου. Ὄχι. Ἦταν κάτι βουβό, πνιγμένο, κάτι ποὺ ἀνασήκωνε τὰ στήθεια, τὰ στήθεια ποὺ βάραινε μολύβι ἡ ἀναμονὴ τοῦ τέλους.

Τὸν ἤξερα ἐγὼ αὐτὸ τὸν ἀναστεναγμό. Πόσες φορὲς τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, ὅταν κοιμώντουσαν ὅλοι πόσες φορὲς δὲν ἀναστέναζα ἔτσι γιὰ νὰ ξελαφρώσω ἀπὸ κάποιο φριχτὸ βάρος, ποὺ μὲ πίεζε, γιὰ νὰ διώξω τὴν τρομαχτικὴ σιγαλιά, ποὺ μὲ κύκλωνε. Τὸν ἤξερα ἐγὼ αὐτὸ τὸν ἀναστεναγμό. Τὸ γεροντάκι ἤθελε ν' ἀκούση ἔστω καὶ τὸ δικό του τὸ στεναγμὸ γιὰ νὰ πάρη θάρρος. Μὰ ποῦ! Ἡ τρομάρα του ὅσο πήγαινε καὶ μεγάλωνε.

Θάβαζε ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ πείση τὸν ἑαυτό του, ὅτι ὁ τρόμος του ἦταν ἀδικαιολόγητος.

Θὰ εἶπε: «Δὲν εἶναι τίποτα—καλέ· Ὁ ἄνεμος μέσα στὸ τζάκι ἢ τὸ πολὺ—πολὺ κανένας ποντικας, ποὺ θὰ πέρασε κάτω ἀπὸ τὸ πατωμα.»

Ἢ θὰ εἶπε: «Μπᾶ! κανένα τριτσόνι θάτανε, ποὺ μ' ἄκουσε καὶ σώπασε.»

Θάκανε τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ πάρη κουράγιο. Ὅτι καὶ νάκανε ὅμως πῆγε ἄδικα. Ὁ θάνατος τὸν ἄγγιζε, εἶχε ρίξη ἀπάνω του τὸν μαῦρο του ἴσκιο...

Ἀφοῦ περίμενα πολὺ ὥρα, ὑπομονετικὰ καὶ δὲν τὸν ἄκουσα νὰ ξαναπλαγιάση, ἀποφάσισα ν' ἀνοίξω λίγο τὸ φαναράκι μου. Πολὺ λίγο ὅμως. Τόσο—δά. Ὅσο ἕνα νῆμα ἀράχνης. Τ' ἄνοιξα κι' ἔρριξα μιὰν ἀχτίδα πάνω στὸ μάτι του, στὸ μάτι του πούμοιαζε μὲ μάτι νυχτοκόρακα. Ἦταν ἀνοιχτό, γουρλωμένο, ὀρθάνοιχτο! Τὸ γαλανό του χρῶμα ἦταν πιὸ ξέθωρο, πιὸ γαλανό, πιὸ μισητό! Ἔνοιωσα νὰ παγώνη τὸ μελοῦδι μεσ' στὰ κοκκαλά μου. Δὲ μποροῦσα νὰ δῶ τὸ πρόσωπό του, γιατὶ εἶχα στείλει τὴν ἀχτίνα ἴσια, στὸ νυχτοκορακένιο του μάτι.

Κείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσα ἕναν ἐλαφρὸ κρότο. Κάτι σὰν ρολόϊ, ποὺ χτυποῦσε τυλιγμένο μέσα σὲ μπαμπάκια. Κι' αὐτὸ τὸν κρότο τὸν ἤξερα: Ἦταν ἡ καρδιὰ τοῦ γέρου, ποὺ χτυποῦσε.

Ὅπως ὁ κρότος τοῦ τυμπάνου, κεντρίζει τὸ θάρρος τοῦ στρατιώτη στὴ μάχη, ἔτσι κι' ὁ κρότος αὐτός, μοῦ μεγάλωσε τὸν πόθο νὰ γλυττώσω ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσα ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ νυχτοκόρακα. Μὰ στάθηκα γιὰ λίγο κεῖ, προσπαθώντας νὰ κρατήσω τὴν ἀχτίνα, ἀκριβῶς, πάνω στὸ μάτι τοῦ γέρου. Στὸ μεταξὺ ἡ καρδιά του ὅσο πήγαινε καὶ χτυποῦσε πιὸ γοργά, πιὸ φρενιασμένα, πιὸ δυνατά.

Εἶμαι νευρικὸς καθὼς σᾶς εἶπα. Κι' ὅμως κρατήθηκα κάμποση ὥρα, μ' ὅλο ποὺ τὸ καρδιοχτύπι αὐτό, μέσα στὴ νεκρικὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας, μέσα σ' αὐτὸ τὸ παληὸ σπίτι, μοῦ τέντωνε τὰ νεῦρα, μοῦ τάδενε κόμπους καὶ πονοῦσα.

Ὁ τρόμος ἄγγιζε μὲ τὰ γαντζωτά του νύχια τὴν ψυχή μου, μὰ δὲν ἔβγαλα τσιμουδιά.

Τὸ τὶκ—τὰκ γινόταν, ὅσο πήγαινε, πιὸ γοργό. Ἔλεγα πὼς θὰ σπάση αὐτὴ ἡ καρδιά.

Τὶκ—τάκ, τὶκ—τάκ, τὶκ—τάκ!

Κι' ἂν τ' ἄκουγε, αὐτὸ τὸ τὶκ—τὰκ, κανένας γείτονας;

Ἔπρεπε νὰ προλάβω.

Μ' ἕνα οὔρλιασμα ξεσκέπασα τὸ κλεφτοφάναρο καὶ χύθηκα. Δὲν ἔβγαλε παρὰ μιὰ φωνή, μιὰ μόνο καὶ μούλωξε.

Περίμενα λίγο.

Θὰ ξαναφωνάξη; Ναὶ—Ὄχι—Ναὶ—Ὄχι—...Ὄχι!...

Τὰ χέρια μου, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἄρχισαν νὰ ξεσφίγγωνται ἀπὸ τὸ λαιμό του καὶ ν' ἀπαλαίνουν, ν' ἀπαλαίνουν, νὰ γίνωνται μαλακά, χαϊδευτικά, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ χαϊδέψω κάτι, κάτι ἀγαπημένο...

Τὰ χέρια μου—χωρὶς νὰ τὰ ὁδηγῆ ἡ σκέψη μου—ἄρχισαν νὰ γλυστρᾶνε πάνω στὸ πρόσωπό του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔνοιωσα τὰ γόνατά του νὰ ἀγκιλώνουν κι' ὕστερα..

Ἀ! ὕστερα.

Τὸ δάχτυλό μου βρῆκε τὸ μάτι του.

Ἦταν κρύο κι' ἀποκρουστικὸ σὰ γυαλί... Ἕνα δάκρυο εἶχε πήξει στὴν ἄκρη του.

Πῆγα νὰ φωνάξω, μὰ κρατήθηκα·

Τὸν πέταξα κάτω καὶ τὸν ἔλυωσα, ρίχνοντας ἀπάνω του ἕνα κρεββάτι.

Τότε γέλασα χαρούμενα: τὸ ἔργο μου εἶχε ἀρχίσει.

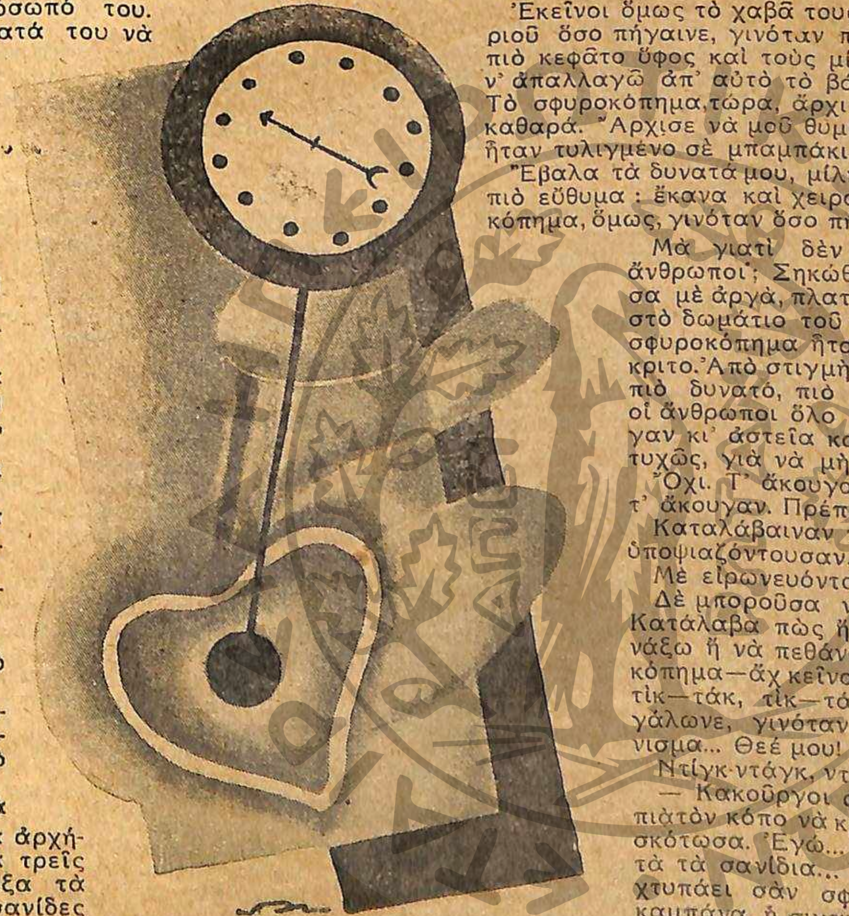

Ἡ καρδιὰ γιὰ κάμποσα λεπτὰ ἀκόμα ἐξακολοθοῦσε νὰ χτυπάη σὰν ρολόϊ τυλιγμένο σὲ μπαμπάκι, ὕστερα ὅμως ἔπαψε.

Τὸ γεροντάκι μοῦ εἶχε ἀφίσει χρόνους.

Σήκωσα τὸ κρεββάτι, τόστησα στὴ θέση του καὶ κύτταξα τὸ νεκρό. Εἶχε ξυλιάσει.

Ἀκούμπησα τὸ χέρι μου στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς καὶ περίμενα.

Εἶχα βουβαθῆ.

Τὸ γεροντάκι τᾆχε τινάξει καὶ τὸ μάτι του δὲ μὲ τρόμαζε πιά.

Ἂν ἐπιμένετε, ἀκόμα, νὰ μὲ περνᾶτε γιὰ τρελλό, θ' ἀλλάξετε γνώμη, ἅμα σᾶς πῶ πῶς ἐξαφάνισα τὸ πτῶμα:

Ἡ νύχτα περνοῦσε κι' ἔπρεπε νὰ τελειώσω τὴ δουλειά μου μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Πελέκησα τὸ πτῶμα, ἔβγαλα τρεῖς σανίδες ἀπ' τὸ πάτωμα καὶ ἔρριξα τὰ κομμάτια μέσα. Ξανάβαλα τὶς σανίδες μὲ τέτοια μαστοριά, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ διακρίνη ἀνθρώπου μάτι πῶς τὶς εἶχα βγάλει.

Αἷμα πουθενά. Οὔτε σταγόνα.

Τᾆχα καταφέρει μιὰ χαρά.

Χά. Χά. Χά...

Εἶχα γλυττώσει, κι' ἦταν ἀκόμα τέσσερις τὸ πρωΐ. Σκοτάδι, πίσσα.

Ἄκουσα τὰ τέσσερα χτυπήματα σ' ἕνα γειτονικὸ ρολόϊ καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ κι' ἄλλο ἕνα στὴν πόρτα. Κατέβηκα ν' ἀνοίξω μ' ἐλαφρὴ καρδιά. Τί εἶχα νὰ φοβηθῶ;

Μπῆκαν τρεῖς ἄνθρωποι, κατσουφιασμένοι, σὰν ἀστυνόμοι. Κάποιος γείτονας εἶχε ἀκούσει μιὰ κραυγὴ τὰ μεσάνυχτα καὶ ὑποψιάστηκε πὼς κάτι θάτρεξε. Ἦρθαν λοιπὸν νὰ κάνουν ἀνάκριση.

Ὅταν μοῦ τόπαν χαχάνισα. Τί εἶχα νὰ φοβηθῶ;

Τοὺς εἶπα πὼς ἐγὼ ξεφώνησα, μέσα στὸν ὕπνο μου.

Ἔπειτα τοὺς εἶπα πὼς ὁ γέρος ἔχει πάει στὴν ἐξοχή.

Ἔπειτα τοὺς πῆρα καὶ τοὺς ἔδειξα ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Τοὺς πῆγα καὶ στὸ δωμάτιο τοῦ γέρου, τοὺς ἔδειξα τὰ χρήματά του ἀπείραχτα καὶ τοὺς ἔδωσα καρέκλες νὰ καθίσουν.

Εἴμουν τόσο ἥσυχος, ποὺ ἔβαλα κι' ἐγὼ μιὰ καρέκλα, στὸ μέρος ἀκριβῶς, ποὺ εἶχα παραχώσει τὸ γεροντάκι καὶ κάθισα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν σιγουρευτῆ πὼς εἴμουνα ἀθῶος γιατὶ εἶχα ἕνα κέφι, μὰ ἕνα κέφι. Κάθισαν λοιπὸν καὶ μὲ ρωτοῦσαν ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ γὼ τοὺς ἀπαντοῦσα. Γιὰ μιὰ στιγμή, ὅμως, δὲν ξέρω πῶς, ἔνοιωσα πὼς κιτρίνιζα καὶ πὼς θάθελα νὰ τοὺς δῶ νὰ φεύγουν. Εἶχα πονοκέφαλο, τ' αὐτιά μου βουΐζανε. Ἄκουγα κάτι, σὰν ἀπόμακρο ἦχο σφυριοῦ στὰ μελίγγια μου.

Ἐκεῖνοι ὅμως τὸ χαβᾶ τους. Ὁ ἦχος τοῦ σφυριοῦ ὅσο πήγαινε, γινόταν πιὸ βουϊχτός. Πῆρα πιὸ κεφᾶτο ὕφος καὶ τοὺς μίλησα εὔθυμα, γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ βάσανο. Ποῦ ὅμως! Τὸ σφυροκόπημα, τώρα, ἄρχισε νὰ διακρίνεται καθαρά. Ἄρχισε νὰ μοῦ θυμίζη τὸ ρολόϊ ποὺ ἦταν τυλιγμένο σὲ μπαμπάκι.

Ἔβαλα τὰ δυνατά μου, μίλησα ὅσο μποροῦσα πιὸ εὔθυμα: ἔκανα καὶ χειρονομίες. Τὸ σφυροκόπημα, ὅμως, γινόταν ὅσο πήγαινε πιὸ καθαρό.

Μὰ γιατὶ δὲν φεῦγαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Σηκώθηκα καὶ περπάτησα μὲ ἀργά, πλατειά, βήματα, μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ γέρου. Τίποτα: τὸ σφυροκόπημα ἦταν πιὰ πολὺ εὐδιάκριτο. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ γινόταν πιὸ δυνατό, πιὸ δυνατό. Κι' αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ὅλο καὶ μιλοῦσαν, λέγαν κι' ἀστεῖα καὶ γελοῦσαν. Εὐτυχῶς, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσουν...

Ὄχι. Τ' ἄκουγαν. Χωρὶς ἄλλο θὰ τ' ἄκουγαν. Πρέπει νὰ τ' ἄκουγαν.

Καταλάβαιναν τὴν ἀγωνία μου, μὲ ὑποψιαζόντουσαν, κι' ὅμως γελοῦσαν.

Μὲ εἰρωνευόντουσαν!

Δὲ μποροῦσα νὰ ὑποφέρω πιά. Κατάλαβα πὼς ἢ ἔπρεπε νὰ φωνάξω ἢ νὰ πεθάνω. Καὶ τὸ σφυροκόπημα—ἄχ κεῖνο τὸ σφυροκόπημα—τὶκ—τάκ, τὶκ—τάκ, μεγάλωνε, μεγάλωνε, γινόταν πένθιμο καμπάνισμα... Θεέ μου!

Ντίγκ-ντάγκ, ντίγκ-ντάγκ!..Ντίγκ...

— Κακοῦργοι φώναξα, δὲν ἀξίζει πιὰ τὸν κόπο νὰ κρύβουμαι. Ἐγὼ τὸν σκότωσα. Ἐγώ... Ναί. Σηκῶστε αὐτὰ τὰ σανίδια... Ἐκεῖ-δά, ἐκεῖ-δὰ χτυπάει σὰν σφυρί, σὰν πένθιμη καμπάνα, ἡ σιχαμένη του ἡ καρδιά.

ΕΝΑ ΠΙΚΡΑ ΕΙΡΩΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΟΥ PIERRE WEBER

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

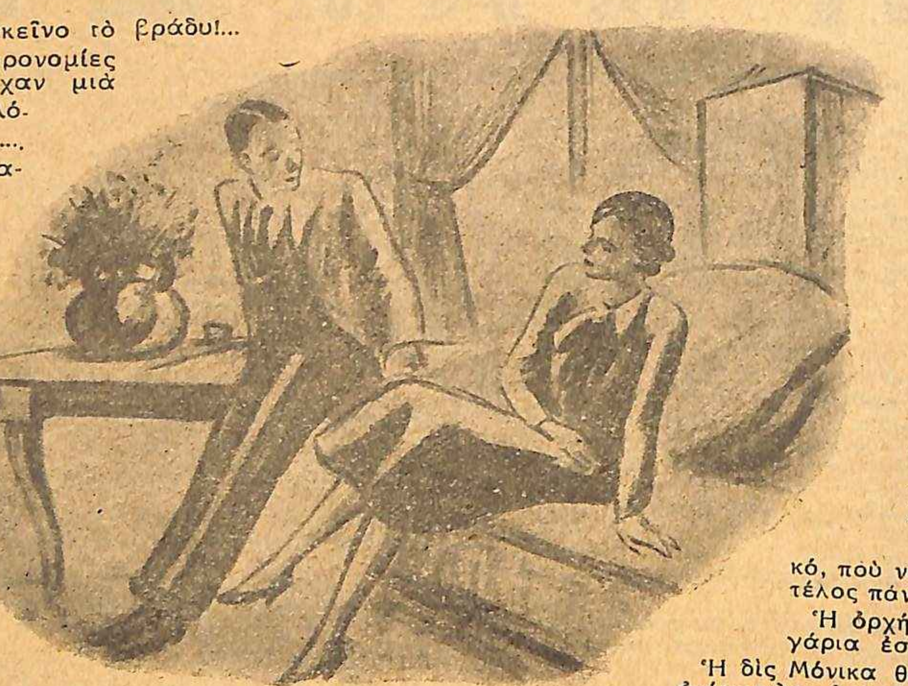

῏Ηταν τόσο ὄμορφη ἐκεῖνο τὸ βράδυ!... Οἱ τρόποι της, οἱ χειρονομίες της, τὸ βάδισμά της, εἶχαν μιὰ παιδιάστικη χάρηκαὶ ἁπλότητα, πού ξετρέλλαινε.... Καὶ μέσα στὰ μαῦρα, κατάμαυρα, μάτια της, ἐτρεμόλαμπε ἕνα παράξενο χαμόγελο....... Τὸ ἀγαλματένιο, σφριγηλὸ κορμάκι της ἐλύγιζε ναζιάρικα, ὅπως τὸ σωματάκι μιᾶς μικρούλας, ποὺ κάνει χάδια στη μαμά της.. Ἡ τουαλέττα τοῦ χοροῦ τὴν ἔκανε σωστὴ κούκλα.... Ὁ Ζὰν Σαντὲρ, ὄρθιος πλάϊ στὴ μικρὴ ὀρχήστρα τοῦ σαλονιοῦ, τὴν ἐκύτταζε ποὺ ἐχόρευε. Καὶ δὲν ἐχό ταινε νὰ βλέπη τὸ νεανικό, δροσερό, σωματάκι της νὰ γλυστράη ἀ άμεσα στὰ ἄλλα ζευγάρια καὶ στὰ χέ ι ἑνὸς ἀδεξιου χορευτῆ, τ ῦ ἐξαδέρφου της...

Τὰ χείλη τοῦ Ζὰν ἐκινήθησαν ἀσυναίσθητα καὶ ἐπρόφεραν ἕνα ὄνομα: «Μόνικα». Τὴν ἔλεγαν Μόνικα, τὴν πεταλουδίτσα αὐτή ποὺ ξετρέλλανε τὸν Ζάν, ἂν καὶ τὴν ἔβλεπε γιὰ τρίτη φορὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ σαλόνι τῆς Ζοζέλας Κιρέλ. Ἡ Ζοζέλα, μιὰ πλούσια γυναίκα, ποὺ εἶχε μεγάλη οἰκειότητα μὲ τὸν Ζὰν κατάλαβε ἀμέσως, ὅτι ὁ νεαρὸς εἶχε τσιμπηθῆ ἀπὸ τὴν ὄμορφη Μόνικα καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ ἐπέρασεν ἀπὸ κοντά του τοῦ ἐψιθύρισε, κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι:

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ Μόνικα;

Τότε ἐτινάχθηκε, σὰν νὰ ξυπνοῦσε σέ μιὰ ἄσχημη πραγματικότητα.

—Παρν όν, νὰ σᾶς πῶ ἕνα λεπτό, εἶπε στὴν εὐγενικὴ καὶ καλόκαρδη κυρία Ζοζέλα.

— Τί τρέχει λοιπόν; Συνοικέσιο; ρώτησεν ἐκείνη τσαχπίνικα.

— Γιὰ πρώτη φορὰ ἔρχεται ἐδῶ ἡ Μόνικα;

— Ναί... Ἀλλὰ μὲ λύπη μου σὲ πληροφορῶ ὅτι εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ δὲν ξεύρει τί θὰ πῆ κόρτε. Εἶναι ὁλοσδιόλου ἄβγαλτο. Ἔχει μόνο μιὰ θεία. Οἱ γονεῖς της πέθαναν καὶ ζοῦσε μιὰ πολὺ περιοριωρισμένη ζωή. Εἶδα κι' ἔπαθα ὥς ὅτου νὰ τὴν καταφέρω νὰ ἔλθη στὸ σαλονι μου.. Ἄβγαλτο σοῦ λέω... Δὲν εἶδες ποὺ δὲν κυττάζει κανέναν κατάματα, ἀλλὰ κατεβάζει ντροπαλὰ τὰ μάτια;

— Ὥστε πάει γιὰ γάμο, σὰν νὰ λέμε! ρώτησε πάλι ὁ Ζὰν τὴν κ. Ζοζέλα.

—Μμ... ἐδῶ εἶναι τὸ περίεργο! Οὔτε θέλει κἂν ν' ἀκούση γιὰ παντρειά. Ξέρεις πόσοι καὶ πόσοι τὴν ἔχουν ζητήσει ὡς τώρα; Δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ δεχθῆ. Αὐτὸ τὸ κορίτσι, παιδί μου, εἶναι μυστήριο!

— Μήπως πρόκειται νὰ μπῆ σὲ μοναστῆρι;

Ἡ κ. Ζοζέλα σήκωσε τοὺς λευκούς της ὤμους ποὺ ἔβγαιναν μέσα ἀπὸ τὸ κρὲπ ζωρζὲτ φόρεμά της κι' ἀπεμακρύνθη ἀφοῦ πρῶτα ἔσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ Ζὰκ για νὰ τοῦ εἰπῆ:

— Μὴ χάνης ἄδικα τὸν καιρό σου. Φλέρταρε μὲ καμμιὰ ἄλλη. Ἡ Μόνικα δὲν ἔχει εἴδηση ἀπὸ κόρτε.

***

Μόλις ἡ κ. Ζοζέλα ἄφησε τὸν Ζὰκ μόνο, κοντὰ στὴν ὀρχήστρα, τὰ μάτια τοῦ νέου ἔπεσαν στὴ Μόνικα ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ χορεύη. Τί παράξενο ἀλήθεια! Ἕνα κορίτσι ποὺ ντύνεται μὲ τόσο σίκ καὶ νὰ μὴ σκαμπάζη ἀπὸ φλέρτ!

— Καὶ ὅμως ὑπάρχουν καμμιάφορὰ ἐξαιρέσεις.

Τοῦ ἔκαμεἐντύπωση τώρα, γιατὶ ἡ Μόνικα δὲν ἐχόρευε παρὰ μόνο μὲ τὸν ἐξάδελφό της. Τόσοι καὶ τόσοι καβαλλιέροι τὴν ἐζήτησαννὰ χορεύσουν ἀλλ' αὐτὴ ἀρνήθηκε εὐγενικὰ πάντα καὶ μὲ τὸ χαριτωμένο παιδιάστικο γέλιο της.

— Σίγουρα πάει νὰ τσακώση στὰ δίχτυα της κανένανἑκατομμυριοῦχο, συλλογίσθηκεν ὁ Ζάν, ἀγανακτισμένος λίγο. Γι' αὐτὸ καὶ παρασταίνει τὴν ὁσία.

Ἀλλὰ πάλι μιὰ ἀμφιβολία τοῦ γεννήθηκε. Δὲν θὰ τὸ ἤξερεν ἡ κ.Ζοζέλα, ποὺ δὲν ὑπῆρχε κοσμικὸ μυστικό, ποὺ νὰ μὴν τὸ ξέρη;.. Μυστήριο τέλος πάντων αὐτὴ ἡ Μόνικα!

Ἡ ὀρχήστρα ἔπαψε καὶ τὰ ζευγάρια ἐσκορπίσθηκαν στὸ σαλόνι.

Ἡ δὶς Μόνικα θὰ μᾶς ἀπαγγείλη κάτι! ἀνήγγειλεν ἡ κ. Ζοζέλα.

Ὁ Ζὰν δὲν ἔπαψε νὰ κατατρώγη μὲ τὸ ἀχόρταγο βλέμμα του τὴ Μόνικα, ποὺ ἐπροχώρησε σὰν νεράϊδα τοῦ παραμυθιοῦ καὶ στάθηκε κοντὰ στὸ πιάνο, γιὰ ν' ἀπαγγείλη.

— Τί θεῖο πλᾶσμα! συλλογίσθηκεν ὁ Ζάν.

Σὲ λίγο ἄρχισεν ἡ ἀπαγγελία. Ὁ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Μόνικα Ζάν, νόμιζε πὼς ἄκουγε μιὰ μουσικὴ οὐράνια!.. Ἡ κάθε λέξη της, ἡ καθε κίνησή της, τὸν ἄφηνε βουβό, ἐκστατικό, μαγεμμένο...Μὲ πόσο αἴσθημα, μὲ πόσο πάθος ἀπήγγελε ἡ Μόνικα μερικοὺς τρυφερούς, νοσταλγικοὺς, στίχους τοῦ Λαμαρτίνου.

— O temps suspends ton vol
... et vous heures propices...

Ὁ Ζάν, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ρωμαντικός, ἔνοιωσε ἕνα παράξενο αἴσθημα τρυφερότητος καὶ νοσταλγίας ν' ἁπλώνεται στὴν καρδιά του. Καὶ ὅταν ἡ Μόνικα ἐτελείωσε, ἐξέσπασε σὲ τρελλά, γεμᾶτα ἀπὸ ἕναν ἄδολο ἐνθουσιασμὸ χειροκροτήματα. Ἐκείνη ὑποκλίθηκε μὲ πολλὴ χάρη καὶ ἔπειτα ἐπῆγε καὶ κάθησε στὸ πλάϊ τοῦ ἐξαδέλφου της

***

Δὲν κρατήθηκεν ὁ Ζάν. Ἐπῆρε τὴν ἀπόφαση ξαφνικὰ καί, πηγαίνοντας κοντὰ στὴν Μόνικα, τῆς ἐζήτησε νὰ χορέψουν τη ρούμπα, ποὺ εἶχεν ἀρχίσει ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ ὀρχήστρα. Ἡ ἰδέα, πὼς θὰ ἐκρατοῦσε τὸ λαξευτὸ ἐκεῖνο κορμάκι της ἀνάμεσα στὰ χέρια του, ἔστω καὶ ὅση ὥρα θα ἐβαστοῦσε ἡ ρούμπα, τὸν ἔκανε τρελλὸν ἀπὸ τὴν εὐτυχία.

— Δεσποινίς, ἔχετε τὴν καλωσύνη; τῆς εἶπε δειλά.

Καὶ ὑποκλίθηκε μπροστά της.

Ἡ Μόνικα τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά, ποὺ ἐφανέρωνε κάποια ἀπορία, ἔπειτα χαμογέλασε τὸ παραξενο, παιδικό, χαμόγελο της, καὶ τοῦ ἀπαντησε μὲ ἀφέλεια:

— Μερσί.. Εἶμαι λίγο ζαλισμένη ξέρετε..

Ὁ Ζαν ὑποκλίθηκε παλι, κι' ἔξω φρενῶν μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του τωρα ἐπῆγε στὴ θέση του. Ἄ, τί γκάφα ἔκανε, αὐτὸς ἕνας καρδιοθραύστης. Πρώτη φορὰ τοῦ συνέβαινεν αὐτό!

— Δὲ βαρυέσαι ποῦ εἶναι ζαλισμένη! ἐσκέφθηκε. Ἔτσι ψέμματα τὸ λέει!

Καὶ πῆρε τὴν πρώτη ντάμα ποὺ βρέθηκε μπροστά του, γιὰ να ξεχαση τὴν γκάφα του καὶ ἦλθε στὴν πίστα τοῦ σαλονιοῦ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, καθὼς στριφογύριζε μὲ τὴ ντάμα του ἀνάμεσα στ' ἄλλα ζευγάρια, πῆρε τὸ μάτι του τὴν Μόνικα, ποὺ τὸν ἐκύτταζε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της παράξενα, παρατεταμένα... Ἄλλο πάλι κι' αὐτό..

— Θὰ κυττάζη γιὰ ν' ἀνακαλύψη τί ἐντύπωση μοῦ ἔκαμεν ἡ ἄρνησή της! ἐσκέφθηκε ὁ Ζὰν καί, στὸ πεῖσμα τῆς ἀκατάδεχτης μικρούλας, ἔσφιξε περισσότερο πάνω του τὴν ντάμα του, ἐνῶ ἡ τζὰζ ξέσπαζε σὲ ἕνα διαβολεμένο θόρυβο.

***

Ἡ κυρία Καμὶλ Ντυμπουᾶ εἶχε μείνει χήρα ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια. Ὁ ἄνδρας της, ὑπάλληλος σὲ μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία, πεθαίνοντας τὴν εἶχεν ἀφήσει σχεδὸν ἀπένταρη. Μιὰ μικρὴ ἀποζημιωσούλα ποὺ πῆρε ἀπὸ τὴν ἑταιρία ἦταν σταγόνα στὸν ὠκεανό. Δὲν τῆς ἔφθανε οὔτε γιὰ τὸ φαΐ. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη λοιπὸν ἡ κυρία Καμὶλ, γιὰ νὰ αὐξήση τὰ ἔσοδά της ἄρχισε νὰ δέγεται ἐρωτικὰ ζευγάρια στὸ σπίτι της, κρυφὰ ἀπὸ τὴ γειτονιὰ βέβαια καὶ μὲ πολλὴ ἐχεμύθεια ἀπὸ τοὺς γνωστούς της. Ἐδεχόταν νεαρὲς κυρίες καὶ κορίτσια ποὺ ἤθελαν νὰ βγάλουν τὰ ἔκτακτα ἔξοδά τους, πουλῶντας τὰ θέλγητρά τους, χωρὶς νὰ φαινοῦν, καὶ τὶς συνιστοῦσε στοὺς ἐμπίστους γνωστούς της. Ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους ἦταν καὶ ὁ Ζὰν Σαντέρ.. Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴ χορευτικὴ βραδυὰ στὸ σπίτι τῆς κ. Ζοζέτας ὁ Ζὰν ἐπεσκέφθη τὴν παληὰ φιλενάδα του. τὴν κ. Καμὶλ καὶ τῆς ἐζήτησε νὰ τοῦ συστήση μιὰ ὄμορφη νέα, γιὰ νὰ περάση ἕνα ἐρωτικὸ ἀπόγευμα μαζί της. Μὲ τὴ γλυκειὰ ὀπτασία τῆς Μόνικας πάντα ἐμπρός του ὁ Ζάν, εἶπε στὴν κ. Καμίλ:

— Θέλω μιὰ νέα ποὺ νὰ φαίνεται ἁγνὴ σὰν ἕνα ἀξέβγαλτο κορίτσι!

Ἡ κ. Καμίλ, περήφανη γιὰ τὴ «συλλογή» τῶν ὡραίων γυναικῶν ποὺ εἶχε, τοῦ ἔδωσε ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ ἀπόγευμα.

***

Ἀνυπόμονος ὁ Ζὰν ἐπερίμενε τὴ νέα, ποὺ τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ ἡ παληὰ φιλενάδα του σ' ἕνα μικρὸ ἀπόμερο σαλονάκι. Ἔξαφνα ἄκουσε βήματα ἔξω ἀπὸ τὴ πόρτα καὶ τὴ φωνὴ τῆς κ. Καμὶλ ποὺ ἔλεγε:

— Περάστε ἀπὸ δῶ Κλοκλό!...

— Κλοκλό. Τί κοκοτίστικο ὄνομα σκέφθηκε ὁ Ζάν.

Ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε σιγά. Ἡ κ. Καμὶλ πέρασε πρώτη... τὴν ἀκολουθοῦσε μιὰ νέα.. Μόλις ὁ Ζὰν ἀντίκρυσε τὴ νέα, ποὺ τοῦ παρουσίασεν ἡ κ.Καμίλ, ἄφησε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως κι' ἔμεινε ἀποσβολωμένος.

Ἡ νέα ποὺ τοῦ ἔφερνεν ἡ φιλενάδα του, γιὰ νὰ περάση ἕνα ἐρωτικὸ ἀπόγευμα μαζί της, ἦταν ἡ Μόνικα τὸ εὐγενικό, τὸ ἀκατάδεκτο, τὸ ἁγνὸ πλᾶσμα ποὺ εἶχε συναντήσει στὸ σπίτι τῆς κ. Ζοζέλας ν' ἀπαγγέλη τόσο τρυφερά, τόσο νόστιμα, τοὺς στίχους τοῦ Λαμαρτίνου!...

PIERRE VEBER

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Οἱ ἰρλανδοὶ ξύριζαν τὰ γένεια καὶ τὰ μουστάκια τους ἀπὸ τὸ 1447

— Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, ἡ ὁποία κατοικοῦσε σ' ἕνα μοναστῆρι τῆς βορείου Ἀγγλίας μποροῦσε νὰ διαβάση κάθε βδομάδα ἕξη ὥς ἑπτὰ μυθιστορήματα.

— Τὸ ρεκὸρ αὐτὸ τὸ διατήρησε ἐπὶ ἕνα χρόνο, διαβάζοντας συνολικὰ 365 βιβλία.

— Μιὰ ἄλλη Παρισινὴ κυρία, ποὺ πέθανε πρὶν λίγο καιρό, ὥς τὰ ἑβδομῆντα της χρόνια κατεβρόχθισε 19.000 μυθιστορήματα. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ μάλιστα, ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ 500 σελίδες τὸ διάβασε στὴν καθησιά της.

— Τὸ βάρος ἑνὸς τόννου ἐκτοπίζει 11 κυβικὰ μέτρα νερό.

— Μὲ τὴ βάση αὐτὴ ὑπολογίζεται τὸ ἐκτόπισμα τῶν πλοίων.

— Στὴ Βρεττανικὴ βιβλιοθήκη ὑπάρχουν 3.000 000 τόμοι βιβλίων.

— Σὲ μερικὲς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς οἱ κατάρες φέρνουν τύχη.

— Οἱ ἰθαγενεῖς λ. χ. τοῦ Ἀνὰμ στὶς τελετὲς τῶν γάμων των χρησιμοποιοῦν εἰδικοὺς «ντελάληδες» ποὺ καταριῶνται τοὺς νεονύμφους.

— Ἐνῶ στὶς Ἰνδίες, κάθε νέο φεγγάρι λιθοβολοῦν ὅλοι τὰ σπίτια τους προφέροντες ἀνάλογες κατάρες.

— Στὸ Ἰλλινόϊς τῆς Ἀμερικῆς, κάποιος πλούσιος γαιοκτήμων, ὀνομαζόμενος Τζὼν Ράϋντ ὥρισε στὴ διαθήκη του ὅτι μόλις πεθάνη θέλει νὰ καῆ τὸ μέγαρό του.

— Ἡ ἐπιθυμία του ἐξετελέσθη μ' ὅλη τὴν ἐπισημότητα.

— Τὸ πρῶτο κινηματογραφικὸ φίλμ ποὺ προεβλήθη στὴν ὀθόνη ἦταν 18 μέτρων μήκους.

— Ὠνομαζόταν ὁ «Ἔρως τοῦ Στρατιώτου» καὶ παίχτηκε στὸ θέατρο τῆς Ἀλάμπρας, στὸ Λονδῖνο.

— Ὁ ὁμιλῶν κινηματογράφος εἰσήχθη στὴν Ἑλλάδα τὸ 19 6!

— Μάλιστα. τὸ χρόνο ἐκεῖνο ἕνας γερμανὸς παρουσίασε τὴν ἐφεύρεσή του στὸ θέατρο Πανελλήνιο.

— Ἡ Ὀθόνη εἶχε ἀντικατασταθῆ ἀπὸ δυὸ μεγάλα κρύσταλλα στὸ αὐτὸ μέγεθος, καὶ οἱ εἰκόνες ποὺ προεβάλλοντο, ἐναρμονίζονταν μὲ τοὺς ἤχους ἑνὸς γραμμοφώνου ποὺ βρισκόταν στὴ σκηνή.

— Ἡ ἐπιχείρηση ὅμως ἀπέτυχε καὶ ὁ γερμανὸς τὰ... μάζεψε μέσα σ' ἕνα μῆνα.

— Ὁ Γερμανὸς Καραϊκὶ ποὺ ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάδα τὸ 1919 ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στοὺς ἕλληνες... Θωμάδες...

— Ὅσοι δὲν πιστεύουν στὸν ὑπνωτισμὸ τὴν ἔπαθαν γιὰ καλά.

Ὁ ἀθεόφοβος κατώρθωνε κάθε βράδυ νὰ ὑπνωτίζη ὅλους τοὺς θεατές... ὁμαδικά.

— Στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν ὑπνωτισθέντων ἦταν ἡ ἠθοποιὸς κυρία Κοφινιώτη, ὁ κ. Παντελῆς Χὸρν καὶ ὁ... ἔξαλλος κ. Σβῶκος.

— Ἡ μεγαλείτερη ἀπεργία τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν ἦτο τοῦ 1918.

— Οἱ ἀπεργοὶ ἔκαναν διαδηλώσεις καὶ τὰ περισσότερα αἰτήματά τους ἔγιναν δεκτὰ ἀπὸ τοὺς θεατρῶνες.

— Στὴ Γαλλία, ὑπάρχει μιὰ οἰκογένεια, τῆς ὁποίας τὰ μέλη κατὰ παράδοξο σύμπτωση πεθαίνουν κάθε 29 Φεβρουαρίου.

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ
ΣΕΛΙΔΕΣ
72
ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΒΙΒΛΙΟ
Μὲ πλουσιώτατη εἰκονογράφηση, μὲ ὑπερεκλεκτὴ ὕλη, θαῦμα ἐμφανίσεως
ΕΚΔΟΣΗ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΤΥΠΟΥ
Ἕνα καινούργιο σπαρταριστὸ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ποὺ θὰ ρουφηχτῆ ἀπ' ὅλες κι' ἀπ' ὅλους
ΔΡΑΧΜΕΣ 4

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΤΕ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΟΡΩΝΑ-ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΟΥ VICTOR BRIDGES

[illegible] ΝΕΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ὁ Ἰάκωβος Μπύρτον συναντᾶται μ᾽ ἕναν παληό του φίλο, τυχοδιώκτη κι᾽ αὐτόν, τὸν Μπίλλυ Λόγκαν, ποὺ τοῦ κάνει τὸ τραπέζι. Πηγαίνοντας στὸ σπίτι του συναντᾶ τὸν Νορθκόουτ, ὁ ὁποῖος τὸν παίρνει μὲ ταξὶ σ᾽ ἕνα κέντρο. Ἐκεῖ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Μπύρτον ἀντὶ δέκα χιλιάδων λιρῶν ν᾽ ἀλλάξουν ταυτότητες καὶ νὰ ὑποδυθῆ τὸ ρόλο τοῦ Νορθκόουτ, ἀφοῦ ἔμοιαζαν καταπληκτικά. Ὁ Μπύρτον μ᾽ ὅλο ποὺ τοῦ εἶπε πὼς διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ σκοτωθῆ, δέχτηκε τὴ συμφωνία κι᾽ ἐγκαταστάθηκε στὸ μέγαρο τοῦ Νορθκόουτ. Μιὰ στιγμὴ ὅμως, εἶδε τυχαῖα σ᾽ ἕνα καθρεφτάκι μιὰ νέα ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ τὸν πυροβολήση. Ἔσκυψε ἐγκαίρως κι᾽ ἀπέφυγε τὸν τραυματισμό. Ἀφώπλισε τὴ νέα κι᾽ ἔμαθε ὅτι ἤθελε νὰ τὸν σκοτώση γιατὶ εἶχε διατάξει τὸν τουφεκισμὸ τοῦ πατέρα της. Τὸ ἄλλο πρωὶ εὑρέθη ἄρρωστος ἀπὸ δηλητηρίαση ὁ μαῖτρ ντ᾽ ὀτέλ του. Εἶπε νὰ εἰδοποιήσουν τὸ γιατρὸ κι᾽ ἔτρεξε νὰ δεχθῆ τὸν ξάδελφό του Φέρνιβαλ. Κατόπιν βγῆκαν μαζὶ καὶ πῆγαν στὸ μεσίτη Σίγκραβ, νὰ ζητήσουν ἕνα μαῖτρ ντ᾽ ὀτέλ, γιατὶ ὁ Μίλφορδ ἔπρεπε νὰ μείνη στὸ κρεββάτι 8 ἡμέρες. Μετὰ τὸ μεσίτη χώρισαν κι᾽ ὁ δῆθεν Νορθκόουτ, πῆγε σ᾽ ἕνα ξενοδοχεῖο νὰ φάη. Τὴ νύχτα ἐδέχθη ἐπίθεση ἀπ᾽ τὸ νέο μαῖτρ ντ᾽ ὀτέλ, ἀλλὰ ἐγλύτωσε ἀφοῦ τὸν ἐτραυμάτισε. Τὸ πρωὶ ὁ Μίλφορδ τοῦ περιέγραψε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ὑπέθετε ὅτι τὸν δηλητηρίασε καὶ τοῦ ἀνέφερε ὅτι εἰδοποίησε τὸ σωφέρ του νἄρθη νὰ τὸν πάη στὸ χορὸ τοῦ Σαγκάτ. Στὸ χορὸ αὐτὸ εἶδε τὸν ὑπουργὸ λόρδο Λάμερσφιλδ, στὸν ὁποῖο ὑπεσχέθη νὰ δώση παράταση ἐξωφλήσεως τῆς ὀφειλῆς του. Στὴ διάρκεια τοῦ χοροῦ, ὁ Σαγκὰτ ἀπεπειράθη νὰ βιάση τὴ Μέρσια Σολάνο, ἀλλ᾽ ὁ Νορθκόουτ τὴν ἔσωσε. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγη ἡ νέα ἀπ᾽ τὸ χορό, ὁ συνοδός της Τρέγκατορ πρόσβαλε τὸν Μπύρτον, ἀλλ᾽ αὐτὸς σεβόμενος τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἶχε δώσει στὸ Νορθκόουτ τὸν ἄκουσε ἀπαθής.
Μετὰ τὴν σκηνὴ μὲ τὸν Τρέγκατορ, ὁ Μπύρτον εἶχε μιὰ ζωηρὴ σκηνὴ καὶ μὲ τὸ Σαγκὰτ γιὰ τὸ ζήτημα τῆς Μέρσιας Σολάνο ἀλλὰ δὲν ἐξώθησε τὰ πράγματα λόγω τῆς ὑποσχέσεώς του νὰ ὑποδυθῆ καλὰ τὸ ρόλο του ὡς Νορθκόουτ.
Μετ᾽ αὐτὸ ἀνεχώρησε γιὰ τὸ σπίτι του, καὶ ὅταν ἔφθασε σ᾽ αὐτὸ τοῦ ἐπετέθη ἕνας ἄγνωστος. Εἰς βοήθειά του ἔτρεξε ὁ φίλος του ὁ Μπίλλυ Λόγκαν ποὺ εἶχε φθάσει καὶ τὸν περίμενε. Ὁ ἄγνωστος εἶχε πληγώσει τὸν Μπύρτον καὶ ὁ Μπίλλυ τοῦ ἐπεριποιήθη τὴν πληγή.
Τὴν ἑπομένη ἔφυγαν γιὰ τὸν πύργο τοῦ Φέρνιβαλ καὶ πρὶν πάνε ἐστάθμευσαν στὸ Πανδοχεῖο «Ἄροτρο» ὅπου νοίκιασαν ἕνα δωμάτιο νὰ μείνη ὁ Μπίλλυ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Συζητήσαμε γιὰ ὅλα καὶ πήραμε τὶς τελευταῖες μας ἀποφάσεις. Συμφωνήσαμε πὼς θὰ ἔφευγα κρυφὰ ἀπὸ τὸν πύργο τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ πρόγευμα καὶ πὼς θὰ ἐρχόμουνα νὰ συναντήσω τὸν Μπίλλυ στὸν κεντρικὸ δρόμο, στὸ Γούντφορδ. Αὐτὸς στὸ ἀναμεταξύ, θὰ μάζευε ὅ,τι πληροφορίες μποροῦσε γιὰ τὸν Φέρνιβαλ καὶ γιὰ τὸ περιβάλλον του, καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ ἐξακριβώση ἂν κάποιος κύριος μὲ σπασμένη μύτη καὶ κάποιος ἄλλος μὲ τὸν ἕνα ὦμο χαμηλότερο ἀπὸ τὸν ἄλλο, εἶχαν παρουσιασθῆ στὰ περίχωρα.

—Θὰ σοῦ ἀφίσω τὸ αὐτοκίνητο εἶπα καὶ θὰ πάρω ἕνα ἀγοραῖο γιὰ νὰ πάω στὸν πύργο. Ἔτσι, ἂν μᾶς χρειαστῆ καμμιὰ ὥρα τὸ δικό μου, θὰ τὸ ἔχουμε πρόχειρο. Θὰ προφασισθῶ πὼς χάλασε ἡ μηχανὴ καὶ πὼς τὸ ἄφισα ἐδῶ στὸ γκαρὰζ νὰ τὸ διορθώσουν.

Ὁ Μπίλλυ μὲ κύτταξε μὲ θαυμασμό.

—Ἰάκωβε, εἶπε, ἔπρεπε νὰ γίνης παπᾶς.

Νοικιάσαμε ἕνα αὐτοκίνητο ὅπου τοποθέτησα τὶς ἀποσκευές μου, ἄφησα χρήματα στὸν Μπίλλυ γιὰ κάθε ἀπρόοπτο, τοῦ παράγγειλα νὰ περιποιηθῆ καλὰ τὴν παχειὰ κυρία τοῦ μπάρ, ποὺ μᾶς σέρβιρε τὸ τσάϊ, καὶ ξεκίνησα γιὰ τὸν πύργο.

Τὸ Ἄστον ἦταν μιὰ μεγαλοπρεπεστάτη κατοικία, ποὺ ὑψωνόταν στὴ μέση ἑνὸς ἀπέραντου πάρκου, σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ὅταν τὸ αὐτοκίνητό μου εἰσέδυσε στὴν κεντρικὴ δενδροστοιχία, ἀντιλήφθηκα δυὸ ἀνθρώπους καθισμένους σ᾽ ἕνα παγκάκι. Καὶ οἱ δυὸ σηκώθηκαν καθὼς σταματοῦσα στὴν κεντρικὴ εἴσοδο, κι᾽ ἔτρεξαν νὰ μὲ χαιρετίσουν. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ ξάδελφός μου.

— Καλημέρα, εἶπε ὁ Μαυρίκιος. Τί ἔκαμες τὸ αὐτοκίνητό σου;

Τοῦ ἔσφιξα τὸ χέρι καθὼς καὶ τοῦ συνοδοῦ του, ἑνὸς χονδροῦ κυρίου μὲ κόκκινο πρόσωπο, ἀπροσδιόριστης ἡλικίας καὶ ποὺ φαινόταν νὰ μὲ γνωρίζη καλά. Ἔπειτα ἐξήγησα γιατὶ εἶχα πάει στὸν πύργο μὲ ταξί.

— Δὲν ἔφερες τὸν σωφέρ σου; ρώτησε ὁ Μαυρίκιος, τὴ στιγμὴ ποὺ ἕνας ὑπηρέτης ἔπερνε τὶς ἀποσκευές μου.

Κούνησα ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

— Ὄχι, τί νὰ τὸν κάμω;

—Ἴσως νὰ ἦταν ἀποκύημα τῆς φαντασίας μου, μοῦ φάνηκε, ὅμως, πὼς μιὰ γρήγορη λάμψη ἱκανοποίησης πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἐξαδέρφου μου.

— Ἐλᾶτε νὰ κάνουμε ἕνα γύρο στὸν κῆπο, εἶπε· ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε νὰ πάρετε τὸ τσάϊ. Ὁ Μπάραντελ πῆγε στὴν πόλη ἀπόψε καὶ ὁ Γιόρκ καὶ ἡ λαίδη Μπάραντελ βγῆκαν περίπατο στὸ δάσος. Ἀλλὰ ἡ θεία Μαίρη τριγυρίζει κάπου ἐδῶ. Τὴν εἶδες Βάν;

Ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος κοντοστάθηκε.

— Ποτίζει τὰ ἄνθη της, εἶπε λακωνικώτατα. Ἡ μὶς Γιόρκ εἶναι μαζί της.

Ἡ συζήτηση διεκόπη ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἐμφάνιση τῶν δύο γυναικῶν. Διέσχισαν τὸ λειβάδι καὶ ἦρθαν νὰ μᾶς βροῦν. Ἡ θεία Μαίρη ἦταν μιὰ γυναίκα περασμένη, μὲ ἄσπρα μαλλιά καὶ ἤρεμη ἔκφραση. Ἡ συνοδός της, μιὰ ψηλή, καλοκαμωμένη, νόστιμη κοπέλλα, καμμιὰ εἰκοσιπενταριὰ χρόνων, φοροῦσε ἕνα κομψότατο σκοῦρο ταγιέρ. Βρέθηκα σὲ ἀμηχανία, γιατὶ ἀγνοοῦσα ἂν ἔπρεπε νὰ τοὺς γνωρίζω καὶ τοὺς δύο, ἀλλὰ ὁ τρόπος ποὺ μὲ ὑποδέχτηκαν διάλυσε κάθε ὑποψία.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ κατωρθώσατε νὰ ἔρθετε· εἶπε ἡ θεία Μαίρη, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅμως καὶ ἡ ἴδια νὰ τὸ πολυπιστεύη. Ἐγκαταλείπετε τόσο σπάνια τὸ Λονδῖνο.

— Ὅσο σπάνιο εἶναι νὰ δεχθῶ καὶ τέτοιες εὐχάριστες προσκλήσεις, εἶπα καὶ τῆς ἔσφιξα τὸ χέρι.

Μὲ κύτταξε παραξενεμένη καὶ ἔκανα τὸ συλλογισμὸ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ φαίνωμαι καὶ πολὺ μαλακός, ἂν ἤθελα νὰ μὴν ὑποψιαστοῦν τίποτα.

«Προσοχή»· εἶπα ἀπὸ μέσα μου.

Ἡ μὶς Γιόρκ ἔδειξε καλύτερες διαθέσεις.

— Ὅταν διορθωθῆ τὸ αὐτοκίνητό σας, κύριε Νορθκόουτ, θὰ μπορέσωμε νὰ κάνωμε μερικὲς ἐκδρομὲς στὰ περίχωρα;

— Δὲν ἔχομε πολὺ καιρὸ γι᾽ αὐτό, παρατήρησε ὁ Μαυρίκιος. Αὔριο θὰ κυνηγήσωμε. Μεθαύριο εἴμαστε καλεσμένοι στοὺς Κοῦτμπερ, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔχομε τὸ μὰτς τοῦ κρίκετ, ποὺ διωργάνωσε ὁ Μπέρτυ.

— Ὤ, αὐτὸ τὸ κρίκετ! μόρφασε μὲ περιφρόνηση ἡ δεσποινὶς Γιόρκ. Ὁ Μπέρτυ ἔχει τρελλαθῆ μ᾽ αὐτὸ τὸ παιχνίδι. Παίζετε σεῖς κρίκετ, κύριε Νορθκόουτ;

— Ὄχι συχνά, ἀπάντησα, καὶ ἄκουσα ἕνα πνιγμένο γέλοιο τοῦ Μαυρίκιου.

Κάποιος θόρυβος ἀκούστηκε στὴ δενδροστοιχία καὶ σηκώσαμε τὰ μάτια.

— Νὰ ὁ Μπέρτυ καὶ ἡ λαίδη Μπάραντελ, ἀνάγγειλε ἡ μὶς Γιόρκ. Ἀπὸ ποῦ ἔρχονται ἄραγε;

Θυμήθηκα ξαφνικὰ τὸ γεμᾶτο ὑπονοούμενα μειδίαμα τοῦ Μαυρίκιου, ὅταν πρόφερε τὸ ὄνομα τῆς λαίδης Μπάραντελ, τὴν ἡμέρα ποὺ μὲ ἐπισκέφθηκε στὸ μέγαρό μου στὴ λεωφόρο τοῦ Πάρκου, καὶ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρο τοὺς εἶδα νὰ πλησιάζουν. Ὁ Μπέρτυ, ὁ ἀδερφὸς τῆς μὶς Γιόρκ ἦταν ὁ συνηθισμένος τύπος τοῦ στρατιωτικοῦ.

Ἡ λαίδη Μπάραντελ ἦταν ψηλὴ καὶ πολὺ χαριτωμένη.

Προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος μας, μὲ τὴν οἴηση ποὺ ἔχουν ὅλες οἱ ὡραῖες γυναῖκες καὶ ποὺ μοιάζει μὲ ἀναιδῆ πρόκληση.

Ἦταν πραγματικῶς πολὺ ὡραία γυναίκα, ἀλλὰ συγκρίνοντάς την μὲ τὴν Μέρσια (γιατὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν εἶχα γνωρίσει, σύγκρινα μαζί της κάθε ὡραία γυναίκα ποὺ ἕλκυε τὴν προσοχή μου) ἔβρισκα πὼς ἔχανε πολύ.

Ἡ λαίδη Μπάραντελ ἦταν ὅλο φωτιά, ἐνῶ ἡ Μέρσια θύμιζε τὸν ἥλιο. Τὴ φωτιά, ναί, ἀλήθεια· αὐτὸ τὸ θαυμάσιο πλᾶσμα μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά, μὲ τὰ καστανά της μάτια τὰ γεμᾶτα χρυσὲς ἀνταύγειες καὶ μὲ τὸ φόρεμά της στὸ χρῶμα τῆς φλόγας, μόνο μὲ τὴ φωτιὰ μποροῦσε νὰ τὸ συγκρίνη κανένας.

— Ὁ μεγάλος ἄνθρωπος μᾶς λυπήθηκε· εἶπε μὲ τὴν ἀργὴ μελωδικὴ φωνή της. Ἔκανε λοιπὸν τόση ζέστη στὸ Λονδῖνο, κύριε Νορθκόουτ;

— Βλέπω πὼς ἔχω δημιουργήσει μιὰ περίεργη φήμη γύρω μου, διαμαρτυρήθηκα. Κανένας δὲν ἀγαπᾶ περισσότερο ἀπὸ μένα τὴν ἐξοχή, πρὸ πάντων ὅταν συνδυάζεται μὲ μιὰ τόσο εὐχάριστη συντροφιά.

Ἡ λαίδη Μπάραντελ σήκωσε τὰ φρύδια καὶ ἔρριξε γύρω της ἕνα βλέμμα προκλητικό.

— Νομίζει κανένας πὼς ἀκούει τὸ Σαοὺλ ἀνάμεσα στοὺς προφῆτες, εἶπε. Μαυρίκιε, τί ἔπαθε ὁ ἐξάδερφός σας;

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε σέρνοντας πάντοτε τὴ φωνή του. Εἶχα καὶ γὼ τὴν ἴδια ἀπορία καὶ τὸν ρώτησα προχτές. Μοῦ ἀπάντησε πὼς πρέπει κάποτε κανένας νὰ εἶναι καὶ εὐγενής.

Ἕνα γενικὸ γέλοιο ὑποδέχτηκε αὐτὰ τὰ λόγια.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀντήχησε ἕνα κουδουνάκι.

— Εἶναι ὥρα νὰ ντυθοῦμε, εἶπε ἡ θεία Μαίρη. Θεέ μου τί γρήγορα ποὺ περνᾶ ἡ ὥρα.

Ὁ Μαυρίκιος μὲ ὡδήγησε στὴν κρεββατοκάμαρά μου.

— Δὲ θὰ εἶναι ἄσχημα ἐδῶ, εἶπε. Δὲ θὰ σ᾽ ἐνοχλῆ ἀσφαλῶς κανένας.

Σ᾽ αὐτὸ τὸ διαμέρισμα μένει μόνο ἡ λαίδη Μπάραντελ, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου. Ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ.

— Τὸ γεῦμα στὶς ὀκτώ, εἶπε φεύγοντας.

Ντύθηκα μὲ ὅλη μου τὴν ἡσυχία. Ἐπωφελήθηκα ἀπὸ τὴν προσωρινὴ μόνωσή μου καὶ ἀναπόλησα ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Ὡς ἐδῶ τὰ πράγματα πηγαίνανε θαυμάσια. Εἶχα δείξει περισσότερη μειλιχιότητα ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε γιὰ τὸ ρόλο μου ἀλλὰ κανένας, οὔτε αὐτὸς ὁ Μαυρίκιος, δὲν φαινόνταν νὰ ὑποψιάζωνται τὸ παραμικρό.

Δὲν εἶχα ἀκόμα σχηματίσει τὴ γνώμη μου γιὰ τοὺς προσκεκλημένους. Ὁ Γιόρκ καὶ ὁ Βάν, καθένας στὸ εἶδος του, ἦταν ἀκίνδυνος, καὶ δὲν φαντάζομαι νὰ ἦταν ἀνακατωμένοι στὴ συνωμοσία—ἂν ὑπῆρχε συνωμοσία.—Ἡ περίπτωση τῆς λαίδης Μπάραντελ ἦταν πιὸ περίπλοκη. Ὅσο ἀστεῖα καὶ ἂν ἦταν φαινομενικὰ τὰ λόγια της, τὸ ἔνστικτό μου μὲ προειδοποιοῦσε, ὅτι οἱ σχέσεις μας εἶχαν κάτι τὸ πιὸ οἰκεῖο ἀπ᾽ ὅ τι φαινόταν μπροστὰ στοὺς ἄλλους. Ἤξερε ἄραγε τὴ ζωὴ τοῦ Νορθκόουτ; Δὲν μποροῦσα βέβαια νὰ τὸ μάθω εὔκολα, ἀλλὰ ἀσφαλῶς ὑπῆρχε κάποια κρυφὴ συμφωνία μεταξύ τους.

Βρῆκα ὅλο τὸν κόσμο στὴν τραπεζαρία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λαίδη Μπάραντελ, ποὺ ἔφθασε ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ μένα. Φοροῦσε ἕνα θαυμάσιο μαῦρο φουστάνι, καὶ ἕνα κολλιὲ ἀπὸ σμαράγδια, ποὺ ἀναδείκνυε ἀκόμα περισσότερο τὰ κόκκινά της μαλλιά.

Στὸ τραπέζι κάθισα ἀνάμεσα στὴ θεία Μαίρη καὶ στὴ λαίδη Μπάραντελ.

Μιλήσαμε γιὰ διάφορα ζητήματα. Ὁ Βὰν καὶ ὁ Γιόρκ ἄρχισαν τὴ συζήτηση γιὰ τὶς τελευταῖες κοῦρσες. Ξαφνικὰ ἔκαμα τὸ συλλογισμὸ πὼς δὲ θὰ ἔκανα ἄσχημα νὰ διηγηθῶ τὴν ἐπίθεση τοῦ μὲτρ ντ᾽ ὀτέλ μου ὅπως τὴν εἶχα διασκευάση γιὰ τὸ Σίγκραβ. Θὰ εἶχε μάθη ὁ Μαυρίκιος ἀσφαλῶς ὅλα τὰ καθέκαστα καὶ ἂν σιωποῦσα περισσότερο, κινδύνευα νὰ ἐγείρω τὶς ὑπόνοιές του.

— Ἀλήθεια, Μαυρίκιε, ἄρχισα, ξέχασα νὰ σοῦ πῶ τί ἔπαθα μὲ τὸν ὑπηρέτη ποὺ μοῦ προμήθευσε τὸ μεσιτικὸ γραφεῖο

— Μὲ τὸν Φράνσις; δὲ σ᾽ εὐχαρίστησε; ἀπάντησε μὲ μεγάλη ψυχραιμία.

— Μοῦ ἐπετέθη τὴ νύχτα ἐνῶ κοιμόμουνα.

Διηγήθηκα ὅλη αὐτὴ τὴν περιπέτεια χωρὶς ν᾽ ἀναφέρω διόλου τὸν λόρδο Ἐροῖκο Τρένκατορ.

Ὅταν σταμάτησα πῆραν κι᾽ ἔδωσαν τὰ σχόλια. Ἡ λαίδη Μπάραντελ μὲ κύτταξε μὲ μιὰ περίεργη λάμψη στὰ μάτια.

— Τὸν ἐλεεινό! φώναξε. Ἐλπίζω πὼς τοῦ δώκατε ἕνα γερὸ μάθημα.

— Τοῦ ἔσπασα τὴ μύτη του, εἶπα μὲ ὕφος ἱκανοποιημένο.

— Μὰ εἶναι φοβερὸ νὰ σκέπτεται κανένας πὼς ἕνας τέτοιος παληάνθρωπος κυκλοφορεῖ ἐλεύθερα. Δὲν τὸν καταγγέλατε;

— Ὄχι, βαρυέμαι τὴ φασαρία. Τὰ διηγήθηκα ὅλα στὸ Σίγκραβ καὶ τὸν ἄφισα ἐλεύθερο νὰ κανονίση αὐτὸς τὴν ὑπόθεση.

Ὁ Μαυρίκιος ἀκούμπησε στὴν πολυθρόνα του λέγοντας.

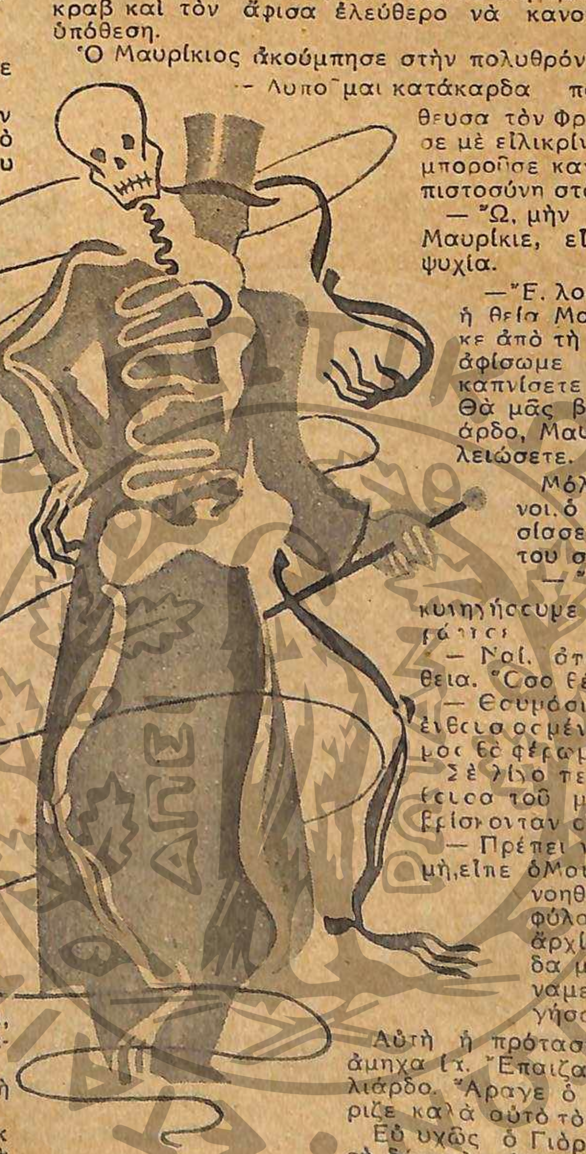

— Λυποῦμαι κατάκαρδα ποὺ σᾶς προμήθευσα τὸν Φράνσις, ὡμολόγησε μὲ εἰλικρίνεια. Νόμιζα πὼς μποροῦσε κανένας νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη στὸ Σίγκραβ.

— Ὤ, μὴν στεναχωριέσαι Μαυρίκιε, εἶπα μὲ γενναιοψυχία.

— Ε, λοιπόν, κύριοι, εἶπε ἡ θεία Μαίρη καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση της θὰ σᾶς ἀφίσωμε λίγο μόνους νὰ καπνίσετε τὸ ποῦρο σας. Θὰ μᾶς βρῆτε στὸ μπιλιάρδο, Μαυρίκιε, ὅταν τελειώσετε.

Μόλις μείναμε μόνοι, ὁ τελευταῖος πλησίασε τὴν καρέκλα του στὴ δική μου.

— Ἔχεις κέφι νὰ κυνηγήσουμε αὔριο Στιούαρτ [illegible]

— Ναί, ἀπάντησα μὲ ἀπάθεια. Ὅσο θέλεις.

— Θαυμάσια, ἐπεδοκίμασε [illegible]. Οἱ τέσσερεις μας θὰ φέρωμε ἄφθονο κυνήγι.

Σὲ λίγο πέρασαμε στὴν αἴθουσα τοῦ μπιλιάρδου ὅπου βρίσκονταν οἱ τρεῖς κυρίες.

— Πρέπει νὰ βγῶ μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Μαυρίκιος, νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸ θηροφύλακά μου. Δὲν ἀρχίζετε μιὰ παρτίδα μπιλιάρδο στὸ ἀναμεταξύ; Δὲ θὰ ἀργήσω.

Αὐτὴ ἡ πρόταση μὲ ἔβαλε σὲ ἀμηχανία. Ἔπαιζα θαυμάσιο μπιλιάρδο. Ἄραγε ὁ Νορθκόουτ γνώριζε καλὰ αὐτὸ τὸ παιγνίδι;

Εὐτυχῶς ὁ Γιόρκ μ᾽ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ δύσκολη θέση.

— Ἂν θυμοῦμαι καλά, Νορθκόουτ, εἶπε, εἶσαι ἀκατανίκητος στὸ μπιλιάρδο. Γι' αὐτὸ θὰ κάμω καλὰ νὰ παίξω συντροφικὰ μὲ τὴν ἀδερφή μου.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι διόλου εὐγενικὸ γιὰ μένα, εἶπε γελώντας ἡ λαίδη Μπάραντελ.

— Μὴ στεναχωριέσαι, λαίδη Μπάραντελ, ἐπενέβη ὁ Μαυρίκιος, καὶ θὰ νικήσετε τοὺς ἀντιπάλους σας δίχως κόπο. Ὁ Στούαρτ δὲ χάνει ποτὲ ὅταν ἀποφασίση νὰ κάμη κάτι.

Γέλασα μὰ δὲν εἶπα τίποτα.

Στὸ παιγνίδι ἀπάνω ἡ λαίδη Μπάραντελ ἄγγιξε δυὸ τρεῖς φορὲς τὸ χέρι μου, κι' ὅταν δὲν μᾶς πρόσεχε κανένας μοῦ ἔρριχνε κρυφὲς ματιές. Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ κάνω πὼς δὲν καταλαβαίνω καὶ διερωτιόμουνα πῶς θὰ τέλειωνε ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Ὁ Μαυρίκιος γύρισε σὲ λίγο κι' ἔλαβε κι' αὐτὸς μέρος στὸ παιχνίδι.

Στὶς δεκάμιση ἔφεραν τὰ ἀναψυκτικὰ καὶ ἀμέσως μετά, ἡ θεία Μαίρη, πρότεινε ν' ἀποσυρθοῦν στὰ δωμάτιά τους οἱ κυρίες.

— Ὤ, ναί, εἶπε καὶ ἡ μὶς Γιόρκ. Δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὰ μάτια μου ἀνοιχτά. Μείνετε σεῖς κύριοι νὰ τσακωθῆτε ὅπως συνηθίζετε στὸ μπρίζτ.

Ὅλοι γέλασαν καὶ ἡ λαίδη Μπάραντελ φεύγοντας μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι ψιθυρίζοντας σιγά.

— Χαίρετε θὰ ξαναειδωθοῦμε.

Μείναμε οἱ ἄντρες μόνοι καπνίζοντας καὶ φλυαρῶντας. Ὁ Μαυρίκιος μοῦ ἔρριξε δυὸ τρεῖς περίεργες ματιὲς καὶ στὸ τέλος μὲ ρώτησε ἂν ἤμουνα κουρασμένος.

— Ἀλήθεια, εἶπα. Κοιμήθηκα ἀργὰ χθές, ὕστερα ἀπὸ τὸ χορὸ τοῦ Σαγκάτ.

— Καὶ ἐγὼ θὰ πάω νὰ πέσω, εἶπε ὁ Γιόρκ.

Ἡ νύχτα ἦταν διαυγὴς καὶ θερμή. Ἄνοιξα τὸ παράθυρό καὶ ἀκούμπησα. Ξαφνικὰ ἕνας μικρὸς θόρυβος ἕλκυσε τὴν προσοχή μου.

Ἡ πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας ἄνοιξε σιγὰ σιγὰ καὶ στὸ ὠχρὸ φῶς τῆς σελήνης παρουσιάστηκε ἡ λαίδη Μπάραντελ.

Φοροῦσε μιὰ μακρυὰ ρόμπα μπλὲ μεταξωτὴ καὶ τὰ πόδια της ἦταν γυμνά.

Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω πὼς ἦταν χαριτωμένη.

Ἀφοῦ ἔκλεισε ἀθόρυβα τὴν πόρτα γλύστρησε σὰ σκιὰ δίπλα μου, μὲ μιὰ λάμψη θριάμβου στὰ μάτια.

— Ἂ Στούαρτ Στούαρτ! ψιθύρισε, καὶ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου.

Νομίζω πὼς ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν ἔνοιωσα τόσο ἠλίθιο τὸν ἑαυτό μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XIII

Μ' ὅλες μου τὶς προσπάθειες γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴ λαίδη Μπάραντελ, δὲν κατώρθωσα νὰ τὴν πείσω πὼς τὰ αἰσθηματά μου εἶχαν μείνει ἀναλλοίωτα ἀπέναντί της. Δὲ διαλέγει κανένας μιὰ ὥρα τόσο ἀσυνήθιστη νὰ κάνη ἐπισκέψεις, ὅταν δὲν εἶναι ἀπόλυτα πεπεισμένος γιὰ μιὰ ὑποδοχὴ θερμὴ ὅπως τὴν θέλει.

Ἡ ἀνησυχία, κι' ἔπειτα ἡ ὀργὴ σκοτείνιασαν σιγὰ σιγὰ τὸ πρόσωπό της. Στὸ τέλος ὀπισθοχώρησε ἕνα βῆμα καὶ ἔσφιξε τοὺς γρόθους της.

— Ὤ, μὴν προσπαθῆς νὰ κρυφτῆς! φώναξε. Ἀγαπᾶς μιὰ ἄλλης γυναίκα. Θέλω τὴν ἀλήθεια Στούαρτ καὶ ἀμέσως.

Αὐτὸ δὰ ἴσα ἴσα ἦταν ποὺ δὲν ἤθελα νὰ τῆς πῶ καὶ τὴν κύτταξα μὲ ἀμηχανία.

— Ὄχι, μὴ μιλήσης, πρόσθεσε μὲ πικρία. Σὲ ξέρω καλά.

Ἀπότομα τὸ βλέμμα της σκυθρώπασε ἀκόμη περισσότερο. Ἡ ἀπελπισία τὴν κυρίευσε. Ἂν μποροῦσε θὰ με σκότωνε.

— Ἂ κακόμοιρε! Φαντάστηκες λοιπὸν πὼς εἶμαι μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς γυναῖκες ποὺ μπορεῖ νὰ πετάξη ἕνας ἄνδρας ἔτσι εὔκολα. Πίστεψες πῶς μποροῦσες νὰ μὲ ἀπατήσης;

— Ὄχι βέβαια! παραδέχτηκα θλιβερά.

Γέλασε ἀπαίσια καὶ μὲ κύτταξε κατάματα. Ἔμοιαζε σὰν ἕνα θαυμάσιο ἄγριο θηρίο.

— Ἄκουσε, Στουάρτ, εἶπε ἥσυχα, σ' ἀγαπῶ. Σ' ἀγαπῶ ὅπως λίγες γυναῖκες ξέρουν νὰ ἀγαποῦν. Ἀλλὰ θὰ σὲ σκοτώσω ἂν πρόκειται νὰ σὲ ἀποκτήση μιὰ ἄλλη γυναίκα.

Ἔπειτα στράφηκε χωρὶς νὰ προσθέση ἄλλη λέξη κι' ἔφυγε ἀθόρυβα, ὅπως εἶχε ἔρθει.

Ἔμεινα κάμποση ὥρα ἀκίνητος μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ πόρτα. Σὰν νὰ μοῦ εἶχαν ρίξει μιὰ μπόμπα. Εἶχα δημιουργήσει ἕνα καινούργιο ἐχθρὸ πιὸ ἐπικίνδυνο ἀπ' ὅλους ὅσους μοῦ εἶχε ἀφίσει κληρονομιὰ ὁ Νορθκόουτ. Καὶ μὲ βαθειὰ ἀγανάχτιση, καταράστηκα καὶ τὸ σῶμα μου καὶ ὅλο τὸν κόσμο.

Ἀνακουφισμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ ξέσπασμα τῆς κακίας πλάγιασα. Δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ ἀποκοιμηθῶ. Εἶχα χάσει τὸν ὕπνο μου μὲ τὴ θυελλώδη συζήτηση. Γύριζα καὶ ξαναγύριζα στὸ στρῶμα μου, προσπαθῶντας νὰ βρῶ, μέσα στὸν πυρετό μου, κάποιο τρόπο γιὰ νὰ ὑπερνικήσω αὐτὴ τὴ καινούργια δυσκολία ποὺ παρουσιάζονταν στὸ δρόμο μου, ποὺ ἦταν ἤδη γεμάτος ἀπὸ παγῖδες.

Σιγὰ σιγὰ ὅμως ἡ κόπωση μοῦ ἔκλεισε τὰ βλέφαρα.

Ὅσο λίγο ὅμως καὶ ἂν κοιμηθῶ, ἀνακτῶ ἀμέσως τὶς δυνάμεις μου. Ξύπνησα λοιπὸν δροσερὸς καὶ καλὰ διατεθειμένος τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ. Ὁ ἥλιος πλημμύριζε τὸ δωμάτιο καὶ ἕνας ὑπηρέτης μὲ διακριτικὲς κινήσεις ἑτοίμαζε τὸ μπάνιο μου. Μὲ πληροφόρησε πὼς προγευμάτιζαν στὶς 9 καὶ πὼς ἡ ὥρα ἦταν ὀκτὼ παρὰ τεταρτο. Εἶχα λοιπὸν ὅλον τὸν καιρὸ μπροστά μου γιὰ νὰ ντυθῶ καὶ νὰ συναντήσω καὶ τὸν Μπίλλυ.

Κατώρθωσα νὰ γλυστρήσω χωρὶς νὰ μὲ δῆ κανένας καὶ νὰ βρεθῶ ἐγκαίρως στὸ δρόμο γιὰ τὸ ραντεβοῦ ποὺ εἴχαμε ὁρίσει. Τὰ πουλιὰ κελαϊδούσανε στοὺς θάμνους καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὸν γαλανὸ οὐρανό. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν εὐχάριστη καὶ αἰσθανόμουνα καλὰ τὸν ἑαυτό μου.

Ὁ Μπίλλυ καθισμένος σὲ μιὰ κατωφέρεια, κάπνιζε ἥσυχα ἥσυχα τὴν πίπα του. Μὲ ὑποδέχθηκε μὲ μεγάλη χαρά.

— Δὲν σ' ἔπνιξαν λοιπὸν χτὲς τὴ νύχτα; ρώτησε ἐξετάζοντάς με μὲ ὕφος ἱκανοποιημένο.

— Τὸ ἐνάντιο Μπίλλυ. Ἡ οἰκογένειά μου μὲ περιποιεῖται καὶ μὲ καλομεταχειρίζεται ὅσο δὲν μπορεῖς σὺ νὰ φανταστῆς.

— Καὶ γὼ βρῆκα τὴν κλίση μου· θὰ γίνω ἀστυνομικὸς καὶ θὰ βάλω κάτω τὸν Σέρλοκ Χόλμς.

Ἐπειδὴ ὁ Μπίλλυ δὲν ἦταν καυχησόλογος τὸν κύτταξα μ' ἐνδιαφέρο.

— Ἐμπρός, εἶπα μὲ τόνο ἐνθαρρυντικό.

Γέμισε τὴν πίπα του καὶ κατέπνιξε τὰ γέλοια του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΠΟΝΕΙ

Κάτω ἀπ' τὸν ὁλόχρυσο ἐαρινὸν ἥλιο, ὁ Βοιωτικὸς κάμπος ἁπλώνεται σὰν ἕνα παχύ, ὁλοπράσινο ταπέτο, διανθισμένο ἐδῶ μὲ τὸ φλογερὸ κόκκινο τῆς παπαρούνας, ἐκεῖ μὲ τῆς ἀνεμώνης τὸ ἁπαλὸ ρόζ, πιὸ πέρα μὲ τὸ μαβὶ τῶν ἀγριόκρινων, πιὸ κάτω μὲ τὸ ἀσπροκίτρινο τῶν χαμομηλιῶν...

Καθισμένος κάτω ἀπὸ ἕνα βαθύσκιο πλάτανο, κοντὰ στὶς ὄχθες τῆς Κωπαΐδας, ὁ πιστικὸς τοῦ Φιλόπτυλου, ὁ εὐρύστερνος καὶ ξανθοκόμης Πάμφιλος, παρακολουθεῖ τὸ σγουρόμαλλο κοπάδι τοῦ ἀφέντη του, ποὺ βόσκει βελάζοντας πρόσχαρα, στὸ φουντωνὸ γρασίδι...

Πότε, πότε, φέρνει τὴν καλαμένια του σήριγκα στὰ πορφυρά, παχειὰ χείλη του, καὶ τότε γύρω ξεχύνονται παθητικὲς μελωδίες, ποὺ τὶς κλείνει μ' ἕνα βαθὺ στεναγμό, ποὺ φουσκώνει τὸ πλατύ, δασύτριχο στῆθος του...

Ἀποσύρει τότε τὰ μάτια ἀπ' τὸ κοπάδι του καὶ τὰ στηλώνει πέρα, μακρυά, σὰ νὰ ζητᾶ, διαπερνῶντας τὸ διάστημα, νὰ δῆ κάπου, κάτι, ποὺ στὴν ἀπουσία του πονῆ...

Κι' ὅπως δὲ φαίνεται τίποτε, οἱ στεναγμοί του γίνονται πυκνότεροι καὶ τὰ χείλη του κινοῦνται σὲ δέηση:

— Ὤ, Ἀφροδίτη, μητέρα τοῦ ἔρωτα, καλλίπυγος τῆς ἡδονῆς θεά, ποὺ μεθᾶς τὶς αἰσθήσεις καὶ τρικυμίζεις τὰ στήθη μὲ τοὺς πόθους τῶν ἐναγκαλισμῶν, μάλαξε τὴν σκληρὴ καρδιὰ τῆς ὡραίας Μυρτάλης καὶ κάνε ὥστε τὰ στήθη της νὰ τρικυμίση ὁ πόθος τοῦ ἐναγκαλισμοῦ καὶ δόσε νὰ ξηράνη τὰ κόκκινα, σὰν καρπὸς ὥριμου ροΐδου, χείλη της ἡ δίψα τῶν φλογερῶν μου φιλιῶν. Δόσε, θεὰ τῆς ἀγάπης νὰ παραδοθῆ στὶς θωπεῖες μου καὶ ὁρκίζουμαι νὰ καταθέσω στὸν βωμό σου τὴν ζώνη τῆς παρθενιάς της, ποὺ ἐγὼ πρῶτος τὰ αἱμάτινα ρόδα της θὰ τρυγήσω...

Μιὰ φωνὴ εἰρωνική, τὸν ἀποσπᾶ ἀπ' τὴ ποιητικὴ ἔκσταση:

— Χαῖρε, βοσκὲ τοῦ Φιλοπτύλου. Πάμφιλε: Κάτι νωρὶς βλέπω στὸ σκάρισμα σήμερα... Μὰ τὴν Ἀθηνᾶ, φαίνεται, ὅτι βάλθης ν' αὐξήσης τὸ βιὸς τοῦ ἀφέντη σου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σοῦ δώση τὴ λευθεριὰ αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος γεροκρόνηρος... Ἄδικα ὅμως χάνεις τὸν ὕπνο σου, φίλε μου, καὶ μάταια δέεσαι στὸ νεφεληγερέτη νὰ τὸν φωτίση...

Ἕνα χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη τοῦ βοσκοῦ κι' ἡ χαρὰ ἔλαμψε στὰ ὡραῖα του μάτια.

Κύτταξε τὴ νέα μὲ τὴ λαχτάρα τοῦ πόθου καθρεφτισμένη στὴν ὄψη του κι' ἀποκρίθη.

— Ὡραία τῆς γρηᾶς Εὐνίκης γιδοβοσκός, ξέρω πὼς καὶ μένα, ὅπως καὶ σένα, δὲν μὲ πονεῖ κανείς, κι' ὅτι μπορεῖ κάποτε νὰ στερέψουν τὰ νερὰ τῆς ὁλόδροσης Κωπαΐδας, μὰ τὰ σκληροτράχηλα ἀφεντικά μας δὲν θὰ μᾶς δώσουν τὴ λευτεριά. Ἔτσι δεν χάνω τὸν καιρό μου σ' ἄσκοπες δεήσεις στὸ Δία, ποὺ δὲ θἄχαν ἄλλωστε καμμιὰν ἀξία, ἀφοῦ δὲ θἄχα κοντά μου ἐσένα, ποὺ μοῦσαι ποθητότερη κι' ἀπ' τὴ λεφτεριά...

— Τότε μὲ συμπαθᾶς, Πάμφιλε, ποὺ σὲ παραξήγησα... Θὰ θεώσουν φαίνεται στὴ Μοῦσα νὰ σοῦ στείλη τὸν οἶστρο, γιατὶ καθὼς παρατήρησα τώρα τελευταῖα, θέλεις νὰ γίνης ποιητής, σὰν τὸ Νικία τοῦ Ἀρχέλαου ἢ σὰν τὸ Μελέαγρο...

Καὶ γέλασε χαχανιστά, ἀφίνοντας νὰ φανοῦν τὰ σὰ διπλῆ σειρὰ κατάλευκων μαργαριταριῶν δόντια της...

Ἐκεῖνος σηκώθηκε, τὴν ἔπιασε ἀβρὰ ἀπ' τὸν καρπὸ τοῦ παχουλοῦ, μελαχροινοῦ της χεριοῦ καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Ἆ, σκληρόκαρδη κοπέλλα τῆς μακρυνῆς Θράκης, ποὺ οἱ φλόγες τῶν μαύρων σου ματιῶν σπαράζουν στὴ γλυκειὰ φωτιά τους τὴν καρδιά μου καὶ τὸ μεστὸ καλόγραμμο κορμὶ θολώνει τὸ νοῦ μου καὶ τρικυμίζει τὶς αἰσθήσεις μου, γιατὶ νὰ εἶσαι ἄκαμπτη στὸν ἔρωτά μου, σὰν ἄψυχο ἄγαλμα, καὶ γιατί, δὲ σὲ φτάνει αὐτό, μόνο θέλεις νὰ μὲ τρελλαίνεις μὲ τὰ πειράγματά σου... Μαδὰ δὲν εἶμαι ὡραῖος, ὥστε νὰ μ' ἀπυφεύγεις, μὰ μὴ δὲν εἶμαι δυνατὸς ὥστε νὰ κάμω τὸ κορμί σου νὰ σπαρταρήση ἀπ' ἡδονὴ στὸ φλογερό μου ἀγκάλιασμα.... Νὰ κύττα... Ἔρριξε ἀπότομα τὰ στιβαρὰ μπράτσα του στοὺς ὤμους της, τὴν ἔσυρε ἀπότομα κοντά του καὶ ζήτησε τὰ χείλη της...

Ἡ κόρη ἔκανε ἕνα ἀπεγνωσμένο κίνημα νὰ φύγη, μ' αὐτὸς πρόλαβε καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὴ φλογισμένη ἀπ' τὰ ἀγκάλιασμά του, ρίζα τοῦ μικροῦ της αὐτιοῦ.

— Μυρτάλη, τῆς ψιθύρισε, καθὼς ἕνα ἡδονικὸ ἀνατρίχιασμα στὴν ἐπαφὴ τοῦ νεανικοῦ του κορμιοῦ ἔκανε τὸ στῆθος της ν' ἀπαλοτρέμη, μὴν εἶσαι τόσο σκληρὴ ἀπέναντί μου... Ξέρεις ὅτι κάθε μου σκέψη εἶναι δοσμένη σὲ σέ, ὅτι ἡ συντροφιὰ κι' ἡ παρουσία σου εἶναι ἡ μόνη χαρὰ τῆς πικρῆς ζωῆς μου. Σ' ὁρκίζουμε στὴν καλλίπυγο Ἀφροδίτη, ποὺ τώρα δὰ τῆς δεήθηκα νὰ μαλάξη τὴν πέτρινή σου καρδιὰ καὶ νὰ κάνη τὸ σῶμα σου νὰ φλογίση ὁ ἐρωτικὸς πόθος, ὅτι ἂν ἐπιμένης νὰ μ' ἀρνιέσαι τὴν ἀγάπη σου θὰ πέσω νὰ πνιγῶ ἐκεῖ δὰ στὰ βαθυπράσινα νερὰ τῆς λίμνης, μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ ἀνεύσπλαχνα μάτια σου...

— Σὰ νὰ τὰ παραλές, θαρρῶ, προκομένε δοῦλε τοῦ Φιλόπτυλου...

Ἔκανε πεισματικὰ ἐκείνη ξεφεύγοντας ἀπ' τὴν ἀγκάλη του μαζεύοντας ναζιάρικα τὸ λευκὸ κοντὸ χιτῶνα της, ποὺ στὸ παθητικό του ἀγκάλιασμα εἶχεν ἀνασηκωθῆ ἀφίνοντας νὰ φανοῦν οἱ καλλίγραμμοι ροδαλοὶ μηροί της....

— Μὰ τὴν Ἀφροδίτη δὲν τὄχω σὲ τίποτε, μὰ θἄθελα νὰ ξέρω τὶ καλύτερο ἀπ' τὸν ἔρωτα μπορεῖς νὰ ἐλπίζης στὴ ζωή, ταπεινὴ δούλα τῆς Εὐνίκης; Νὰ σ' ἐρωτευθῆ μήπως ὁ Σπεύσιππος; Αὐτὸς ἔχει δοθῆ τώρα στὴν Ἄμπελι, ποὺ θὰ τὴν πάρη τὸ θεριστὴ γυναίκα. Νὰ σὲ ζητήση ὁ Φιλοποίμενας; τ' ἀφεντικὰ δὲν παντρεύουνται σκλάβες κι' ὕστερα, αὐτὸς εἶναι ξετρελλαμένος μὲ τὴν ἑταίρα Ἡγησώ. Λοιπόν, τὶ περιμένεις; Ξεχνᾶς ὅτι τὰ νειᾶτα περνοῦν γρήγορα κι' ὅταν φύγουν, ἡ ὀμορφιὰ φευγατίζεται καὶ τὸ γερασμένο κορμὶ δὲν ξυπνάει τὸν ἐρωτικὸ πόθο;

— Ἀδιαφορῶ γιὰ τὸν ἔρωτα Πάμφιλε καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μ' ἀφίσης ἥσυχη, ἀλλοιῶς θὰ τὸ πῶ τοῦ Φιλόπτυλου καὶ θὰ βάλη νὰ σοῦ δώσουν εἴκοσι γεροὺς ραβδισμοὺς ποὺ θὰ μαράνουν τὸ νεανικὸ ζῆλο σου... Κι' ὅπως αὐτὸς ὁ γέρω σάτυρος μοῦ κάνει τὰ γλυκὰ μάτια...

— Σοῦ κάνει τὰ γλυκὰ μάτια ὁ Φιλόπτυλος; Ἔχει γοῦστο νὰ σοῦ λέη πὼς θὰ σ' ἐλευτερώση νὰ σὲ παντρευτῆ...

— Καλὰ ποὺ τὸ κατάλαβες...

Τοὖπε πνίγοντας ἕνα εἰρωνικὸ γέλοιο της.

— Τότε, μόνο ἐμένα δὲν πονεῖ κανείς, ἀφοῦ καὶ σὺ δὲ μὲ πονεῖς. Ἂς πνιγῶ λοιπόν, ἀφοῦ καμμιὰ ἐλπίδα δὲ μοῦ μένει. Στάθηκε λίγο κι' ἐψιθύρισε ἐνῶ βάδιζε ἴσα γιὰ τὴ λίμνη.

— Χαῖρε Μυρτάλη. Οἱ θεοὶ ἂς σ' ἔχουν ὑπὸ τὴν εὐλογία τους... Πίστευα ὅμως πὼς ἡ ἀγκάλη μου ἄξιζε πιότερο ἀπ' τὰ πλούτη τοῦ κρονόληρου Φιλόπτυλου.

Κι' ἔκανε νὰ πέση στὰ νερά.

Μ' ἕνα ναζιάρικο κίνημα ἡ Μυρτάλη τὸν σταμάτησε.

— Ἤθελα νὰ δοκιμάσω τὴν ἀγάπη σου... Πάμφιλε· εἶπε: Συγχώραμε.

— Ἔλα τώρα, ἐμεῖς ποὺ δὲν μᾶς πονεῖ κανεὶς νὰ σμίξουμε τοὺς πόνους μας στὸν ἔρωτα ποὺ δίνει τὴ γλυκύτερη χαρὰ στὴ ζήση. Πέρασαν ὁ ἕνας τὸ χέρι του στὴ μέση τοῦ ἄλλου καὶ κάθισαν στὴν παχειὰ χλόη, εὐτυχισμένοι στὸν ἔρωτα αὐτοὶ ποὺ δὲν τοὺς πονοῦσε κανείς...

EMIL LOUDWIG

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Ο μπάρμπα—Γκομπὲν, ὁ μαραγκὸς τοῦ χωριοῦ, ξεκάρφωνε τὸ παληὸ γραμματοκιβώτιο ἀπ' τὸν τοῖχο. Θὰ τὸ τοποθετοῦσε ὁ ἴδιος πάλι στὸ νέο γραφεῖο τοῦ Ταχυδρομείου. Σιγά—σιγὰ, μὲ τὰ χοντρὰ γυαλιὰ στὴν ἄκρη τῆς μύτης του, ἔβγαζε μιὰ μιὰ τὶς σανίδες. Ἄξαφνα φώναξε μὲ ἀπορία.

— Γιὰ κύττα τὶ γίνεται καμμιὰ φορά.

Εἶδ' ἕνα γράμμα πίσω ἀπ' τὴ σχισμάδα ἑνὸς σανιδιοῦ. Αὐτὸ τὸ γράμμα πρέπει νὰ κοιμώτανε ἐκεῖ πολὺν καιρό, γιατὶ ἤτανε πειὰ κιτρινιασμένο ἀπ' τὴν πολυκαιρία, ὑγρό, λερωμένο ἀπ' τὶς ἀράχνες καὶ τὶς σκόνες.

Ὁ μπάρμπα—Γκομπὲν ἔσιαξε τὰ γυαλιά του πάνω στὴ μύτη του, σκούπισε τὸ χαρτὶ μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ μανικιοῦ του γιὰ νὰ διακρίνη τὴ διεύθυνση. Θάπρεπε βέβαια νὰ βρίσκεται κάπου ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὸ περίμενε ἀπὸ χρόνια αὐτὸ τὸ γράμμα! Διάβασε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ πιστέψη στὰ μάτια του:

— Ἄ! Αὐτὸ πάλι!... ψιθύρισε τρέμοντας

— «Πέτρον Γκομπέν.

Στρατιώτην σου συντάγματος πυροβολικοῦ.

Μασαλλίαν»

Ὥστε τὸ γράμμα ἤτανε γιὰ τὸ γυιό του, γιὰ τὸν Πέτρο του, τὸ παλληκάρι του, ποὺ πέθανε στὴν Ἰνδοκίνα, εἴκοσι χρόνια τώρα!...

Ποιὸς νὰ τοῦ τὸ εἶχε στείλει; Ὁ μπάρμπα—Γκομπὲν δὲν τὸ γνώριζε αὐτὸ τὸ γράψιμο· οὔτε δικό του ἤτανε οὔτε τῆς γυναίκας του. Ἄνοιξε ἀμέσως τὸν κιτρινιασμένο φάκελλο καὶ διάβασε ἐνῶ τὰ χέρια του τρέμανε:

«Ἀγαπημένε μου Πέτρο.

Συχώρεσέ με. Δὲν πρέπει νὰ σβύση ἔτσι ἡ ἀγάπη μας. Δὲν εἶναι δυνατό. Ναί, λοιπόν, τὸ ἀναγνωρίζω. Ἔκανα ἄσκημα νὰ σοῦ πῶ πράμματα ποὺ σὲ πείραξαν. Τώρα ὅμως, ποὺ εἶσαι μακρυά, μπορῶ νὰ στ' ὁμολογήσω: Παραφέρθηκα ἀπ' τὴ ζήλεια, γιατὶ στὸ χορό, ἀντὶ νὰ χορέψης μονάχα μὲ μένα, χόρεψες τόσες φορὲς καὶ μὲ τὴν Φριζέ, τὴν παληοβρώμα. Ντράπηκα νὰ σοῦ τὸ πῶ χτές, αὐτὸ εἶναι ὅμως ὅλο. Τίποτ' ἄλλο.

Σκέψου, ἦταν ἡ τελευταία μέρα τῆς ἀδείας σου κι' ἔπειτα ἔπρεπε πάλι νὰ χωριστοῦμε γιὰ μῆνες· ἤθελα λοιπὸν νὰ σ' ἔχω κοντά μου, δικό μου, ἐκεῖνες τὶς λιγοστὲς στιγμές. Ἔτσι, δὲν ἤξερα τὶ ἔκανα, τὶ ἔλεγα. Φάνηκα κακιὰ καὶ ἄδικη μαζί σου. Ἂν ἤξερες ὅμως πόσο ὑπόφερα, πόσο πονοῦσα καὶ ἐγώ, βλέποντας νὰ χορεύης μὲ ἐκείνη τὴν παληογυναίκα. Ἤμουνα ἱκανὴ νὰ βάλω φωτιὰ γιὰ νὰ σᾶς χωρίσω. Σοῦ εἶπα βέβαια πὼς θέλω νὰ διαλύσουμε, πὼς δὲν μπορῶ πειὰ νὰ γίνω γυναίκα σου, μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ πιστέψης.

Γράψε μου γρήγορα, πὼς δὲν εἶσαι πιὰ θυμωμένος μαζί μου. Γράψε μου πρὸ πάντων πὼς δὲν θὰ ζητήσης νὰ ξανακαταχθῆς στὸ στρατό, νὰ φύγης στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, ὅπως μὲ φοβέρισες. Τρέμω μόνο καὶ νὰ τὸ σκέπτωμαι αὐτό. Κ' ἔφυγες ἀπ' τὸ χωριὸ χωρὶς οὔτε νὰ μ' ἀποχαιρετήσης! Δὲν εἶναι ὅμως δυνατὸ νὰ τὸ κάνης αὐτό. Σὲ λίγους μῆνες θὰ παρθοῦμε, ὅπως τάχουμε μελετήσει. Ἦταν νὰ μιλήσης στοὺς γονεῖς σου γι' αὐτὸ καὶ τώρα θὰ μ' ἀφίσης, θὰ μ' ἀπαρνηθῆς, γιὰ μιὰ ἀνοησία; Ἐλπίζω πὼς δὲν τὸ σκέπτεσαι πιά, καὶ δὲν θὰ μοῦ εἶσαι πιὰ κακιομένος. Βλέπεις πόσο σ' ἀγαπῶ; Σοῦ γραφ' ἐγὼ ἀμέσως πρώτη. Ἔφταιξα καὶ τὸ ἀναγνωρίζω καὶ ἔχω τὴν ἀπαίτηση νὰ μὲ συχωρήση ὁ Πετράκης μου, ποὺ τόσο τὸν λατρεύω. Τὸ ξέρει πὼς εἶσαι τὸ πᾶν γιὰ μένα στὴ ζωή. Δὲν ἔχω κανέναν ἄλλο στὸν κόσμο. Γράψε μου ἀμέσως, νὰ ἡσυχάσω. Γράψε μου πὼς δὲν θὰ ζητήσης ἀνακατάταξη, πὼς δὲ θὰ φύγης, πὼς θάρθης γρήγορα κοντά μου, ποὺ σὲ περιμένω μὲ τόση λαχτάρα.

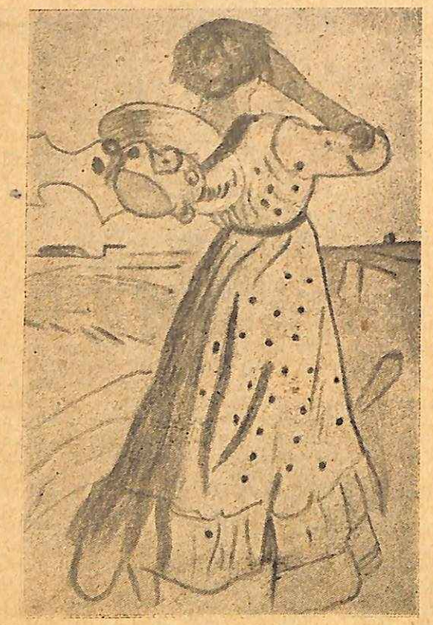

Κάθε μέρα βγαίνω ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ, προσμένοντας τὸν ταχυδρόμο Σοῦ στέλνω μύρια φιλιὰ.

Μαρία Λουβριέ»

Ὁ γέρο—μαραγκός, μὲ τὰ μάτια καὶ τὸ μυαλὸ σαστισμένα, ἄφησε νὰ πέσουν τὰ χέρια του, ποὺ κρατοῦσαν τὸ χαρτί. Ἔμειν' ἔτσι ἀποσβωλομένος. Ὥστε, ἀπὸ μιὰ στραβοκεφαλιά, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἐρωτικὸ καυγαδάκι, τὸ παλληκάρι του ζήτησε ἀνακατάταξη, κι' ἔπειτα οἱ πυρετοί, ἐκεῖ κάτω, τὸν τσάκισαν, ὅπως τόσους ἄλλους... Ὥστε ἤθελε νὰ πάρη τὴ Μαρία Λουβριὲ καὶ μιὰ ἀσήμαντη σκηνὴ ζήλειας τὸ θανάτωσε τὸ παιδί του... Καὶ νὰ συλλογίζεται, πὼς ἂν αὐτὸ τὸ γρᾶμμα ἔφευγε, ἂν δὲν τρύπωνε ἀνάμεσα στὴ σανίδα καὶ στὸν τοῖχο θὰ ζοῦσε ὁ γυιός του, καὶ τὶ λεβέντης! Τό καμάρι τοῦ χωριοῦ. Δὲ θὰ περνοῦσε τώρα κι' αὐτὸς ἔρμα γεράματα, θᾶχε ἐγγονάκια κι' ἡ χαρὰ θὰ φώληαζε στὸ ἔρημο σπιτικό του...

Καὶ ἐκείνη, ἡ Μαρία Λουβριέ; Ἔμενε πάντα στὸ χωριό. Καλὴ ράφτρα. Δὲν ἤτανε βέβαια τώρα πειὰ κοριτσάκι, θὰ τὰ εἶχε τὰ σαράντα. Καὶ θὰ νόμιζε φυσικά, ἡ δόλια, πὼς ἔφυγε τὸ γράμμα της καὶ ὁ ἀγαπημένος της δὲν τὴν συχώρισε, ὥστε δὲν τὴν ἀγαποῦσε πραγματικά. Ἴσως καὶ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ καταλάβη ἡ κακομοίρα. Αὐτὸς ὁ καϋμὸς θὰ στριφογύριζε αἰώνια μέσα στὸ μυαλό της, χωρὶς νὰ καταλάβη ποτέ της.

Τότε ὁ γέρο—Γκομπὲν ἔνοιωσε τὸν οἶκτο νὰ πλημμυρίζη τὴ γέρικη καδιά του. Ἔνοιωσε μιὰ γλυκειὰ τρυφερότητα γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ ἀγάπησε ὁ γυιός του. Χωρὶς νὰ σκεφτῆ περισσότερο, ἔτρεξε στὸ σπιτάκι ὅπου, ὁλομόναχη ἡ Μαρία ἔρραβε πίσω ἀπ' τὸ παράθυρό της, χρόνια τώρα.

Δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ θυμώση μαζί της γιὰ κείνη τὴ φιλονεικία, τὴ βραδειὰ τοῦ χοροῦ. Σκέφθηκε μονάχα πὼς κι' αὐτὴ περίμενε, ὑπόφερε, πόνεσε κι' ἔπειτα κατηγόρησε καὶ τὸν ἑαυτό της γιὰ τὸ θάνατο τ' ἀγαπημένου της, τῆς μοναδικῆς ἐλπίδας τῆς ζωῆς της, ἐνῶ τὸ γράμμα της κοιμώτανε, ἀνάμεσα στὴ σανίδα καὶ στὸν τοῖχο τοῦ ταχυδρομείου.

Μπῆκε μέσα. Ἐκείνη καθώτανε, ὅπως συνήθιζε, πλάϊ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ τῆς φέγγη. Εἶχε χοντρύνει λιγάκι ἀπ' τὴν ἡλικία. Εἶχε τὸ ἄσκημο χρῶμα τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦνε κλεισμένοι, χωρὶς ν' ἀναπνέουν τὸν καθαρὸ ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, τοῦ κάμπου. Τὰ μαῦρά της μαλλιὰ χτενισμένα χωρὶς καμμιὰ φιλαρέσκεια παρουσίαζαν κάπου—κάπου τοῦφες γκριζωπές. Θὰ ἤθελε νὰ τὴν προετοιμάση κάπως, νὰ μὴ τῆς τὸ πῆ ἔτσι, ἀπότομα, δὲν βρῆκε ὅμως τῆς κατάλληλες λέξεις. Ἡ γλῶσσα του ἤτανε ξερὴ κι' ὁ λαιμός του σφιγκότανε ἀπ' τὴ συγίνηση. Φώναξε ἀπ' τὸ κατῶφλι:

— Παρ' ἐδῶ.. νὰ.. τὸ γράμμα σου.

Στὴν ἀρχὴ ἡ Μαρία δὲν κατάλαβε: Τὸ γράμμα μου ρώτησε:

—Ναί, τὸ γράμμα σου στὸ γυιό μου. Δὲν ἔφυγε τὸ γράμμα. Γλύστρησε πίσω ἀπὸ τὶ σχισμάδα τοῦ κουτιοῦ κι' ἔμειν' ἐκεῖ ὡς τὰ τώρα...

Κι' ἔτσι ξαφνικὰ ὅλα ξεδιάλυναν μέσα στὸ μυαλὸ τῆς δυστυχισμένης. Ἡ καταστρεμένη, ἡ χαμένη ζωή της ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπημένου της! Κι' ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ μιὰ ἠλίθια σύμπτωση. Ἔγινε τόσο κίτρινη σὰ νὰ ξέψυχοῦσε. Ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέριατης καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ὁ μπάρμπα—Γκομπὲν στριφογύριζε τὸ γράμμα ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του. Πνιγώταν κι' αὐτὸς ἀπ' τὴ λαχτάρα τοῦ θρήνου. Δὲ βρῆκε λόγια νὰ τὴν παρηγορήση. Ὅταν τὴν εἶδε κάπως νὰ ἡσυχάζη, ψιθύρισε:

— Ὥστε.. τὸν ἀγαποῦσες πολύ, κόρη μου;...

— Ὅπως βλέπετε!, εἶπε σηκώνοντας σ' αὐτὸν τὰ δακρυσμένα της μάτια.

MICHEL CORDAY

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΤΗΣ ΟΝΕΙΡΟ

Καθισμένη μπροστὰ στὸ ἀνοικτὸ παράθυρο, πλέκει ἡ Μαρία. Μέρες, βδομάδες, μῆνες, χρόνια τώρα, κάνει αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἀπὸ τὸ πρωῒ μέχρι τὴ βαθειὰ νύχτα πλέκει ζιλέ, μπλοῦζες, κασκόλ, σκουφάκια. Τὰ χέρια της ἔχουν συνειθίσει τόσο πολὺ, ποὺ θαρρεῖς καὶ πετοῦν, θαρρεῖς καὶ δὲν πιάνουν τὶς κοκκάλινες βελόνες.

Πόσες σκοτοῦρες. Πόσα σχέδια, πόσες προτιμήσεις! Ὡς τόσο ἡ πελατεία της εἶναι πάντα εὐχαριστημένη. Καλὴ δουλειὰ καὶ γρήγορη. Μαλλί, μετάξι, κοτὸν περλέ. Χρωματισμοὶ οἱ πιὸ διαφορετικοί. σχέδια κάθε φορὰ καὶ καινούργια. Νὰ ὁ κόσμος τῆς Μαρίας τὴν καθημερινὴ καὶ τὴ σκόλη. Τὶς δουλιὲς τὶς κάνει ἡ μητέρα της, πολὺ γρηὰ πιά. Καὶ ζοῦνε ἀπὸ τὸ πλέξιμο. Ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο κυλᾶ ἡ ζωή. Ἡ Μαρία σηκώνει συχνὰ τὰ μάτια καὶ κυττάζει. Τὰ χέρια της δουλεύουν μηχανικὰ καὶ τὸ βλέμμα δὲ χρειάζεται νὰ παρακολουθῆ πάντα τὸ πλέξιμο. Ἔξω περνοῦν οἱ διαβάτες. Τοὺς κυττάζει νὰ περνοῦν βιαστικοὺς, καλοντυμένους, χασομέρηδες, κουρελῆδες, κομψούς. Ἄντρες καὶ γυναῖκες ποὺ διασταυρώνονται μὲ τὶς πιὸ διαφορετικὲς φυσιογνωμίες. Πρόσωπα ξυρισμένα, βαμμένα, μὲ γενειάδες ἢ ξέθωρα. Μάτια θολὰ καὶ μάτια ξάστερα. μορφὲς σοβαρὲς καὶ μορφὲς γελοῖες. Ὅλη ἡ γνώση τῆς ζωῆς εἶναι γιὰ τὴ Μαρία, αὐτὸ τὸ τελάρο τοῦ παραθύρου, τὸ πλέξιμο καὶ ἡ συμφωνία μὲ τὴ Μαντάμ Καίτη τὴν ἐργοστασιάρχισσα, ποὺ περνᾶ ἡ ἴδια γιὰ νὰ τῆς δώση παραγγελίες καὶ νὰ κάνουνε λογαριασμό. Κάθε βράδυ, μιὰ μικρὴ ἐργάτρια, ἡ Ἀννίκα, πηγαίνει καὶ πέρνει ὅση δουλειὰ εἶν' ἕτοιμη. Ἡ Μαρία πλέκει, πλέκει διαρκῶς, καθημερινὴ καὶ σκόλη...

Μὰ τώρα τελευταῖα κάτι ἔχει ἀλλάξει. Σὰν τί; Νᾶναι ἡ κούραση, νᾶναι ἡ ἀνία τῆς ρουτίνας; Πολλὲς φορὲς τὰ χέρια σταματοῦν τὴ μηχανική τους κίνηση καὶ τὰ μάτια ὀνειροπόλα, μελαγχολικά, προσηλώνονται ἔξω κυττάζοντας στὸ ἀντικρυνὸ κατάστημα, ποὺ ἄνοιξε τὸν τελευταῖο καιρό, τὸν ξανθὸν ἐμποροϋπάλληλο. Βρίσκει πὼς τὰ μαλλιά του μοιάζουν μὲ χρυσάφι ὅταν τὰ χτυπάει ὁ ἥλιος καὶ πὼς τὰ μάτια του εἶναι πιὸ γλυκά, πολὺ πιὸ γλυκὰ ἀπὸ τὰ χλιαρὰ ἱριδόχρωμα βράδυα τῆς ἄνοιξης. Καὶ μιὰ μέρα τὸ ξανθὸ παλληκάρι πῆγε στὸ σπίτι της.

— Δεσποινίς, θὰ σᾶς παρακαλέσω πολὺ νὰ μοῦ πλέξετε ἕνα ζιλέ.

— Πολὺ εὐχαρίστως. Ποῦ μάθατε πὼς πλέκω ξένα;

— Μὰ θέλει καὶ ρώτημα: Ὅλοι ἐδῶ τριγύρω τὸ ξέρουν καὶ μάλιστα λένε πὼς εἶσθε ἐξαιρετικὴ τεχνίτρα.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ κομπλιμάν, ἀπάντησε ἡ Μαρία κοκκινίζοντας μέχρι τὶς ρίζες τῶν αὐτιῶν της. Ἡ καρδιά της ἔτρεμε. Μπόρεσε ὅμως καὶ συνέχισε σοβαρά.

— Πές τε μου τὰ μέτρα σας καὶ φέρτε μου τὸ μαλλί, νὰ σᾶς τὸ φιάξω.

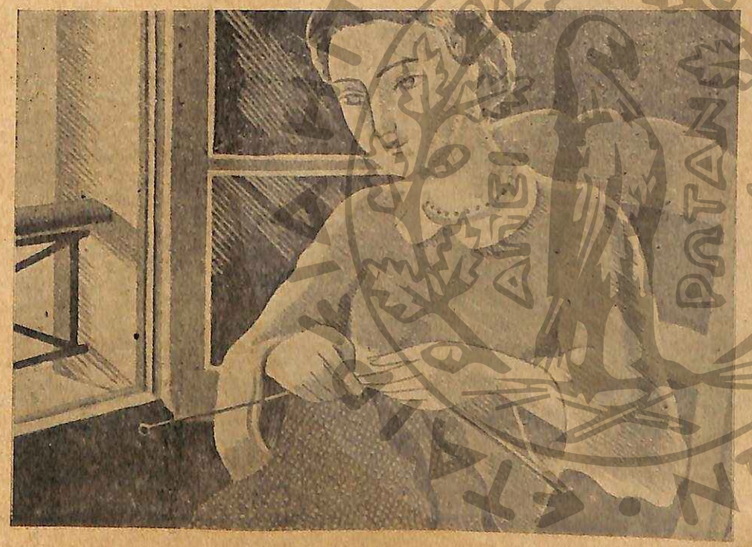

Ξέρετε, δεσποινίς, παρ' ὅλο ποὺ εἶμαι ἐμποροϋπάλληλος θὰ προτιμοῦσα ν' ἀγοράζατε σεῖς τὸ μαλλί, σ' ὅποιο χρωματισμὸ σᾶς ἀρέσει. Πάρτε καὶ χρήματα.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Μαρία βγαίνοντας γιὰ νὰ ψωνήσει συναντήσε τὸν ἀγαπημένο της, ἔτσι τυχαῖα. Τὸν ἔφερε ὁ δρόμος. Καὶ βρῆκε πὼς ποτέ της δὲν ἦταν τόσο ὄμορφη ἡ ἡμέρα, καὶ πὼς ὅλα γελοῦσαν.

Τὸ ζιλὲ ἔκαμε νὰ τελειώση μιὰ ὁλάκαιρη βδομάδα. Ἡ δικαιολογία ἦταν ἡ βιαστικὴ παραγγελία τῆς μαντάμ Καίτης. Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦταν πὼς ἀντὶ νὰ πλέκουν τὰ δάκτυλά της ἔπλεκε τὸ κεφάλι της. Χίλια ὄνειρα, χίλιες σκέψεις, χίλια κρυφὰ μυστικὰ πόθων. Τώρα, εὕρισκε πὼς τὸ αἷμα της κυκλοφοροῦσε πιὸ γοργὰ καὶ λαχταροῦσε τὴ γλυκειὰ στιγμὴ ποὺ θ' ἀκουμποῦσε τὸ κεφάλι της πάνω στὸ στῆθος του, νὰ, ἀκριβῶς σ' αὐτὸ τὸ μέρος ποὺ πλέκει τώρα δά.

Δὲ θὰ μιλοῦσαν τότε. Θὰ κυττάζουνταν μόνο στὰ μάτια καὶ θὰ διάβαζαν μέσα σ' αὐτὰ τὰ μυστικὰ τῆς ψυχῆς, αὐτὴ ἐκείνου καὶ κεῖνος αὐτῆς. Κι' ἡ βουβὴ αὐτὴ συνομιλία τῶν ψυχῶν τους θὰ ἦταν πιὸ εὔγλωττη ἀπὸ κάθε προφορικὴ συνεννόηση. Κάπου—κάπου μόνο τὰ χείλη τους θὰ σμίγουνταν σ' ἕνα φιλὶ καὶ τὰ χέρια τους σὲ θωπεῖες καὶ ἀγκαλιάσματα.

Καὶ στὶς σκέψεις αὐτές, ποὺ γέμιζαν τὴν ψυχή της ἀπ' ἀγαλλίασή, τὰ χέρια της παράλυαν καὶ μιὰ ἡδονικὴ τὴν κυρίευε νάρκη, στὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἡ φαντασία της ἔπλεκε ὄνειρα μελλοντικῆς εὐτυχίας ἀνέφελης... Καὶ τὸ πλέξιμο τραβοῦσεν ἔτσι σὲ μάκρος.

Ἡ Μαρία εὕρισκε τώρα δικαιολογίες γιὰ νὰ βγαίνη ἔξω ταχτικά. Πότε μιὰ καινούργια πελάτισσα, πότε οἱ λογαριασμοὶ μὲ τὴ μαντάμ Καίτη. Καὶ κάθε φορὰ συναντοῦσε τὸν ἀγαπημένο της. Ἕνα βράδυ, χωρὶς νὰ τὸν εἰδοποιήση τράβηξε μονάχη γιὰ τὰ «λημέρια» τους. Ἤθελε ν' ἀνασάνη τὸ ἄρωμα τῆς ἀγάπης τους, ἤθελε νὰ νοιώση τὴν εὐτυχία καὶ τὴ λαχτάρα νὰ τῆς φουσκώνει τὰ πνεύμονα. Κάποιο ζευγαράκι τῆς τράβηξε τὴν προσοχή. Ἂν ἦταν κι' αὐτὴ μὲ τὸ ταῖρι της! Μετάνοιωσε ποὺ δὲν τὸν εἰδοποίησε. Ἄκουγε τὴ θερμὴ του φωνὴ νὰ τῆς ψιθυρίζη.

— Σ' ἀγαπῶ... Ἐσένα μονάχα κι' ἄλλη καμμιά, ζωή μου..

Καθὼς ἔστριβε τὴν ἀλλέα τοῦ πάρκου συνάντησε τὸ ζευγαράκι ποὺ εἶχε ἀντιληφθῆ πρωτήτερα. Ἡ νέα εἶχε ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι πάνου στὸ στῆθος τοῦ ἀγαπημένου της κι' αὐτὸς τῆς μιλοῦσε ἐρωτικὰ λόγια. γεμᾶτα πάθος. Ἦταν ξανθός, εἶχε μάτια γλυκά, πιὸ γλυκὰ κι' ἀπὸ τὴν ἀνοιξιάτικη ἑσπέρα καὶ φοροῦσε τὸ ζιλὲ ποὺ μὲ τόση λαχτάρα εἶχε πλέξει γι' αὐτὸν ἡ Μαρία.

Στὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ θέαμα, ποὺ ἔσβυνε τὰ ὡραῖα της ὄνειρα, φευγάτιζε τὶς ἐλπίδες της, γκρέμιζε σ' ἄμορφους σωροὺς ἐρειπίων τοὺς πύργους ποὺχε θεμελιώσει πάνω στὴν προδομένη ἀγάπη της, μιὰ ζάλη τὴν κυρίεψε. Τὰ πόδια της λύγισαν, ἡ καρδιά της ἔπαψε νὰ χτυπᾶ κανονικά, τὸ φῶς της θάμπωνε, σὰν ν' ἀπλώνονταν μπρὸς στὰ μάτια της ἀλλεπάλληλες σειρὲς ἀπὸ γάζες, ἡ ἀνάσσα της κόβονταν στὸ στῆθος της ἔτσι ποὺ τῆς ἔρχονταν ἀσφυξία.

Τὸ ζευγάρι ἀνύποπτο διάβηκε. Ἀκόμη ἀντηχεῖ τὸ γέλιο του.

Ἡ Μαρία θέλησε νὰ μιλήση, νὰ πλησιάση τὸν ἄκαρδο, νὰ τὸν βρίση καὶ νὰ τὸν ἱκετέψη μαζί, θυμίζοντάς του τοὺς ὅρκους του. Μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Μιὰν ἁπλῆ ἀναρθρη κραυγὴ ἄλγους ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλη της καὶ σωριάσθηκε ἀναίσθητη χάμου.

Ἕνας θόρυβος ξεσηκώθηκε. Ἡ φωνὴ τοῦ φύλακα φωνάζει. Βοήθεια!

— Τὶ συμβαίνει; ρωτοῦν οἱ διαβάτες ποὺ ἔτρεξαν ἄθρόοι νὰ βοηθήσουν.

— Δὲν εἶναι τίποτα τὸ σπουδαῖο. Μιὰ γυναίκα νέα καὶ ὄμορφη λιποθύμησε, ποιὸς ξέρη γιατί, ἡ καϋμενούλα. Ἴσως νᾶναι ἄρωστη, μπορεῖ, φυσικώτερο αὐτό, νὰ τὴ γέλασαν στὸ ραντεβοῦ της κι' ἡ ἀπελπισία νὰ τὴν λύγισε. Φωνάχτε ἕνα ταξὶ γρήγορα νὰ τὴν πᾶμε στὸ νοσοκομεῖο...

CLAIRE GAULE

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ ΤΗΣ ΚΡΕΜΕΡΙ

Εγώ καὶ ὁ φίλος μου ὁ Οὐμπὲρ συνηθίζαμε νὰ βρισκώμαστε κάθε βράδυ σὲ μιὰ μικρὴ κρεμερί, ποὺ ἦταν στὸ τέλος τῆς λεωφόρου Μπατινιόλ. Ἐκεῖ συναντούσαμε καὶ ἄλλη εὔθυμη παρέα καὶ περνούσαμε εὐχάριστα τὴν ὥρα μας. Ἕως τότε ἐζούσαμε μιὰ ἥσυχη, ξένοιαστη νοικοκυρίστικη ζωή, ποὺ δὲν τὴν ἐτάρασσαν οὔτε οἱ μεγάλες συγκινήσεις, οὔτε τὰ μεγάλα αἰσθήματα... Ἀνάμεσα στὴν πελατεία τῆς μικρῆς κρεμερὶ ἦταν τὸ περισσότερο φοιτηταὶ καὶ φοιτήτριες. Μὰ ἦταν σπάνιο πρᾶγμα ἐξ ἄλλου νὰ ἰδῆ κανεὶς ἐκεῖ μέσα ἕνα ἐρωτικὸ ζευγάρι. Σὲ κάθε φτωχικὸ ἢ πλούσιο γεῦμά μας βρίσκαμε πάντα τὰ ἴδια πρόσωπα καὶ χαιρετιόμαστε μ' αὐτά, γιατὶ ἔρχεται ἀπὸ τόσον καιρὸ εἴμαστε γνωστοί μεταξύ μας. Ἐναβράδυ ὅμως ἡ ἥσυχη ζωὴ τῆς μικρῆς κρεμερὶ ἄλλαξεν ὄψη... Μιὰ ξανθιὰ καλοκαμωμένη σερβιτόρα μ' εὐγενικὸ πρόσωπο, μὲ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια καὶ μὲ χείλη, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν σκισμένο ρόδι, ἀνέλαβε νὰ περιποιῆται μαζὶ μὲ τ' ἄλλα γκαρσόνια, τὴν πελατεία τῆς μικρῆς κρεμερί... Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ πρωτοείδαμε τὴ Φερνάνδη—ἔτσι ἔλεγαν τὴν ξανθιὰ σερβιτόρα—ἔγινε πανηγύρι... Ἡ μικρὴ κρεμερὶ ἐφάνταζε στὰ μάτια μας, τὰ συνηθισμένα στὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια πρόσωπα, σὰν ἕνα μεγάλο κοσμικὸ κέντρο, ποὺ κολυμποῦσε μέσα στὰ φῶτα καὶ στὶς ὄμορφες γυναῖκες.

Ἔτσι ὅλος ὁ φοιτητόκοσμος βρέθηκε διὰ μιᾶς ἐρωτευμένος μὲ τὴν Φερνάνδη!... Ἐκείνη ὅμως δὲν φαινόταν καθόλου πρόθυμη ν' ἀκούσῃ τὸ παράπονο τῆς καρδιᾶς τόσων νέων, ποὺ τὴν περιτριγύριζαν καὶ τῆς ἄφναν τακτικὰ ἕνα ἡγεμονικὸ πορμπουάρ, παρὰ ἀγέρωχη μ' ἕνα βῆμα ποὺ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ βῆμα πριγκηπέσσας παρὰ σερβιτόρας, ἐπήγαινε ἀπὸ τραπεζάκι σὲ τραπεζάκι καὶ μὲ τὴ βαθειά, τη λίγο χαϊδευτικὴ φωνή της ἐζητοῦσε νὰ πάρῃ τὴν παραγγελία. Πόσες φλογερὲς ματιὲς διασταυροῦντο πάνω στὸ εὐγενικὸ πρόσωπο καὶ στὸ ἀγαλματένιο κορμὶ τῆς Φερνάνδης! Πόσα χείλη ἦταν ἕτοιμα νὰ ψιθυρίσουν στ' αὐτί της τὸν πιὸ θερμὸ ὕμνο τῆς ἀγάπης, τὸ πιὸ τρελλὸ τραγούδι τοῦ ἔρωτος.

Μὰ ἡ Φερνάνδη ἐγινόταν πιὸ τυραννικὴ γιὰ ὅλους μας μὲ τὴν ἀπάθειά της...

***

Ὁ φίλος μου ὁ Οὐμπὲρ τὴν εἶχεν ἐρωτευθῆ κι' αὐτὸς μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους στὰ γερά.

— Καὶ τί δὲ θὰ ἔδινα, μοῦ ἔλεγε κάθε βράδυ, ποὺ μὲ μεγάλη μας λύπη ἀφίναμε τὴν κρεμερί, καὶ τί δὲ θὰ ἔδινα γιὰ νὰ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου τὸ γλυκὸ αὐτὸ πλάσμα!

—Τί πάρα πάνω, τοῦ ἀπαντοῦσα, ἀπὸ τὸ ἐπίδομα ποὺ σοῦ στέλνουν, γιὰ νὰ σπουδάσῃς;

—Κάτι πάρα πάνω... τὴν καρδιά μου.

—Ἄ, αὐτὴ δὲν ἔχει μεγάλη πέραση! τοῦ χαμογέλασα ἐνῶ ἡ σκέψη μου ἔτρεχε στὸ σκερτσόζικο περπάτημα τῆς Φερνάνδης, ποὺ, εἰν' ἀλήθεια, δὲν εἶχε τίποτε τὸ πρόστυχο ἢ τὸ προκλητικό...

Στὴν κρεμερί, ποὺ ἦταν ἡ Φερνάνδη σερβιτόρα, ἔφταναν κάτι γλυκίσματα, ποὺ τὰ ἔλεγαν καρδιές, γιατὶ εἶχαν τὸ σχῆμα τῆς καρδιᾶς καὶ ἦταν παραγεμισμένα μὲ κρέμα. Ὁ φίλος μου ὁ Οὐμπὲρ, λοιπόν, μόλις ἔβλεπε τὴν Φερνάνδη νὰ ἔρχεται στὸ τραπεζάκι μας τῆς ἔλεγε:

—Δεσποινὶς Φερνάνδη, δόστε μου σᾶς παρακαλῶ μιὰ κρέμα. Κι' ἂν δὲν ὑπάρχῃ...

—Κι' ἂν δὲν ὑπάρχῃ; ρωτοῦσε μὲ τὴ μουσικὴ φωνοῦλα της ἡ ξανθειὰ σερβιτόρα.

—Τότε δόστε μου τὴν καρδιά σας!

Ἀδιάφορη ἐκείνη ἐφαινόταν, πῶς δὲν εἶχεν ἀκούσει τὴν... σπαραξικάρδιο παραγγελλία τοῦ ἐρωτευμένου φίλου μου!

Αὐτὴ ἡ «κατάσταση» ἐβάσταξε μῆνες. Ὅλες οἱ ἀπόπειρες τοῦ φίλου μου τοῦ Οὐμπὲρ, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ὑποψηφίων ἐραστῶν τῆς σερβιτόρας ἐπήγαιναν στὰ χαμένα.

—Δὲ θὰ μοῦ γλυτώσῃ, ἔλεγε καὶ ξανάλεγεν ὁ Οὐμπὲρ χωρὶς ὅμως νὰ κάνῃ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μουρμουρίζῃ τρυφερά, θερμὰ λόγια, πίσω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα, ποὺ ἔκρατοῦσε, κάθε φορὰ ὅπου ἡ ξανθιὰ σερβιτόρα ἐπερνοῦσε ἀπὸ κοντά του.

Ἕνα βράδυ ὁ Οὐμπὲρ ἦλθε κοντά μου μ' ἕνα ὕφος θριαμβευτικό.

—Δεν ἔμαθες τὰ νέα; μοῦ εἶπε.

—Σοῦ ἔδωσε ραντεβοῦ ἡ Φερνάνδη;

—Μιὰ μελαγχολικὴ γκριμάτσα φάνηκε στὸ πρόσωπό του σὰν νὰ ἔλεγε: «Ἰοῦ τέτοια τύχη...»

— Λοιπὸν τί τρέχει;

— Ἀπὸ τὴ γυναίκα ποὺ πλένει τὰ σερβίτσια τῆς κρεμερὶ ἔμαθα ὅτι ὁ Φερνάνδη δὲν ἔχει κανέναν ἐραστή.

—Καὶ μ' αὐτὸ τί; ρώτησα.

Ὁ Οὐμπὲρ μ ἐκεραυνοβόλησε μὲ τὸ βλέμμα του..

— Τὸ περίμενες αὐτὸ σύ, μοῦ εἶπε. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία, ποὺ δείχνει γιὰ ὅλους μας ἐδῶ μέσα, ἐπερίμενες νὰ μὴν ἔχῃ κανένα ἐραστὴ τῆς καρδιᾶς;

***

Πῶς, τώρα, τὸ νέο ποὺ ἔμαθε ὁ φίλος μου ὁ Οὐμπὲρ καὶ ποὺ τοῦ φάνηκε τόσο καταπληκτικό, διαδόθηκε ἀμέσως στὸ φοιτητικὸ κόσμο, ποὺ ἐσύχναζε στὴν κρεμερί, αὐτὸ δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ μάθω. Ὅταν ὅμως ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ποὺ μοῦ τὸ ἀνεκοίνωσεν ὁ Οὐμπὲρ, βγήκαμε περασμένα μεσανύχτα ἀπὸ τὴν κρεμερί, εἴδαμε παρατεταγμένο στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο ὅλον τὸν φοιτητόκοσμο. Ἐπερίμενε νὰ σχολάσῃ ἡ Φερνάνδη.

—Στάσου νὰ ἰδοῦμε τί θὰ γίνῃ! μοῦ εἶπεν ὁ Οὐμπὲρ πέρνοντας ἕνα ὕφος λίγο ἀπειλητικό.

Ἐπεριμέναμε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους μνηστῆρες τῆς καρδιᾶς τῆς Φερνάνδης... Λίγη ὥρα ἀργότερα ἡ ξανθιὰ σερβιτόρα ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν κραμερὶ τυλιγμένη σ' ἕνα φθηνὸ ἀνοιξιάτικο ἐπανωφόρι καὶ μὲ τὰ μαλλιά της χωμένα κάτω ἀπὸ ἕνα μικροσκοπικὸ σᾶξ μπερέ. Ἀδιάφορη, ὅπως πάντα, οὔτε ἐγύρισε νὰ κυττάξῃ κανένα ἀπὸ μᾶς ἀλλὰ διευθύνθηκε πρὸς τὴ στάση τῶν λεωφορείων. Σὰν νευρόσπαστο τότε ὁ Οὐμπὲρ ἐπῆρε φόρα καὶ ἐπροχώρησε.. Ἐστάθηκε μπροστά της καὶ πρὸς μεγάλη ἔκπληξη τῶν ἄλλων, ποὺ ἑτοιμάζονταν νὰ τὴν παρακολουθήσουν, τῆς ἐπρότεινε θαρρετά:

—Δεσποινὶς Φερνάνδη, ἂν θέλετε νὰ πάρωμε ἕνα taxi εὐχαρίστως... εἶμαι πρόθυμος...

—Μερσί, θὰ πάω μὲ τὸ λεωφορεῖο, τοῦ ἀπάντησεν ἡ σερβιτόρα εὐγενικὰ ἀλλ' ἀτάραχη, ἀγέρωχη, ἀδιάφορη, ὅπως πάντα. Καὶ τάχυνε τὸ βῆμα της.

Προπιασμένος ὁ Οὐμπὲρ ἐγύρισε κοντά μου.

—Ἔ, σ' ἄρεσε ἡ προσβολή; τοῦ εἶπα.

—Δυὸ πράγματα θὰ συμβαίνουν, μοῦ ἀπάντησε ἔξω φρενῶν. Ἢ εἶναι ψυχρὴ σὰν πάγος, ἢ δὲν ἀγαπᾶ τοὺς ἄνδρες! Ἂν εἶναι τὸ δεύτερο τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτήν... Μὰ ἂς μᾶς τὸ πῇ τοὐλάχιστον νὰ τὸ ξέρωμε!...

***

Ἐπέρασαν πολλὲς ἡμέρες ἀπὸ τότε. Ὁ Οὐμπὲρ παρ' ὅλο τὸ στραπάτσο, ποὺ ἔπαθε τὸ βράδυ ἐκεῖνο, δὲν εἶχε ἀπογοητευθῆ, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε τὰ φλογερὰ βλέμματα καὶ τὶς γλυκὲς κουβέντες μὲ τὴ σερβιτόρα. Στὴν κρεμερὶ ὅμως ἐσύχναζε τώρα καὶ ἕνα παράξενο ἄτομο. Ἦταν ἕνας κοντυμένος ξανθὸς, κατάξανθος, μὲ μάτια ποὺ ἐφανέρωναν τρόμο καὶ μὲ κινήσεις ἀδέξιες, καὶ ἐκαθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σάλας, στὴν ἴδια γωνιὰ κάθε βράδυ. Ἡ Φερνάνδη δὲν τὸν ἐπρόσεχε καθόλου. Πολλὲς φορὲς μάλιστα δὲν ἐπήγαινε στὸ τραπεζάκι του παρὰ τὸν ἄφνε νὰ κάθεται, χωρὶς νὰ πέρνῃ τίποτε.

—Αὐτὸς δὲν μοιάζει γιὰ φοιτητής! ἔλεγεν ὁ Οὐμπέρ.

Ἕνα πρωῒ ὅμως βλέπω τὸν Οὐμπὲρ νὰ μπαίνῃ στὸ δωμάτιο ποὺ κρατούσαμε, χαράματα, ξαγρυπνημένος, χλωμός. μὲ κουρασμένα μάτια καὶ νὰ μοῦλέῃ μὲ φωνὴ ποὺ ἐπαλλόταν ἀπὸ τὴν ἀγανάκτηση καὶ τὴν ἀπογοήτευση:

—Ἔχει ἐρωμένο! Ἔχει ἐρωμένο!... Καὶ ποιὸν νομίζεις; Ἐκεῖνον τὸν κουρελῆ, τὸν ξανθό, ποὺ μοιάζει σὰν λιποτάκτης τοῦ νεκροταφείου!... Τὸ παρακολούθησα ὁλόκληρη τὴ νύχτα. Τὴν ἐπερίμενε ποὺ λὲς ὁ φίλος καὶ μόλις σχόλασε ἀπὸ τὴν κρεμερί, τὴν ἐπῆρε ἀπὸ κοντά, χωρὶς νὰ φαίνεται, καὶ συναντήθηκαν ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ἀπόσταση κοὶ μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις πάρα κάτω. Ἔπειτα μπῆκαν σ' ἕνα λεωφορεῖο καὶ πῆγαν στὸ Πουασόν, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο...

—Καὶ σύ;

Ἀπὸ κοντὰ κι' ἐγώ. Ἐκάθησαν στὴ βεράντα ἑνὸς ξενοδοχείου, μέσα σὲ κάτι ψηλὲς γλάστρες κι' ἔκλαιγαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου...

—Ποῦ τοὺς ἔβλεπες σύ;

—Τοὺς κρυφοκύτταζα.

—Ὥστε ἔκανες καὶ χρέη ντετέκτιβ;

—Ἔρως φί ε μου, ἔρως ἰδανικὸς μ' ἕνα... κουρελῆ. Πρωτοφανές! Ἐξωφρενικό!... Γι' αὐτὸ μοῦ ἔκανε τὴ σοβαρὴ τόσον καιρό Ἄ ι ποῦ θὰ μοῦ πάῃ!, Ποῦ θὰ μοῦ πάῃ!.,

Ὅταν τὸ ἄλλο βράδυ ἐπήγαιε στὴ κρεμερὶ μαζὶ μὲ τὸν Οὐμπὲρ, ἡ Φρενάνδη δὲν ἦταν ἐκεῖ.

—Πάει! Τὴν ἔκλεψε ὁ κουρελῆς! εἶπεν ὁ Οὐμπὲρ μπαίνοντας, μὲ ἀγανακτηση.

—Ποῦ εἶναι ἡ Φερνάνδη; ρώτησε ἀνυπόμονα τὴν ἰδιοκτήτρια τῆς κρεμερί, τὴν κυρὰ Αὐγούστα.

—Δὲν διαβάσατε ἐφημερίδα; εἶπεν ἐκείνη κουνώντας τὸ κεφάλι της.

—Ὄ ι... Τί τρέχει...

—Τὴ βρῆκαν σκοτωμένη μαζὶ μὲ τὸ φίλο της, ἐκεῖνον τὸν ξανθὸ. ποὺ ἐρχόταν ἐδῶ. στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου ποὺ ἔμεναν... Μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά, ὁ καθένας τους... Μὰ τὸ πιὸ σπουδαιότερο δὲν σᾶς τὸ εἶπα...Ἡ Φερνάνδη καθὼς κι' ὁ φίλος της ἦταν ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν ἀνάκριση Ρώσσοι πρίγκηπες.

ΑΝΡΥ ΡΟΜΠΕΡ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ χορὸς μπροστὰ στὴν Κιβωτό.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ ἀναφέρει ὅτι ὁ Δαυὶδ ἐχόρεψε μπροστὰ στὴν κιβωτό.

Ἡ ἀνάμνηση τοῦ βιβλικοῦ αὐτοῦ ἐπεισοδίου παρέμεινε ζωντανὴ εἰς τὴν Ἀβυσσινία, ὅπου ὁ περισσότερος πληθυσμὸς εἶναι χριστιανικός.

Εἰς ὡρισμένες ἡμέρες τοῦ ἔτους, οἱ Ἀβυσσηνοὶ παπάδες βγάζουν μπροστὰ στὶς ἐκκλησίες τὴν κιβωτὸ—γιατὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι ἔχουν τὴν ἀληθινὴ—ποὺ ἀστράφτει ἀπὸ πολυτίμους λίθους καὶ φορώντας τὰ χρυσοστόλιστα ἀμφιά τους κάνουν μπροστὰ στὴν κιβωτὸ μιὰ λιτανεία χορεύοντας.

Ὁ χορὸς αὐτὸς εἶναι τελετουργικὸς καὶ οἱ παπάδες κρατώντας τὶς χρυσὲς πατερίτσες τους, ὀκλίνονται καὶ εὐλογοῦν τοὺς πιστούς. Μερικοὶ παπάδες παίζουν σεῖστρα γιὰ νὰ ὑπενθυμίζουν τὸ μουσικὸν ὄργανο μὲ τὸ ὁποῖο συνώδευε τὸν χορό του ὁ Δαυΐδ.

Ἠλεκτροθεραπεία μὲ ψάρι

Οἱ Ἀβυσσινοί, πολλοὺς αἰῶνες πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐθεράπευαν ὡρισμένες ἀσθένειες... μὲ τὸν ἠλεκτρισμό, χάρις εἰς τὸ ψάρι, τὸ ὁποῖον ὀνομάζομε σήμερα τορπίλλη.

Αὐτὸ τὸ ψάρι, λένει μιὰ παλιὰ ἱστορία τῆς χώρας τοῦ Μενελίκ, ἔχει πράγματι θαυμαστὲς ἰδιότητες, γιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἐγγίσετε, ἔστω καὶ μὲ τὴν ἄκρη ἑνὸς μακριοῦμπαστουνιοῦ, χωρὶς νὰ μουδιάσῃ τὸ χέρι σας καὶ χωρὶς νὰ αἰσθανθῆτε δυνατοὺς πόνους.

Οἱ Ἀβυσσινοὶ τὸ μεταχειρίζονται γιὰ νὰ θεραπεύουν τοὺς διαλείποντας πυρετούς. Ἰδοὺ πῶς χρησιμοποιοῦν αὐτὴ τὴ μέθοδο: Δένουν πολὺ δυνατὰ τὸν ἀσθενῆ ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι, ἔπειτα τοῦ βάζουν σ' ὅλα τὰ μέλη του αὐτὸ τὸ ψάρι, ὁ ἀσθενὴς ὑποφέρει τρομερὸ μαρτύριο, γλυτώνει ὅμως ἀπὸ τὸν πυρετό, γιατὶ δὲν τὸν ξαναπιάνει ποτὲ πιά...

Θὰ τρελλαθοῦμε ὅλοι...

Ἕνας ἄγγλος, ποὺ ἔχει μανία μὲ τὶς στατιστικὲς ἔκανε ἕνα μαθηματικὸ ὑπολογισμὸ καὶ ἀποδεικνύει ὅτι μετὰ τριακόσια χρόνια, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ τρελλαθοῦν.

Τὸ 1859 λέγει ὁ Ἄγγλος σοφὸς σὲ πεντακόσιους τριανταπέντε λογικοὺς ἀνθρώπους ὑπῆρχε στὴν Εὐρώπη ἕνας τρελλός.

Τὸ 1897, ἀναλογοῦσε ἕνας τρελλὸς σὲ 312 ἰσορροποιμένοις καὶ τὸ 1929 ἕνας σὲ 150 περίπου.

Ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψει τὴ βαθμιαία αὔξηση τῆς ἀναλογίας αὐτῆς μποροῦμε νὰ φθάσουμε στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ 977 θὰ ὑπάρχῃ ἕνας τρελλὸς σὲ 100 κατοίκους καὶ μετὰ διακόσια ἑφτὰ χρόνια, δηλαδὴ τὸ 2139 δὲν θὰ ὑπάρχουν πιὰ στὸν πολιτισμένο κόσμο παρὰ ἄνθρωποι χωρὶς μυαλό! Ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψει τὴ ζωὴ ποὺ ζοῦμε, εἶναι πιθανώτατο ὅτι ἡ προφητεία τοῦ ἄγγλου σοφοῦ θὰ πραγματοποιηθῆ.

Οἱ πελαργοὶ λιγοστεύουν

Ἔχει παρατηρηθεῖ ὅτι οἱ πελαργοὶ λιγοστεύουν χρόνο μὲ τὸ χρόνο.

Ξέρετε τί συμβαίνει; Πεθαίνουν στὴν Αἴγυπτο ὅπου πηγαίνουν νὰ περάσουν τὸν χειμῶνα. Οἱ Ἀραπάδες ἐξολοθρεύουν τὶς ἀκρίδες σκορπίζοντας ἀρσενικὸ στὸ ἔδαφος Οἱ καϋμένοι οἱ πελαργοὶ ποὺ τρέφονται ἀπὸ ἀκρίδες, φαρμακώνονται κι' αὐτοί. καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ πολλὲς φωλιὲς μένουν ἄδειες τὴν ἄνοιξη. Ἡ Αἰγυπτιακὴ κυβέρνηση, γιὰ νὰ ἀποφευχθῆ ἡ ἐξόντωση τῶν ἀκάκων αὐτῶν πουλιῶν προσφέρει χρηματικὸ βραβεῖο 500 λιρῶν σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ ὑποδείξῃ μέσον καταστροφῆς τῶν ἀκρίδων, ἀβλαβὲς γιὰ τοὺς πελαργούς.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

«Δὲν χρειάζομαι τίποτε ἄλλο Στόουν—εἶπε ὁ κ. Α. Λερόϊ στὸν ὑπηρέτη του—πήγαινε μὲ τὴ γυναίκα σου στὸν γάμο τῆς ἀνεψιᾶς σου, μόνον σὲ παρακαλῶ νὰ εἶσαι ἐδῶ αὔριο πολὺ πρωΐ γιὰ νὰ μοῦ ἑτοιμάσης τὸ μπάνιο μου καὶ τὸ πρόγευμά μου. Πηγαίνετε.»

—«Σᾶς εὐχαριστῶ κύριε. Μπορεῖτε νὰ μείνετε ἥσυχος. Θὰ εἶμαστε ἐδῶ ἐγκαίρως. Ἔχω κλείσει ὅλα τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες καὶ σᾶς ἔφερα τὸν δίσκο μὲ τὰ ποτά. Καλὴ νύχτα κύριε καὶ εὐχαριστῶ πολύ!»

Ὁ Λερόϊ περίμενε λίγο ὡς ποὺ νὰ φύγουν οἱ Στόουν καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς εἶχε μείνει μόνος του μέσα στὸ σπίτι, κάθησε στὸ γραφεῖο του καὶ περίμενε. Ὅταν χτύπησε ἡ ὥρα ἐννέα στὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ τοίχου, ὁ Λερόϊ πῆγε στὴ μπαλκονόπορτα, παραμέρισε τὰ βαρειὰ παραπετάσματα. ἄνοιξε διάπλατα τὰ παραθυρόφυλλα καὶ βγῆκε στὸ μπαλκόνι. Τὸ φῶς τοῦ δωματίου ἔπεφτε ἔξω καὶ φώτιζε τὸν κῆπο. Ἦταν ὅμορφη βραδυὰ καὶ ὁ ἀέρας μοσχοβολοῦσε ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν. Ὁ Λερόϊ ἀνέπνευσε βαθειὰ μὲ ἀπόλαυση. Πέρα μακρυὰ σὲ πέντε λεπτῶν ἀπόσταση, φαινόταν ἡ βίλλα τοῦ γιατροῦ Μόγκρεϊβ. Ὁ Λερόϊ κάρφωσε ἐκεῖ τὸ βλέμμα του καὶ παρέμενε. Σὲ λίγο, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα φάνηκε ἕνα κόκκινο φῶς. Τὸ φῶς ἔσβυσε, ξανάναψε κι' ἔσβυσε πάλι ἀμέσως. Ἕνα μειδίαμα φάνηκε στὰ χείλη τοῦ Λερόϊ ἐνῶ ἔμπαινε πάλι στὸ δωμάτιο. Ἄνοιξε ἕνα ντουλαπάκι, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μπουκάλι σαμπάνια, ἕνα πιάτο μὲ σοκολάτες καὶ διάφορα γλυκίσματα καὶ τὰ τακτοποίησε ἀπάνω σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὸν καναπέ. Τόσον ἦταν ἀπασχολημένος σ' αὐτὴ τη δουλειὰ, ὥστε δὲν ἄκουσε τὴν πόρτα ποὺ ἄνοιξε καὶ ὅταν σὲ λίγο γύρισε καὶ κύτταξε, ἐκείνη στεκόταν μπροστά του.

Ἡ Ὀλίβια Μόγκρεϊβ ἦταν εἴκοσι τριῶν χρόνων, νεώτερη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Ἡ Ὀλίβια δὲν ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα της. Εἶχε δεχθῆ αὐτὸν τὸν γάμο μονάχα γιατὶ ὁ γιατρὸς ἦταν πλούσιος καὶ ξακουσμένος Τὰ πράγματα πήγαιναν καλὰ ὡς τὴν ἡμέρα—πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες—ποὺ εἶχε γνωρίσει τὸν Λερόϊ. Ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμὴ οἱ δυὸ νέοι ἐνοιωσαν πὼς ὁ ἕνας δὲν μποροῦσε νὰ ζήση χωρὶς τὸν ἄλλον. Ὡστόσο σπανίως κατώρθωναν νὰ συναντῶνται· ὁ γιατρὸς βρισκόταν ἐπίτηδες ἀνάμεσά τους κάθε φορὰ ποὺ οἱ δυὸ νέοι νόμιζαν πὼς θὰ ἔμεναν λίγη ὥρα μόνοι τους. Ἡ Ὀλίβια εἶχε φθάσει στὸ σημεῖο νὰ μισῆ τὸν Μόγκρεϊβ καὶ οἱ περιποιήσεις του καὶ τὰ χάδια του τῆς ἦσαν ἀνυπόφορα.

Ἀπόψε ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ ἔλθη στὸ σπίτι τοῦ Λερόϊ, Ἡ χαρὰ εἶχε δώσει ἕνα ζωηρότερο χρῶμα στὰ μάγουλά της καὶ τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ λάμψη εὐτυχίας.

— «Γρήγορα!—φώναξε—κλεῖστε τὶς κουρτίνες, μὴ τυχὸν μᾶς ἰδῆ κανεὶς ἀπ' ἔξω!»

Ὁ Λερόϊ ἔκλεισε τὰ παραπετάσματα, κατόπιν ἄρπαξε τὴ νεαρὴ γυναίκα στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ γιὰ λίγα δευτερόλεπτα οἱ δυὸ νέοι θαρροῦσαν πὼς δὲν ὑπῆρχε τίποτα ἄλλο στὸν κόσμο παρὰ μονάχα ἡ ἀγάπη τους... Ξαφνικὰ ἡ Ὀλίβια ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Λερόϊ καὶ ἀνήσυχη ρώτησε:

—«Εἶσαι βέβαιος πὼς δὲν ὑπάρχει κανεὶς μέσα στὸ σπίτι;»

— «Εἴμαστε μόνοι μας, ἀγαπημένη μου. Οἱ ὑπηρέτες μου θὰ ἐπιστρέψουν αὔριο τὸ πρωΐ... Γιὰ πές μου ὅμως, ἔφυγε ὁ ἄνδρας σου;»

— «Ναί,—εἶπε ἡ Ὀλίβια—τὸν συνώδεψα στὸ σταθμό. Αὔριο φεύγει τὸ βαπόρι γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ὁ ἄνδρας μου θὰ ἀπουσιάση ἕνα μῆνα. Ὅπως ξεύρεις ἔχει κληθῆ ἐκεῖ γιὰ νὰ λάβη μέρος σ' ἕνα γιατρικὸ συνέδριο. Ἔχομε λοιπὸν ἕναν ὁλόκληρον μῆνα μπροστά μας, λατρευτέ μου, ἀποκλειστικὰ δικό μας! Χωρὶς νὰ βλέπω διαρκῶς μπροστά μου τὸ ὠχρὸ καὶ ἀντιπαθητικὸ πρόσωπό του, μὲ τὸ ἐρωτευμένο ἐκεῖνο βλέμμα του, ποὺ τόσο μὲ νευριάζει! Ὤ! Ἄγκις, δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς πόσο ὑποφέρω σὰν βρίσκεται αὐτὸς κοντά μου!...»

— «Ἀλλά, γιατὶ δὲν θέλεις νὰ ζητήσης τὸ διαζύγιο!»

— «Ὄχι, ὄχι! Αὐτὸ ποτέ! Φοβοῦμαι τὶς κρίσεις τοῦ κόσμου, τὰ σχόλιά τους, προτιμῶ νὰ σ' ἀγαπῶ κρυφά, κλεφτά!.. Ἂν προσέξουμε δὲν θὰ ἀντιληφθῆ τίποτε ὁ ἄνδρας μου... Ἡ ἐκδίκησή του, τὸ μῖσος του θὰ εἶναι τρομερὸ Ἄγκις! Σήμερα μοῦ ἔλεγε τέτοια τρελλὰ πράγματα, ποὺ φοβοῦμαι πὼς τὸ μυαλό του εἶναι ταραγμένο! Ἴσως ἀπὸ τὴν πολλὴ μελέτη, ἴσως κι' ἀπὸ τὴ ζήλεια ποὺ τὸν βασανίζει. Πρέπει νὰ ἰδῆς πὼς σὲ κυττάζει ὅταν μοῦ μιλᾶς. Τὸ βλέμμα του τότε μοιάζει μὲ βλέμμα τρελλοῦ... Τὶ νομίζεις μοῦ εἶπε σήμερα! Ἀφοῦ μὲ ἀνάγκασε νὰ τοῦ ὑποσχεθῶ πὼς δὲν θᾶλεγα τίποτε σὲ κανένα. κατόπιν μοῦ εἶπε πὼς ἔχει κάνει κάτι παράξενες μελέτες καὶ πὼς τὸ συμπέρασμα εἶναι καταπληκτικό! θὰ κάνη ἀνακοινώσεις στὸ γιατρικὸ συνέδριο. Ἡ νέα θεωρία του εἶναι πὼς ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ ὡρισμένες περιστάσεις μπορεῖ νὰ ἐκτελέση μυϊκὲς κινήσεις ἢ καὶ πράξεις ἀκόμα μετὰ τὸ θάνατό του. Πρέπει ὅμως νὰ πάρη τὴν ἀπόφαση γιὰ τὴν ὡρισμένη πράξη ποὺ θέλει νὰ ἐκτελέση μετὰ θάνατο, ὑπὸ τὴν ἐπήρεια ζωηρῆς συγκινήσεως λίγες ὧρες πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ νὰ τὴν ἐκτελέση πολὺ σὺντομα μετὰ τὸν θάνατο...»

— «Ἀνοησίες!—εἶπε ὁ Λερόϊ—ὁ νεκρὸς εἶναι νεκρός!»

— «Αὐτὸ ἀπήντησα κι' ἐγώ. Τότε μοῦ ἐξεδήλωσε—χωρὶς ὡστόσο νὰ τὸ καταλάβω καλὰ· καλὰ—πὼς τὸ πνεῦμα προτοῦ ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὸ σῶμα ἀφίνει ἕνα εἶδος διαταγῆς στοὺς μῦς, οἱ ὁποῖοι ὑπακούουν καὶ ἐκτελοῦν τὴν τελευταίαν αὐτὴν διαταγὴν στὴν κατάλληλο στιγμὴ χωρὶς τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ ν' ἀντιλαμβάνεται τί κάνει...»

— «Ἀγάπη μου, ξέχασέ τα ὅλ' αὐτά!—διέκοψε ὁ Λερόϊ—Κι' ἂς μιλήσουμε γιὰ τίποτε πιὸ εὐχάριστο. Ἂς πιοῦμε ἕνα ποτῆρι σαμπάνια γιὰ τὴν εὐτυχία μας καὶ τὴν μεγάλη καὶ τρυφερή μας ἀγάπη!»

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Ὀλίβια ἔφερε τὸ ποτῆρι στὰ χείλη της, προτοῦ προφθάση νὰ πιῆ, τὸ ποτῆρι ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια της κι' ὁ Λερόϊ, παρακολουθῶντας τὸ φοβισμένο βλέμμα της, γύρισε καὶ κύτταξε τὴν μπαλκονόπορτα. Ὀρθὸς πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα στεκόταν ὁ γιατρὸς Μόγκρεϊβ καὶ τοὺς κύτταζε μὲ μιὰ σκληρὴ λάμψη στὰ μάτια!.. Ὡστόσο ἡ Ὀλίβια ἀνάκτησε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία της. Μὲ προσοχὴ ἀφέλεια προσπάθησε νὰ πείση τὸν ἄνδρα της πὼς ἡ συνάντησή της μὲ τὸν Λερόϊ ἦταν σκηνοθετημένη γιατὶ εἶχε καταλάβει πὼς τὸ ταξίδι του ἦταν μιὰ πρόφαση γιὰ νὰ τὴν παρακολουθήση! Ἐξήγησε πὼς ὁ Λερόϊ εἶχε δεχθῆ νὰ παίξη αὐτὸν τὸν ρόλο μόνο γιὰ νὰ πείση τὸν ζηλότυπο σύζυγο ὅτι τὸ φρονιμώτερο εἶναι νὰμὴ δυστιστῆ κανεὶς στὴ γυναίκα του..»

Μ' ἕνα εἰρωνικὸ μειδίαμα ὁ Μόγκρεϊβ τὴ διέκοψε λέγοντας:

— «Πήγαινε στὸ σπίτι, Ὀλίβια, καὶ ἄφισέ με νὰ ἐξηγηθῶ μὲ τὸν Λερόϊ.»

— «Ὅπως θέλεις! Σὲ συμβουλεύω ὡστόσο νὰ ζητήσης συγγνώμη ἀπὸ τὸν κ. Λερόϊ γιὰ τὴν παράξενη διαγωγή σου! Καλὴ νύχτα κ. Λερόϊ καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συμμετοχή σας στὴ μικρὴ αὐτὴ κωμωδία!»

Σὰν ἔφυγε ἡ Ὀλίβια, ὁ Λερόϊ θέλησε νὰ ἐξακολουθήση τὶς δικαιολογίες τῆς κ. Μόγκρεϊβ.

—«Πιστεύω γιατρέ, πὼς δὲν θὰ μὲ παρεξηγήσετε γι' αὐτὸ ποὺ συνέβη. Σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου πὼς δὲν θὰ τὸ ἐπαναλάβω σὲ κανένα, δὲ θὰ μιλήσω ποτέ... ἀλλὰ ἡ ζήλεια βλέπετε...»

Ἕνα δυνατὸ ράπισμα ἔκοψε στὴ μέση τὶς ἐξηγήσεις τοῦ Λερόϊ.

Ἔξαλλος ὁ Μόγκρεϊβ φώναξε:

—"Ἀθλιε! δὲν ντρέπεσαι τοὐλάχιστον! Ἀλλὰ ποὺ θὰ μοῦ πᾶς! Δὲν μοῦ ξλυτώνεις! Εἶναι μισὴ ὥρα τώρα ποὺ σᾶς παρακολουθῶ κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα.. Ὤ! θὰ σὲ σκοτώσω! θὰ σὲ πνίξω μὲ τὰ χέρια μου! Δὲν θὰ γλυτώσης, παλιάνθωπε!...»

Μὲ ἤρεμο ὕφος ὁ Λερόϊ πῆσε ἕνα κομψὸ ἐγχειρίδιο ποὺ βρισκόταν ἀπάνω στὸ γραφεῖο του καὶ εἶπε:

— «Σᾶς συμβουλεύω, γιατρέ, νὰ μὴ ξεχάσετε πὼς εἶμαι νεώτερος ἀπὸ σᾶς καὶ ὡπλισμένος»

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση ὁ Μόγκρεϊβ πέταξε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ πανωφόρι του ἀπάνω σὲ μιὰ καρέκλα καὶ μανιώδης χύμηξε ἐναντίον τοῦ Λερόϊ. Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα οἱ δυὸ ἄνδρες πάλεσαν μὲ λύσσα. Ὁ γιατρὸς μέσα ἀπὸ τὰ σφιγμένα δόντια του μουρμούριζε ἀδιάκοπα:

— «Νεκρὸς ἢ ζωντανὸς θὰ ἐκδικηθῶ! Θὰ σὲ πνίξω μὲ τὰ χέρια μου.»

Ὁ Λερόϊ ἀπόφευγε νὰ χτυπήση τὸν Μόγκρεϊβ, ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ ξέφευγε ἀπὸ τὰ στιβαρὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου του ἐκεῖνος χυμοῦσε πάλι ἐναντίον του.. Τότε, συνέβη τὸ δυστύχημα! Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ γιατρὸς προσπαθοῦσε ν' ἀποσπάση τὸ ἐγχειρίδιο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Λερόϊ, ἔκαμε μιὰ ἀπότομη κίνηση, ἔπεσε ἀπάνω στὸν Λερόϊ καὶ τὸ μοσχαῖρι βυθίστηκε στὸ στῆθος του ὡς τὴ λαβή. Τὸ σῶμα τοῦ γιατροῦ σωριάστηκε στὸ πάτωμα, ἐνῶ μέσα σ' ἕνα τελευταῖο ρόγχο τραύλισε:

—«...θά...σὲ... πνίξω ω ω ω!.. Δὲ θὰ σ' ἀφίσω νὰ χαρῆς αὐτὴ τὴν ὡραία γυναίκα ποὺ τόσο λάτρεψα...

Ὁ Λερόϊ γονάτισε κοντὰ στὸ νεκρό. Χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτος ἔσταζαν ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ἀγκομαχοῦσε κι' ἀγωνιοῦσε μαζί. Σάστιζε μπρὸς στὸ δίλημμα: Τὶ ἔπρεπε νὰ κάνη; Ἂν καὶ δὲν τὸ ἤθελε, ὡστόσο εἶχε σκοτώσει ἕναν ἄνθρωπο καὶ θὰ δικαζόταν γιὰ φόνο.... Θὰ πήγαινε φυλακή. Ὁ Μόγκρεϊβ κοίτονταν τώρα πιὰ νεκρὸς ἐκεῖ μπροστά του... Ὅλοι ἤξευραν πὼς εἶχε φύγει γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη! Ἂν τὸν ἔθαφε στὸ περιβόλι!.. Δὲ θὰ μποροῦσε τάχα ν' ἀποφύγη τὴν σύλληψη, τὴ δίκη, τὴ φυλακίση; Ποιὸς θὰ ἔπερνε εἴδηση; τοῦ δράματος ποὺ ξετυλίχτηκε ἐκεῖ τώρα δὰ μόλις; Ὁνιατρὸς ἐπρόκειτο ν' ἀπουσιάση ἕνα μῆνα ὅτος εἶχε διαδώσει ὁ ἴδιος! Δὲν θὰ φαινόταν καθόλου ἀπίθανο, λοιπόν, ἂν παράτεινε τὴν ἀπουσία του, γιὰ ἕνα διάστημα... Στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ χανόντουσαν τὰ ἴχνη του!. Ὕστερα, εἶχε ὁ θεός. Ὁ Λερόϊ ἔκλαψε γιὰ νὰ σηκώση τὸ πτῶμα, ἀποφασισμένος νὰ τὸ θάψη καὶ νὰ τακτοποιήση τὸ δωμάτιο προτοῦ ἐπιστρέψει ἡ ὑπηρεσία του..

Ὁ Λερόϊ πέρασε τὸ ἕνα χέρι του κάτω ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ νεκροῦ Τὸ σῶμα ἦταν βαρύ, ἀτάραχτο καὶ μὲ κόπο πολὺ τὸ ἀνασήκωσε Ἀλλὰ ξαφνικὰ τοῦ φάνηκε πὼς τὸ σῶμα γινόταν ἐλαφρὸ, πολὺ ἐλαφρό... Ναί, ναὶ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία, τόβλεπε, τὸ ἔνοιωθε καλά. Τὸ σῶμα ἀνωρθωνόταν μονάχο του, σὰν νὰ εἶχε πάρη ζωή. Συγχρόνως τὰ χέρια τοῦ νεκροῦ ἄνοιξαν ἀπότομα καὶ μονομιᾶς, πρὶν ὁ Λερόϊ συνέλθη ἀπ' τὴν ταραχή του τὸν ἄρπαξε ἀπότομα ἀπὸ τὸν λαιμὸ μὲ μιὰ τρομώδη σπασμωδικὴ κίνηση... Ὁ φτωχὸς νέος τάχασε, Κρύος ἱδρώτας ἔλουσε τὸ σῶμα του. Τὰ μάτια του πετάχθηκαν γεμάτα φρίκη ἀπ' τὶς κόγχες. Ὕστερα ἄφισε μιὰ σπαραχτικὴ φωνὴ φρίκης, κι' ὁ ἄτυχος Λερόϊ κύλησε κάτω στὸ πάτωμα νεκρός

Νεκρὸς ἀπὸ συγκοπὴ στὸν ἀπερίγραπτο φόβο ποὺ δοκίμασε. Τὸ πτῶμα του ἔπεσε κοντὰ στὸ νεκρὸ τοῦ Μόγκρεϊβ, παρασύροντας στὸ πέσιμό του τὸ τραπέζι μὲ τὴ λάμπα! Τὸ πετρέλαιο χύθηκε στὸ πάτωμα... Ἦλθε φλόγα ἀπλώθηκε σ' ὅλο τὸ δωμάτιο, καὶ μετὰ λίγα λεπτὰ ὁλόκληρο τὸ σπίτι καιγόταν σὰν ἕνα τεράστιο πυροτέχνημα.

***

Ἡ Ὀλίβια σὰν ἐπέστρεψε στὸ σπίτι της, ὑδύθηκε καὶ ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι της, περιμένοντας τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἀνδρός της. Εἶχε πεποίθηση στὴν ἀγάπη του καὶ βεβαία πὼς θὰ τὸν ἔπειθε ὅτι εἶχε παίξει κωμωδία γιὰ νὰ τὸν γιατρέψη ἀπὸ τὴ ζήλεια του περίμενε!.. Ὡστόσο ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ὁ γιατρὸς δὲν εἶχε φανεῖ ἀκόμα....

Ξαφνικὰ τὰ παράθυρα τῆς κάμαράς της φωτίστηκαν μὲ μιὰ ζωηρὴ, κόκκινη λάμψη. Ἡ Ὀλίβια πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ ἀνήσυχη κύτταξε ἔξω. Εἶδε τὸ σπίτι τοῦ Λερόϊ ποὺ καιγόταν, κατάλαβε τὴν τραγικὴ λύση τῆς ἀγάπης της, ὁ πόνος ἔσφυξε βαρύτατα τὴν καρδιά της καὶ σωριάσθηκε ἀναίσθητη μπροστὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

BARRY PAIN

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ — ΞΑΝΑΡΘΕΣ ΠΑΛΙ!

Ἔσβυσαν τ' ἄστρα, λυπημένα.
Κι' ἀπὸ τὸν ἕβδομο οὐρανὸ
—ὤ! θᾶμμα, ποὺ δὲν τὸ ξεχνῶ!—
πρόβαλ' ἡ αὐγούλα. Κι' ἕνα—ἕνα,
τὰ γνέφια, σκόρπισαν, λουσμένα
σὰν σ' ἀσημόφωτο κρουνό,
στὸ μόνο φῶς τ' ἀληθινό.

Ἔσβυσαν τ' ἄστρα λυπημένα.
Κι' ἀπὸ τὸν ἕβδομο οὐρανὸ
πρόβαλες Σύ, Θεῖο κι' Ἁγνό,
σὰν ἡ Αὐγή. Καὶ μπρὸς σ' Ἐσένα
ὅλα τριγύρω θαμπωμένα,
στὸ φῶς Σου τὸ τρισφωτεινό,
σὰν τ' ἄστρα σβῦσαν, ἕνα—ἕνα!

ΤΑΚΗΣ ΤΣΙΑΚΟΣ

Ἄ! Τί καλά! Ξανἄρθες πάλι!
Κύττα τὸν ἥλιο τὸν τρελλό:
Γιὰ μᾶς χρυσώνει τὸ γυαλό,
γιὰ μᾶς χρυσώνει τὸ περγιάλι.
Ἄσε νὰ γύρω τὸ κεφαλι
στὸ κρυνοστῆθι τ' ἀπαλό,
νὰ ξεψυχήσω, γάλι—ἀγάλι.

Ἄ! Τί καλά, ξανἄρθες πάλι.
Ὤ! χείλη ποὺ δὲν τἄχει ἄλλη!
Ὤ! ζάλη στὸ φτωχὸ μυαλό.
Μὴ μοῦ μιλᾶς — νὰ σοῦ μιλῶ!
Ἀπ' τὴ χαρά μου τὴ μεγάλη,
ἀπόψε, κλαίω καὶ γελῶ.
Καὶ σὲ φιλῶ! Καὶ σὲ φιλῶ!

ΤΑΚΗΣ ΤΣΙΑΚΟΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ

Τὰ ταξίδια θἄτανε πολὺ εὐχάριστη διασκέδαση, ἂν μποροῦσε κανεὶς νὰ φύγη, ὅπως φεύγουν τὰ πουλάκια, μ' ἕνα ζευγάρι μόνο φτερὰ γιὰ μπαγκάζια.

Ἄχ αὐτὲς οἱ βαλίτζες, τὰ στενόμακρα αὐτὰ κουτιὰ ποὺ μοιάζουν μὲ φέρετρα τῶν πραγμάτων! Τίποτε τὸ πιὸ θλιβερὸ ἀπὸ τοὺς σωροὺς αὐτοὺς τῶν ἀντικειμένων, ποὺ σοῦ προαναγγέλλουν τὰ χίλια δυὸ βάσανα ποὺ θὰ τραβήξης στὸ δρόμο: ἐδῶ οἱ βοῦρτσες σοῦ μιλοῦν γιὰ τὴ σκόνη· ἐκεῖ οἱ γαλότσες σοῦ προφητεύουν τὴ λασπουριά· παρακάτω οἱ πυτζάμες—αὐτὲς κι' ἂν εἶναι! —ὀρθώνονται σὰν ἀπειλές, ποὺ προμηνύουν τὰ σοῦρτα φέρτα μέσα στὰ ἐρημικὰ δωμάτια τῶν ξενοδοχείων.

Καὶ ἂν μὲν πρόκειται γιὰ ἕνα ταξίδι ἐμπορικό, κάτι τρώγεται! Ἡ διασκέδαση δὲν περιλαμβάνεται στὸ πρόγραμμα. Ἀλλὰ προκειμένου γιὰ ταξίδι ἀναψυχῆς, γιὰ ἕνα γαμήλιο ταξίδι π. χ., ὅλα αὐτὰ τὰ μπαγκάζια σοῦ σκοτώνουν καὶ τὸ ὡραιότερο ἀκόμη ὄνειρο. Εἴδατε ποτέ σας τρυγόνια ν' ἀγοράζουν ἐγγλέζικες βαλίτζες καὶ νὰ φεύγουν γιὰ τὴ χώρα τοῦ Ἔρωτος, μὲ φτερά, ποὺ νὰ ζυγίζουν ἑκατὸ κιλά;

Αὐτὲς οἱ μελανὲς σκέψεις μ' ἐβασάνιζαν τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μου γιὰ τὴ Νάπολη μαζὶ μ' αὐτήν, ποὺ ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες εἶχα τὴν τιμὴ νὰ εἶναι σύζυγός μου.

Ἡ βαλίτζα μου κοιτόταν μπροστά μου παραφουσκωμένη, γεμάτη ἀπὸ ἀσπρόρρουχα, ποὺ γειτόνευαν κατὰ ἕναν παράξενο καὶ κωμικὸ τρόπο μὲ μερικὰ πακέτα τσιγάρα. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ γραβάτες μου μὲ τρία—τέσσερα παπούτσια. Οἱ μύτες τους ἐπαναστατοῦσαν. Ὑπῆρχε πρὸ πάντων ἕνα ζευγάρι μπόττες, χονδροκομμένες μπόττες γιὰ ἐκδρομές, ποὺ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ συμμαζευτοῦν. Εἶχα δοκιμάσει ὅλους τοὺς δυνατοὺς συνδυασμούς.. Πρῶτα ἔτσι, ὕστερα ἀλλοιῶς... Χαμένος κόπος!... Πῆγα νὰ τὶς σπρώξω λιγάκι κι' ἔσπασα τὸ μικρὸ καθρεφτάκι τῆς τουαλέττας ποὺ ἦταν ἀπὸ κάτω τους! Συλλογίστηκα λίγες στιγμὲς περίλυπος... Ὤχ ἀδερφέ! Ξέχασα πὼς ὑπῆρχε καὶ βαλίτζα τῆς γυναίκας μου, μιὰ βαλίτζα εὐρύχωρη, σωστὸ λεωφορεῖο... Ἀποφασιστικά, πῆρα τότε τὶς χονδροκομμένες μπόττες μου καὶ τράβηξα κατὰ τὸ βασίλειο τῆς Κυρίας γυναίκας μου!

Συναντηθήκαμε στὸ διάδρομο. Κρατοῦσε κι' αὐτὴ κάτι σοσόνια, ἴδια σχεδὸν μὲ τὶς μπόττες μου, ἀλλὰ ὄχι τόσο μεγάλα, μικρά. Θεέ μου, τὶ μινιὸν ποὺ ἦταν οἱ μποττοῦλες τῆς γυναίκας μου!

— Ξέρεις τίποτε; μοῦ λέει.

— Ὄχι. Τὶ νὰ ξέρω.

— Ἡ βαλίτζα μου γέμισε ὡς ἀπάνω κι' ἐρχόμουν νὰ σὲ παρακαλέσω...

...Καὶ μοὔδειξε τὶς μποττοῦλες της.

— Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ φέρης ἀντίρρηση!... ἐπανέλαβε μὲ εὐγένεια.

— Κάθε ἄλλο... Μόνο πού... γέμισε, ξέρεις, κι' ἡ δική μου. κι' ἴσα-ἴσα ἐρχόμουν κι' ἐγὼ νὰ σὲ παρακαλέσω...

...Καὶ τῆς ἔδειξα τὶς μπόττες σου-..

— Τὶ λές, καϋμένε! Κι' ὕστερα οἱ τουαλέττες μου! Εἶναι πολὺ χοντροκομμένες οἱ μπόττες σου...

— Λές; ἀπήντησα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι φαινόνταν τεράστιες δίπλα στὶς μικρούλικες μπόττες ποὺ μοῦ ἔδειχνε ἐκείνη.

Περάσαμε πάλι τὰ σύνορα τοῦ δικοῦ μου βασιλείου. Ἡ γυναίκα μου ἔρριξε μιὰ ὕποπτη ματιὰ στὴ βαλίτζα μου,

— Γεμάτη αὐτὴ ἡ βαλίτζα!... Σὰν ἀπίστευτο! Δὲ θὰ τὴν ἐτακτοποίησες φαίνεται, καλά!...

Ἐγονάτισε καὶ τὰ εὐκίνητα χεράκια της ἄρχισαν νὰ πασπατεύουν, ν' ἀνασκαλεύουν τ' ἀσπρόρρουχά μου, νὰ σηκώνουν, νὰ μεταθέτουν τὰ παπούτσια μου, νὰ τακτοποιοῦν τέλος κάθε τι καὶ νὰ τοῦ βρίσκουν τὴν κατάλληλη θέση...

— Βλέπεις; μοῦ λέει ὅταν ἐτελείωσε τὴν τελετουργία της. Τώρα χωροῦν ἀκόμη ἄλλα τόσα!...

Χαμογελοῦσε πρόσχαρα γιὰ τὸ μάθημα ποὺ μοῦ εἶχε δώσει. Μοὔρχόταν νὰ τὴν ἁρπάξω στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ τὴν φιλήσω πέντε, δέκα, ἑκατὸ φορές... Ἀλλὰ δὲν πρόλαβα... Μ' ἕνα χαριτωμένο πήδημα εἶχε ἐξαφανιστῆ πρὸς τὸ διάδρομο...

— Θὰ ξανάρθω ἀντρούλη μου, θὰ ξανάρθω...

Καὶ ξανάρθε, μὲ δυὸ ἀγκαλιὲς ἐσώρρουχά της ποὺ τὰ τοποθέτησε στριμώχνοντας τὰ δικά μου ἔτσι ποὺ τὰ τσιγάρα μου τρύπωναν ἀνάμεσα στὶς μυρωμένες δαντέλλες τῶν κομπινεζόν της. Ἕνα κασκόλ μου μπερδεύτηκε μὲ μιὰ κιλότα της κι' ἕνα ζευγάρι σκαρπίνια μου εἶχε ἀδελφωθῆ μ' ἕνα σουτιέν της.

. . . .

Τὶ ὑπέροχο, ἀλήθεια ταξίδι! Ἕνας ὀνειρώδης περίπατος διὰ μέσου τῆς Ἑλβετίας. Ἡ κατεύθυνση πρὸς τὴν Ἰταλία μὲ ὁδηγὸ τὴ φαντασία μας.

Στὸ Βεντιμίλλε κατεβήκαμε ἀπὸ τὸ τραῖνο. Ἀλλαγὴ συρμοῦ. Καθὼς ἡ βαλίτζα μου ἦταν ἐλαφρότερη, ἀνέλαβε νὰ τὴν κρατᾶ ἐκείνη. Ἐγώ, μὲ τὴν δική της, ἀπομακρύνθηκα μιὰ στιγμὴ γιὰ ν' ἀγοράσω μιὰ ἐφημερίδα.

Ὅταν ἐγύρισα, ἡ γυναικούλα μου εἶχε γίνει ἄφαντη. Τὴν βρῆκα νὰ τὴν κρατοῦν ἀπὸ τὰ χέρια δυὸ ὑπάλληλοι τοῦ τελωνείου!

Τρομοκρατημένη, δακρυσμένη, ἐκείνη διαμαρτυρόταν:

— Μὰ κύριοί μου, σᾶς παρακαλῶ ... Λαθρέμπορος ἐγώ!..

— Λαθρέμπορος!... Ἡ γυναίκα μου ἦταν «λαθρέμπορος»!

Μπῆκα ἀμέσως στὸ νόημα.

Ἡ γυναίκα μου «εἰσῆγε λαθραίως τσιγάρα» στὴν ξένη ἐπικράτεια καὶ ἡ ἀπόδειξις ἦταν ὅτι ἀνάμεσα στὰ ἀσπρόρρουχά της εἶχαν βρεθῆ τέσσερα πακέτα!

Τὸ καθῆκον μοῦ ἐπέβαλλε νὰ ἐπέμβω.

—Κι' ἐμένα δὲν μὲ λογαριάζετε; ρώτησα τοὺς αὐστηροὺς τελωνοφύλακες. Ἐκτὸς ἂν ἔχετε τὸ θράσσος νὰ πιστεύετε ὅτι ὅλα τὰ ροῦχα ποὺ ἔχει μέσα αὐτὴ ἡ βαλίτσα μπορεῖ νὰ τὰ φορέση μιὰ γυναίκα.

Ἡ φτωχή μου συντρόφισσα εἶχε γίνει κατακόκκινη ἀπὸ ντροπή...

Ἀλλὰ μόλις μείναμε μόνοι, ἐκείνη μοὖπε:

—Καλὰ εἶχα ἐγὼ τὴν ἰδέα νὰ βάζαμε καὶ στὶς δυὸ βαλίτζες μόνο δικά μου πράγματα!...

CAROLUS BRIONE

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ

Ἀγαπημένε! Χίλιες εὐχαριστίες γιὰ τὰ τριαντάφυλλά σου! Χάρηκα τόσο πολὺ ὅταν τἄλαβα καὶ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὶς λέξεις σου: «Ἐλπίζω πάντα!» Ναί, θἄρθῶ—θἄρθῶ ὡρισμένως—ἀπόψε τὸ βράδυ στὸ σπίτι σου. Ὅ,τι σοὖπα χθὲς τὸ βράδυ ἦταν ἀνοησίες. Γιὰ κάθε λέξη, ποὺ εἶπα, πονῶ καὶ γὼ ἡ ἴδια. Δὲν ἀγαπῶ πιὰ τὸν ἄνδρα μου· μονάχα σένα ἀγαπῶ καὶ γιὰ σένα ἔχω λαχτάρα. Δὲν ἔχω δικαίωμα στὸν ἔρωτα, ὅπως κάθε γυναίκα; Ὁ ἄνδρας μου ἀγαπᾶ μονάχα τὸν ἑαυτό του καὶ τὶς ὑποθέσεις του· μ' ἔχει τόσο πολὺ παραμελήσει καὶ μὲ θεωρεῖ μονάχα σὰν κάτι ποὺ χρειάζεται τέλος πάντων στὸ σπίτι του. Νοιώθω βαθειὰ τὸν ἑαυτό μου ἐλεύθερο καὶ θέλω ν' ἀνήκω σὲ σένα.

Ὅταν σὲ γνώρισα, πρὸ τριῶν βδομάδων, στὸ τέννις—φοροῦσες ἕνα γαλάζιο λαιμοδέτη μὲ μικρούτσικα τετράγωνα καὶ τὸ κοστούμι σου ἦταν γκρίζο—κατάλαβα, ὅτι ἤσουνα γιὰ μένα, ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ τύχη μου, ὅτι ὅλα θὰ γίνονταν ἔτσι. Γιὰ σένα ἔρραψα γιὰ τὴν πρώτη παράσταση προχθὲς τὸ μαῦρο φόρεμα μὲ τὶς ταντέλλες, ποὺ σ' ἄρεσε τόσο πολύ, καὶ θὰ τὸ φορέσω ἀπόψε ὅταν θἄρθω στὸ σπίτι σου.

Βέβαια ἀναίδεια ἦταν ἀπὸ μέρους σου, γλυκειὰ ὅμως ἀναίδεια, νὰ μὲ προσκαλέσης ἀμέσως στὸ σπίτι σου, ὅταν ἄκουσες τὸν ἄνδρα μου νὰ λέη χθὲς ὅτι θἄχη γι' ἀπόψε συμβούλιο στὸ ὑπουργεῖο. ἀλλὰ τὄθελα τόσο πολὺ νάρθῶ κι' ἤξερα πὼς θὰ μοῦ τὄλεγες, μόλις θὰ εὑρισκώμαστε μιὰ στιγμὴ μόνοι. Τὸ παρατήρησες;

«Κι' ὅταν ὕστερα νόμισα πὼς ἔπρεπε νὰ σοῦ ἀρνηθῶ, τὰ μάτια σου γέμισαν ἀπὸ τόση μελαγχολία ποὺ μοὖρθε νὰ κρεμασθῶ ἀμέσως στὸ λαιμό σου καὶ νὰ σοῦ τὸ πῶ καθαρά, ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν ἀλήθεια. Ἀντὶ ὅμως νὰ φερθῶ ἔτσι. σοῦ μίλησα σοβαρὰ καὶ σοῦ ἀξίωσα νὰ μὴ μοῦ ξανατηλεφωνήσης καὶ νὰ μὴ ξαναρθῆς στὸ σπίτι μας. Ἂν ἤξερες πόσο τρομερὸ ἦταν γιὰ μένα αὐτό, πόσο πάλαιψα μὲ τὸν ἑαυτό μου ὅλη τὴ νύχτα ἕως ὅτου νὰ πεισθῶ τέλος γιὰ ὅ,τι ἤξερα πιὰ ἀπὸ τὴ πρώτη μέρα ποὺ σὲ γνώρισα, ὅτι σοῦ ἀνήκω κι' ὅτι πρέπει νὰ γίνω ἐρωμένη σου.

«Ἕνας ἄνδρας μπορεῖ ἴσως νὰ μὴ τὰ καταλαβαίνη αὐτά, πόσο δηλαδὴ λαχταρᾶ μιὰ γυναίκα γιὰ χάδια, γιὰ τρυφερότητες καὶ πόσο τῆς εἶναι τρομερὸ νὰ ζῆ δίπλα σ' ἕνα ἄνθρωπο, ποὺ τὴν στερεῖ ἀπὸ τ' ὡραιότερο πρᾶγμα τῆς ζωῆς. Ξέρω ὅτι θὰ μὲ καταλάβης καὶ πρόκειται νὰ μάθω ἀπὸ τὸ στόμα σου πῶς τ' ἀντιλαμβάνεσαι αὐτά. Νομίζω πὼς θὰ γίνουμε πολὺ εὐτυχισμένοι καὶ μετρῶ τὶς ὧρες ἴσα με ποὺ νἄρθῶ σπίτι σου.

Ἡ δική σου

***

Ἡ Ἔλλεν πέταξε τὴν πέννα, διάβασε τὸ γράμμα μιὰ φορὰ ἀκόμα ἀγάλια, ὕστερα τὸ ξέσχισε σὲ μικρὰ-μικρὰ κομματάκια καὶ τὰ πέταξε στὸ καλάθι. Πῆρε ἕνα ἄλλο φύλλο χαρτιοῦ κι' ἔγραψε:

Κύριε!

«Θἄθελα νὰ γράψω καλύτερα «φίλε μου», ἀλλὰ δυστυχῶς μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς θεωρῶ φίλο ὕστερα ἀπὸ τὴ χθεσινὴ διαγωγή σας. Ἡ κακοαναθρεμμένη καὶ τολμηρὴ πρόσκλησή σας μ' ἀναγκάζει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μοῦ ξανατηλεφωνήσετε καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ κόψετε τὶς ἐπισκέψεις σας στὸ σπίτι μας.

Εἶναι κρῖμα, ποὺ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα—δὲν μοῦ εἴσασθε ἀντιπαθητικὸς καὶ νόμισα ὅτι εἶχα βρεῖ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ μποροῦσα νὰ συνδεθῶ μὲ φιλία μαζί του. ἀλλὰ δυστυχῶς καταστρέψατε σεῖς ὁ ἴδιος αὐτὴ τὴ πρόθεσή μου κι' ἂν νόμιζα χθὲς ἀκόμα, ὅτι μποροῦσε νὰ ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ πιθανότης, ὅτι δηλαδὴ θἄταν δυνατὸ νὰ γίνουμε μιὰ φορὰ καλοὶ σύντροφοι, αὐτὸ τώρα πιὰ εἶναι ἀκατόρθωτο, ὕστερα ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα, ποὺ μοῦ στείλατε σήμερα τὸ πρωῒ καὶ τὶς λέξεις σας: «Ἐλπίζω πάντα!»

Δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν ἀγαπητὲ κύριε. πὼς αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ θέτουν ὑπὸ ἀμφισβήτηση τὴ σταθερότητα τῆς γυναίκας στὶς ὑποχρεώσεις ποὺ φέρει ἀπέναντι ἐκείνου ποὺ τῆς ἔχει ἐμπιστευθῆ τὴν τιμὴ τοῦ ὀνόματός του, τῆς προσβάλλουν τὸν ἐγωϊσμὸ καὶ ἀντὶ νὰ τὴν φέρουν κοντὰ σ' αὐτὸν ποὺ δίνει τόση πολλὴ ἀξία στὸν ἑαυτό του, τὴν ἀπομακρύνουν περισσότερο κεντρίζοντας τὸ πεῖσμα της.

Γιὰ νὰ μπορῆ νὰ λέγη κανεὶς ἔτσι ἐγωϊστικὰ ὅπως σεῖς, «ἐλπίζω πάντα» πρέπει τουλάχιστο νάχη ὑπ' ὄψει του ὅτι ἐκείνη στὴν ὁποία τὸ ἀπευθύνει, θἄχη πολλοὺς λόγους νὰ δικαιολογοῦν τὴν ἀπιστία στὸν ἄντρα της... Ὅταν ὅμως δὲν συμβαίνει κάτι τέτοιο, νομίζω πὼς πρέπει νἆναι πάρα πολὺ ἐπιφυλακτικὸς καὶ μετριοφρονέστερος καὶ πρὸ παντὸς ὅταν ἔχει νὰ κάνη μὲ μιὰ τίμια ἀπὸ χαρακτῆρος γυναίκα.

» Δὲν τὸ νοιώθετε, λοιπόν, πόσο θὰ μοῦ ἦταν προσβλητικὴ ἡ πρόσκλησή σας καὶ τὰ λουλούδια σας σήμερα τὸ πρωΐ; Εἶναι παράξενο ἀλήθεια, πὼς δὲν ἔχουν πολλοὶ ἄνδρες τὸ αἴσθημα γιὰ τέτοια λεπτὰ πράγματα. Ξέρετε πόσο εὐτυχισμένα ζῶ μὲ τὸν ἄνδρα μου καὶ πὼς ὁ ἄνδρας μου ζῆ μονάχα γιὰ μένα κι' ἐργάζεται γιὰ μένα καὶ πόσο ἀγαπῶ τὸν ἄνδρα μου; Δὲν ἀνήκω στὶς γυναῖκες ἐκεῖνες, ποὺ εἶναι «ἀτυχεῖς καὶ δὲν τὶς καταλαβαίνουν» κι' ἔχουν ἀνάγκη νὰ παρηγοροῦνται ἀπὸ ἄλλους ἄνδρες. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ μάθετε.

«Λυποῦμαι πολύ, ποὺ ἡ γνωριμία μας τέλειωσε τόσο πρόωρα ἐξ αἰτίας τῆς ἀχαρακτηρίστου διαγωγῆς σας.

Ἡ . . . .

Ἡ Ἔλλεν ἄφησε τὴ πέννα, ξαναδιάβασε τὸ γράμμα, τὸ δίπλωσε μὲ προσοχὴ καὶ τὸ ἔκλεισε σὲ φάκελλο. Ἀφοῦ τοῦ κόλλησε τὸ γραμματόσημο, φώναξε τὴν καμαριέρα της νὰ τῆς φέρη τὸ καπέλλο, τὸ παλτὸ καὶ τὸ κασκόλλ της καὶ πῆγε τὸ γράμμα ἡ ἴδια στὸ ταχυδρομεῖο—ἀλλὰ ἐκεῖ ἄλλαξε ἀμέσως γνώμη.

Ἡ καρδιά της, ποὺ ὁ τολμηρὸς αὐτὸς ἐγωϊστὴς εἶχε κατακτήσει καιρὸ τώρα, διψοῦσε γιὰ τὴν ἡδονικὴ περιπέτεια ποὺ τῆς ὑπόσχονταν ἡ ἐπίσκεψή της στὴ γκαρσονιέρα του. Ὁ πόθος, ἰσχυρότερος ἀπὸ κάθε λογική, τὴν παρέσυρε γοργὰ πρὸς τὴν ἁμαρτία, ποὺ εἶναι, γιὰ τὴ γυναίκα, ὅτι ἡδονικώτερο στὴ ζωή... Τὰ χείλη της διψοῦσαν φιλιά, τὸ γεμᾶτο νεανικὸ σφρῖγος κορμί της λαχταροῦσε γιὰ φλογερὰ ἀγκαλιάσματα. Ὅταν ὁ ἄντρας μου—ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ ἄντρες στὶς γυναῖκες τους—ἐσκέφθηκε, μ' ἀπατᾶ—γιατὶ δὲν πιστεύω νἆναι αὐτὸς διαφορετικὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους

—δὲ βλέπω τὸ λόγο, γιατὶ κι' ἐγὼ νὰ μὴ τὸν πληρώσω μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα. Ἢ μήπως αὐτὸς ὁ κύριος ἔχει περισσότερα δικαιώματα στὴ ζωὴ ἀπὸ ἐμέ;

Γιὰ λίγες στιγμὲς πάλι ἔμεινε συλλογισμένη, διστακτική. Ἀφοῦ δὲ ἔστελνε αὐτὸ τὸ γρᾶμμα, τὶ θἄκανε; Θἄγραφε ἄλλο; Καὶ τὶ θὰ τοὔλεγε σ' αὐτό;

Ἡ ἀπορία της δὲ βάσταξε ὅμως πολύ, γιατὶ εὑρῆκε εὔκολα τὴ λύση:

Ἔσχισε τὸ γρᾶμμα σὲ μικρούτσικα κομματάκια, ποὺ τὰ πέταξε ἀπρόσεχτα χάμω. Βιαστική, πῆρε ἕνα χαρτὶ γιὰ τηλεγράφημα, ἔγραψε καὶ τὄδωσε ἀμέσως στὴ θυρίδα: «Θ ἀ ἔ ρ θ ω Ἔ λ λ ε ν!»

Καὶ τὴν ὡρισμένην ὥρα, ἀκριβὴς σὰν Ἐγγλέζα στὸ ραντεβοῦ της ἡ ὡραία Ἔλλεν, παραδινόταν χωρὶς καμμιὰν ἀντίρρηση στὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνου, ποὺ δικαιολογημένα ἤλπιζε πὼς θὰ γινῶταν μιὰ μέρα δική του. Σὰ γυναίκα, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ καμφθῆ κι' αὐτή, ὅπως ὅλες...

VERNER JO HEIRNICH

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΣΑΝ ΑΠΟΨΕ

Οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦν ἀργά, ἁπαλά, πονεμένα. Στὸν καταξάστερο, σχεδὸν, πάντα, οὐρανὸ τῆς Μαδρίτης, βαρειά, μολυβένια, ἁπλώνονται ἀπόψε τὰ σύννεφα, λὲς καὶ συμπάσχει κι' αὐτὸς μὲ τὸ γλυκὸ προφήτη τῆς Ναζαρέτ, ποὺ ἄνομα χέρια ὑψώνουνε στὸ μαρτυρικὸ σταυρό. Μιὰ μυρωδιὰ λιβανιοῦ, σμίγεται ἀρμονικὰ μὲ τῶν Πασχαλιῶν καὶ τῶν πρώτων ρόδων τὸ ἄρωμα... Κάπου—κάπου σταγόνες βροχῆς--ἴδια δάκρυα πόνου—κυλοῦν ἀπ' τὸν οὐρανὸ πρὸς τὴ γῆ...

Ὅμοια, κάθε λίγο, κυλοῦν κι' ἀπ' τὰ μαῦρα μάτια τῆς ὄμορφης Ἰσαβέλλας ντὺ Ἐργκολέζυ, τὰ δάκρυα στὰ μάγουλά της κι' ἀπὸ κεῖ στὸ μικρὸ τραπεζάκι της.

Μεγάλη Παρασκευὴ βράδυ.

Πόσα δὲ φέρνει στὸ νοῦ τις ἡ μέρα αὐτή!...

Ἕνα τέτοιο βράδυ γνώρισε τὴ μεγαλείτερη χαρὰ τῆς ζωῆς της. Τὸν ἔρωτα. Μιὰ τέτοια βραδυά, ποὺ ἔτσι θλιβερὰ χτυποῦσαν οἱ καμπάνες, σὰν ἀπόψε, ποὺ ὁ οὐρανὸς ἦταν μολυβένιος σὰν σήμερα κι' οἱ στάλες τῆς βροχῆς —ἴδια δάκρυα ψυχῆς πονεμένης—σταλάζαν στὴ γῆ κάτω ἀπ' τὸ φουντωτὸ φύλλωμα μιᾶς ἀκακίας, κοντὰ σ' ἕνα κρηπίδωμα γεφυριοῦ, καθὼς ἀπὸ μακρυὰ περνοῦσαν ἀνάμεσα σὲ φῶτα χιλιάδων κεριῶν κι' ὁλόγλυκες κοριστιῶν μελωδίες οἱ ἐπιτάφιοι, κρατώντας την τρυφερὰ ἀπ' τὸ χέρι ὁ Μανουέλο Γκονζαλὲς τῆς ὡρκίσθη ἕναν αἰώνιο, θερμό, εἰλικρινῆ ἔρωτα.

Ἦταν τότε ἡ πρώτη φορὰ ποῦχε ρθεῖ ἀπ' τὴν πατρίδα της, τὴ μικρὴ Γρενάδα, στὴ Μαδρίτη, γιὰ νὰ γραφτῆ, φοιτήτρια τῆς Ἰατρικῆς, στὸ Πανεπιστήμιο. Ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι τῆς θείας της, τῆς Ροζίτας Γκονζαλὲς ποὺταν ἀδερφὴ τῆς μητέρας της, καὶ ποὺ ὁ μοναχογυιός της, ὁ ἄκαρδος αὐτὸς Μανουέλο, ἔλειπε πάντα στὸ Παρίσι, γραμματεὺς στὴν ἐκεῖ Ἱσπανικὴ πρεσβεία.

Ἡ ζωή της κυλοῦσεν ἥσυχη καὶ ἀφρόντιδη, γιατὶ, ἀφοσιωμένη στὴ μελέτη ἡ Ἰσαβέλλα, δὲν εἶχε βρεῖ καιρὸ ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὸν ἔρωτα, ποὺ μιὰ μᾶς ἀνοίγει τοὺς πιὸ ὀνειρευτοὺς παραδείσους τῆς ἡδονῆς καὶ πότε μᾶς βυθίζει στὴν πιὸ πικρὴ ἀπογοήτεψη καὶ τὴ μεγαλύτερη θλίψη.

Ἔξαφνα, τὴν παραμονὴ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, χωρὶς καμμιὰ προειδοποίηση στὴ μητέρα του, ἔφθασε νὰ κάνη μαζί της τὸ Πάσχα ὁ Μανουέλο. Στ' ἀντίκρυσμα τῆς ξαδέρφης του, ποῦχε ἀφίσει παιδούλα κι' εὕρισκε τώρα κοπέλλα τῆς παντρειᾶς, γυναίκα μεστὴ μὲ τὰ ὅλα της, ἡ καρδιά του σκίρτησε. Ἡ μορφή της, ἡ καθάρια μελαχροινή, ὁλόδροσο ἐξωτικὸ λουλούδι. Τὰ μάτια της, τὰ ὁλόμαυρα καὶ φλογερά, ἴδια διαμάντια ἀτίμητα. Τὸ στῆθος της τὸ πλούσιο, πηγὴ ἡδονῆς· τὸ κορμί της τὸ χυτό, τρικύμισμα πόθων· τὸ στοματάκι της τὸ τριανταφυλλένιο, πρόκληση φιλιῶν, ἡ φωνή της, ἡ ἁπαλὴ καὶ θερμὴ, μελωδία. Καὶ σαγηνεύτηκε. Ἦταν κάτι ποὺ δὲν τόχε ξαναβρεῖ στὸ Παρίσι, τὴν πόλη τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ ἔρωτα, ποῦχε περάσει τόσα χρόνια τώρα.

Τὴν εὐχαρίστησε, ποὺ δέχτηκε νὰ μείνη νὰ κάνη συντροφιὰ τῆς μητέρας του γιὰ τὸ Πάσχα, τῆς ἐκδήλωσε τὴ χαρά του ποὺ τὴν ξαναβλέπη κοπέλλα μεγάλη πιὰ καὶ τόσο ὄμορφη, κι' ἀνάλαβε νὰ τῆς γίνη ὁδηγὸς στὸ νὰ γνωρίση τὶς χίλιες ὀμορφιὲς τῆς Μαδρίτης!

Ἐκείνη, ποὺ ἡ ὡραία κορμοστασιά του, ἡ γλυκειά του φωνή, οἱ εὐγενικοὶ τρόποι του, ξυπνοῦσαν στὴν καρδιά της κάτι ἄγνωρο ὡς τὰ σήμερα, τὸν ἄκουγε μὲ προσοχὴ καὶ γοητευμένη...

Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισαν τοὺς μακρυνοὺς περιπάτους τους, χειροπιασμένοι σὰν δυὸ μικρὰ εὐτυχισμένα παιδιά.

Κι' ἦρθε ἡ βραδυὰ τῶν ἐπιταφίων.

—Ἰσαβέλλα, τῆς πρότεινε, ἀπόψε δὲ θὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία. Θὰ βγοῦμε λίγο ἔξω ἀπ' τὴν πόλη, σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα κι' ἀπὸ κεῖ θὰ παρακολουθήσωμε τὴ λιτανεία, ποὺ θὰ φαίνεται σὰν τὸ πιὸ φαντασμαγορικὸ θέαμα.

— Ἀφοῦ τὸ λὲς ἐσύ, δὲν μπορεῖ παρὰ νᾶναι ὡραῖο. Τ' ἀπάντησε. Ἡ θεία Ροζίτα δὲν εἶπε τίποτα. Τοὺς κύτταζε μόνο χαμογελώντας στοργικὰ

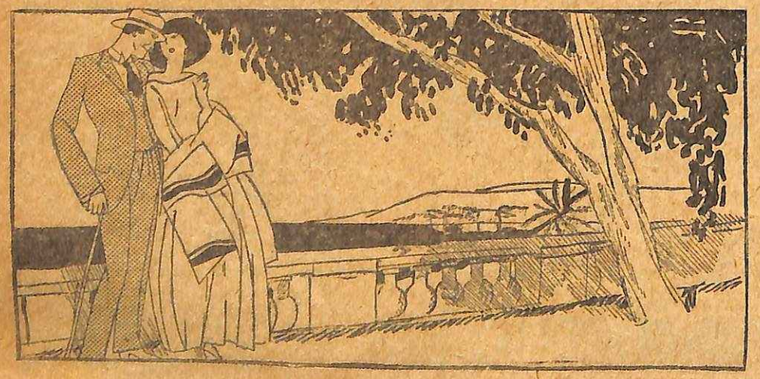

καὶ ψιθύρισε, καθὼς χειροπιασμένος ἀπομακρύνουνταν.

— Αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἀγαπιῶνται σὰν πιτσουνάκια καὶ θὰ γίνουν τὸ πιὸ ταιριασμένο ἀντρόγυνο...

***

Στηριγμένοι ὁ ἕνας στὸ πλευρὸ τοῦ ἄλλου οἱ δυὸ νέοι, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πρὸς τὴν πόλη, παρακολουθοῦν τὸ γραφικὸ θέαμα. Ἀπ' τὸ κῆπο τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν τοὺς μεθάει κι' ἡ ἐπαφὴ τῶν νεανικῶν τους κορμιῶν κάνει τὸ αἷμα νὰ κοχλαζη στὶς φλέβες τους. Οἱ καρδιές τους χτυποῦν γοργά, ἀκανόνιστα. Τὰ χέρια τους σφίγγονται. Τὰ μάτια τους πετοῦν φλόγες. Τὰ χείλη σιγοτρέμουνε στὸ λαχτάρισμα τοῦ φιλιοῦ...

— Εἶσαι εὐχαριστημένη, Ἰσαβέλλα;

Ρωτᾶ σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Μανουέλο τὴν ὄμορφη ξαδερφούλα του,

— Πολύ. Κοντά σου βλέπω ὡραία ἀκόμη καὶ τὰ ἄσχημα,

— Ἀγάπη μου...

Ψιθυρίζει σὲ μια στιγμὴ ἐκεῖνος.

— Μανουέλο μου. ..

Εἶναι τὰ μόνα λόγια ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὰ χείλη της.

Ὕστερα τὰ χέρια τους σμίγουν σ' ἀγκάλιασμα καὶ τὰ χείλη τους ἑνώνονται σ' ἕνα παρατεταμένο φιλί...

Κι' ἐκεῖ, ἐνῶ ἀπ' τὸν οὐρανὸ τοὺς ραίνουν ἀργὰ—ἀργὰ λίγες ψιχάλες, ὑπὸ τὸ φύλλωμα μιᾶς ἀκακίας καὶ καθὼς ἀπὸ τὴν πόλη φθάνει ἀπαλὸς ὁ ψιθυρος μελωδιῶν, ὁ Μανουέλο τῆς ὁρκίζεται ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση...

Ὅταν ἀργότερα γύρισαν σπίτι, ἡ εὐτυχία πλημμυροῦσε τὴν καρδιὰ τῆς κόρης κι' ἡ φαντασία της ἔπλαθε τὰ τρελλότερα ὄνειρα. Οἱ λίγες μέρες ποὺ μεσολάβησαν μετά, ὅσο νὰ λήξη ἡ ἄδεια τοῦ νέου, ἦταν γεμάτες ἀπ' εὐτυχία. Ὕστερα ἐκεῖνος ἔφυγε γιὰ τὴ θέση του κι' αὐτὴ ἐδόθηκε στὰ μαθήματά της. Τὸ ἐρχόμενο Πάσχα τῆς εἶχε δώσει τὴν ὑπόσχεση πὼς θάρθη νὰ παντρευτοῦν. Ἔτσι ὁ χωρισμὸς δὲν τῆς στοίχισε καὶ τὰ γράμματά του, ποὺ ἐρχώτανε τὸ τὸ ἕνα μετὰ τ' ἄλλο, δὲν τὴν ἔκαναν νὰ μετανοιώση γιὰ τὴν πίστη ποὺ τούδωσε. Ὅμως αὐτὸ δὲν ἐκράτησε πάνου ἀπὸ τρεῖς—τέσσερες μῆνες... Ὕστερα τὰ γράματά του ἀραίωσαν καὶ λίγους πρὶν μῆνες τώρα, ἐμάθαινε πὼς ἐπαντρευόταν χωρὶς τὴ συγκατάθεση τῆς μητέρας του, μὲ μιὰ πλούσια Παρισινή...

Γι' αὐτὸ ἀπόψε, μεγάλη Παρασκευὴ βράδυ, μόνη στὴ μικρὴ καμαρούλα της ἡ φτωχὴ Ἰαβέλλα, θυμᾶται, ὑποφέρει, πονεῖ καὶ τὰ δάκρυα κυλοῦν ἀπ' τὰ ὄμορφα μάτια της στ' ὠχρὸ προσωπότης, κι' ἀπ' αὐτὸ στὸ μικρὸ τραπεζάκι της...

Ἔξω, ὅμοια σὰν τότε, σὰν κεῖνο τὸ βράδυ, ἀντιφεγγίζουν κι' ἀπόψε τ' ἀναμμένα κεριά, ἀκούονται οἱ μελωδίες τῆς λιτανείας, ἀναδίνεται τ' ἄρωμα τῶν ἀνθισμένων πασχαλιῶν σμιγμένο μὲ τοῦ λιβανιοῦ τὸ μοσχοβόλημα. Μιὰ διαφορὰ μονάχα ὑπάρχει. Ὅτι τώρα, στὴν καρδιά της δὲν τρεμολάμπει καμμιὰ παρήγορη ἀχτίδα ἐλπίδας, δὲν τὴν πλανεύει κανένα ὄνειρο...

Ἐκεῖνος, στὸν ὁποῖον εἶχε στηρίξει κάθε ἐλπίδα, κάθε πόθο, κάθε νεανικό της ὄνειρο, εἶχε φύγει γιὰ πάντα, ξεχνώντας τοὺς ὅρκους, τὶς ὑποσχέσεις του. Κι' ἀλλοίμονο, τίποτα δὲν προμήνυε τὸ γυρισμό του, τὴν ἀνάσταση τῶν ἐλπίδων της.

Ἡ ζωή της θὰ περνοῦσε ἀνέραστη πιά, λὲς καὶ τὴ βάραινε κάποια κατάρα.

ΛΕΟ ΝΤΙ ΣΑΝΤΟ

ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΣΗ
Πίναξ τοῦ ΧΑΝΣ ΠΛΕΝΤΕΝΒΟΥΡΦ [1460]

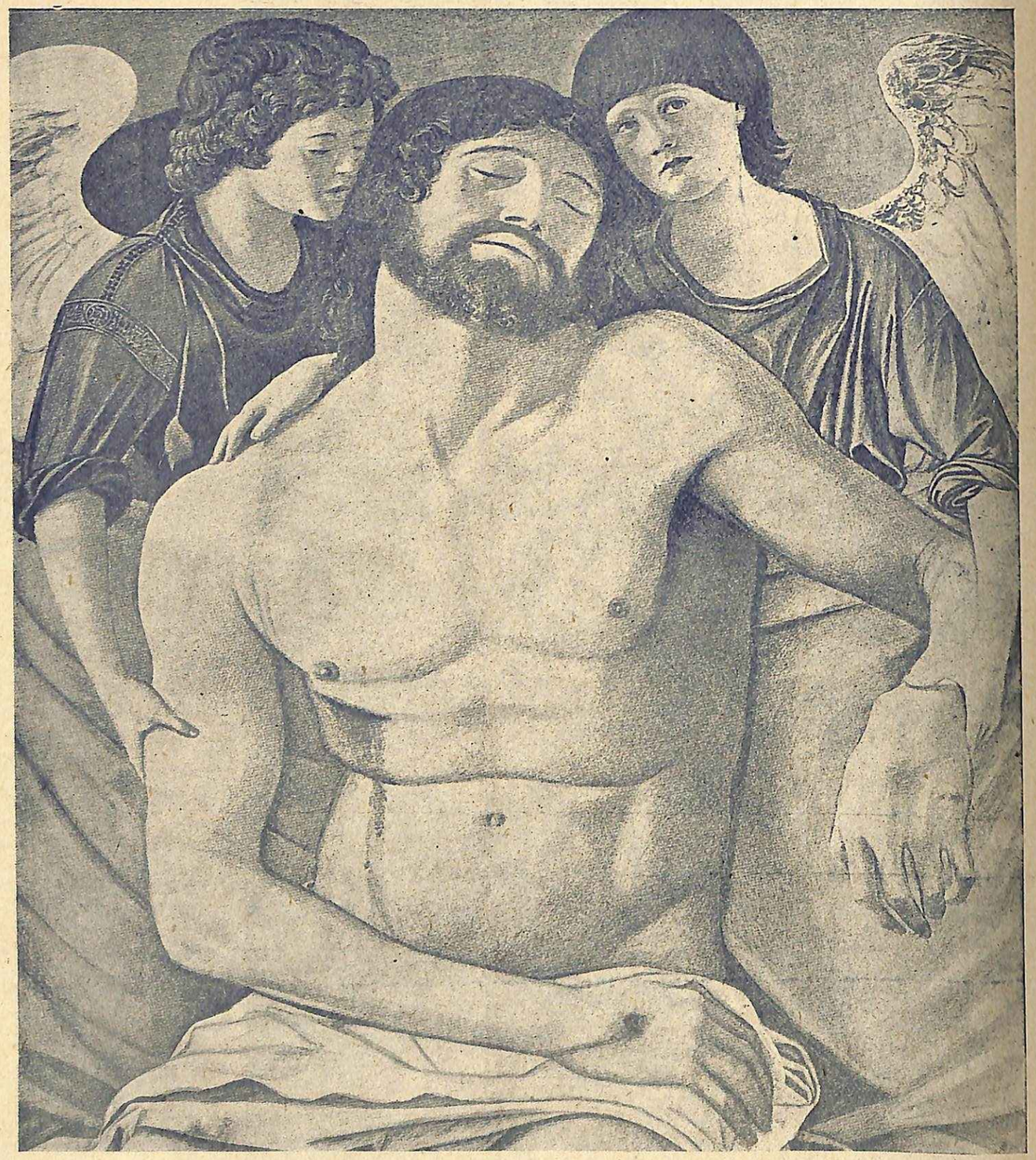

ΝΕΚΡΟΣ Ο ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Πίναξ τοῦ ΤΖΟΒΑΝΙΝΙ ΜΠΕΛΛΙΝΙ

[1426-1516]

ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΓΗΜΑ

Πίναξ τοῦ ΑΛΜΠΡΕΧΤ ΝΤΥΡΕΡ

[1471-1528]

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ
Πίναξ τοῦ ***ΚΟΥΕΝΤΙΝ ΜΕΤΣΥ***
[1460-1530]

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΟΣ

-Ένα θαῦμα, μόνον ἕνα θαῦμα, θὰ μποροῦσε νὰ τὸ σώση τὸ καϋμένο μικρό!

Εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ ραγισμένη ὁ διάσημος γιατρὸς Πέτρος Καρντέκ. Κι' ἡ γνωμάτευσή του, κάθε μιὰ λέξη του, σὰ μιὰ πυρωμένη λεπίδα, ἔσχιζε μαζὶ κι' ἔκαιγε, σπάραζε τὴ μητρικὴ καρδιὰ τῆς Ζοζεφίνας Λετράκ, τῆς γυναίκας τοῦ μεγάλου τραπεζίτη τῆς Μασαλλίας, μάτωνε τὴν καρδιὰ τοῦ ἄντρα της, ποὺ ὠχρός, ἄφωνος, συγκινημένος ὅς τὰ πιὸ μύχια τῆς ψυχῆς του, αὐτὸς ὁ ψυχρός, ὁ ἀπαθὴς μπρὸς σὲ κάθε συμφορὰ ἄνθρωπος, περίμενε μὲ χτυποκάρδι τὴν ἀπάντηση τοῦ γιατροῦ, γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ ἀγαπημένου μικροῦ τους Ἐρνέστου.

Τὸ ἀντρόγυνο κυττάχτηκε μὲ βουρκωμένα μάτια, σὲ μιὰ βουβὴ συνεννόηση, γεμάτη ἀπελπισία καὶ ἄπειρο πόνο. Ὕστερα πλησίασαν, μὲ βήματα πούτρεμαν, ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἔσφιξαν μὲ τὴν ἴδια συγκινητικὴ σιωπὴ τὰ χέρια τους, σὰ νάθελαν νὰ δώσουν παρηγοριά, κουράγιο, αὐτὸς σὲ κείνη κι' ἐκείνη σ' αὐτόν, κι' ὕστερα, σὰν μ' ἕνα στόμα, ἀπότειναν τὴν ἴδια ἀγωνιώδη ἐρώτηση στὸ γιατρό.

— Ὁ κίνδυνος εἶναι ἄμεσος; Θὰ ζήση ὧρες... μέρες;

Ὁ γιατρὸς τοὺς κύτταζε παραξενεμμένος. Περίεργος:

— Ποιὰ κρυφὴ σκέψη κι' ἐλπίδα τοὺς ἔκανε νὰ τ' ἀπευθύνουν αὐτὸ τὸ ἐρώτημα; Τί σημασία μποροῦσε νάχουν δυὸ καὶ τρεῖς πέντε ἢ δέκα ἡμέρες ζωῆς ἀκόμα, ἀφοῦ ὁ θάνατος δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀποφευχθῆ; Ποιός ὁ λόγος νὰ βασανίζεται τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀγγελούδι, πούλυωνε ὁ πυρετός καὶ βασάνιζε ὁ φρικιαστικὸς πονοκέφαλος ποὺ φέρνει ἡ «μηνιγκίτις;» Ὡστόσο ἀπάντησε.

— Μπορεῖ δυό, τρεῖς, τέσσερες... Μπορεῖ χρόνια ἄν κάνα θαῦμα συντελεστῆ.

Καὶ πρόσθεσε: Μὰ ἄν δὲν ἦταν πιθανότης νὰ γίνη αὐτὸ τὸ θαῦμα, ὅσο γρηγορώτερα, τόσο καλύτερα καὶ γιὰ σᾶς, μὰ πρὸ πάντων γιὰ κεῖνο...

Τὸ ζευγάρι σωριάστηκε συντριμμένο σ' ἕνα ντιβάνι, καθὼς ὁ γιατρὸς ἔφευγε θλιμμένος, σκυφτός, σιωπηλός.

Ὁ τραπεζίτης ἔβαλε τὰ χέρια στὰ γόνατα μὲ τὶς παλάμες πρὸς τὰ πάνω κι' ἔκρυψε μέσα σ' αὐτὲς τὸ κεφάλι του. Ἡ Ζοζεφίνα ἔσκυψε σ' ἕνα παχὺ, κεντητὸ μαξιλάρι, κι' ἐξέσπασε σὲ λυγμούς...

Κι' ἀνάμεσα στοὺς πικροὺς στεναγμούς του ὁ πρῶτος, στοὺς λυγμούς της ἡ δεύτερη, ἄφιναν νὰ τοὺς φύγη μιὰ φράση, πούδειχνεν ὅλο τὸν πόνο τους καὶ τὴν πικρὴ ἀπογοήτευσή τους. «Ἕνα θαῦμα!... γίνουνται ὅμως σήμερα θαύματα!»

Σὰν γι' ἀπάντηση στὸ ἐρώτημά τους, στὴν ἀμφιβολία τους, ἀκούστηκαν οἱ ἦχοι τῶν καμπάνων τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας, ποὺ καλοῦσαν τοὺς πιστοὺς στὸ προσκύνημα τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὸν Ὁποῖο τὰ πάντα δυνατὰ καὶ οὐδὲν ἀκατόρθωτο...

Τὰ χέρια καὶ τῶν δυὸ κινήθηκαν σὲ προσευχή. Κι' οἱ ἄνθρωποι ποὺ ποτὲ δὲν εἶχαν δώσει προσοχὴ στὴ θρησκεία, ποὺ τὸ Θεῖο ποτὲ δὲν τοὺς ἀποσχόλησε, ἀπεύθυναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὴν ἴδια ἐρώτηση: «Γιατὶ βαροῦν τὶς καμπάνες;

Ἡ νοσοκόμα τοῦ μικροῦ, ποὺ βγῆκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔξω καὶ τοὺς ἄκουσε, ἀπάντησε:

— Εἶναι Μεγάλη Τρίτη ἀπόψε... Εἶναι ἡ μέρα τῆς συγγνώμης τῆς μεγάλης ἁμαρτωλῆς ἀπὸ τὸ Θεάνθρωπο...

— Εὐχαριστῶ! ψιθύρισαν κι' οἱ δυὸ μ' ἕνα στόμα...

Καὶ βυθίστηκαν καθένας στὶς σκέψεις του, στὴ θλιβερὴ ἀπόγνωσή του. Κι' ἦταν τόσο ἴδιες οἱ σκέψεις τους ὅπως κι' ὁ πόνος τους ἴδιος.

— Ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ. Ἔλεγε ἡ Ζοζεφίνα, γιατὶ ἄφισα τὸν ἄντρα μου ποὺ μὲ λάτρευε, ποὺ μ' ἀγαποῦσε σὰ θεό του, γιὰ τὸ λοῦσο, τὴ χλιδή, τὴν πολυτέλεια. Δόθηκα στὸ Λετρὰκ χωρὶς τίποτε νὰ μ' ἑνώνη ψυχικὰ μαζί του· μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἡ ἱκανοποίηση τῶν σαρκικῶν πόθων του μούδινε τὸ λοῦσο ποὺ μὲ μεθοῦσε τόσο, τὰ κοσμήματα, ποὺ ἡ λάμψη τους μὲ θάμπωνε καὶ ποὺ ὁ ἄντρας μου, ἕνας ἁπλὸς ὑπάλληλος στὴν Τράπεζά του, δὲν μποροῦσε νὰ μ' ἀσφαλίση.. Ὕστερα ἦρθε τὸ παιδί.. Ὁ ἄντρας μου ἦταν βέβαιο πὼς παιδιὰ δὲν κάνει καὶ τότε ζήτησα τοῦ Λετρὰκ τὰ μέσα γιὰ μιὰν ἔκτρωση.

Ἐκεῖνος, μόλις ἄκουσε ὅτι θὰ γινώταν πατέρας, μοῦ πρότεινε τὸ γάμο μας ἀντὶ τὴν ἔκτρωση. Ἔτσι ἔγινα γυναίκα του κι' ἡ ἀγάπη σ' αὐτὸ τὸ ὡραῖο, ἀθῶο πλάσμα ποὺ ἦρθε, ἔγινε ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς καὶ τῶν δυό μας, ποὺ μᾶς ἔνωσε κάπως στενώτερα. Ὅμως ὁ καϋμένος ὁ Ζάν, ὁ πρῶτος ἄντρας μου, ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ χάθηκε ἀπ'τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, κι' ἴσως πέθαν' ἀπ' τὸν καϋμό του. Κι' ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ...

Ὁ Λετρὰκ πάλι σκεπτότανε: Ὑπῆρξα ἕνας ἐγωϊστὴς, ποὺ στὴν ἀσφάλιση τῆς εὐτυχίας μου δὲ σκέφθηκα τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου, τὴ χαρά, τὴν εὐτυχία του. Κι' ὁ Θεὸς, ποὺ τὴν ὕπαρξή του δὲ σκέφτηκα ποτέ, μὲ τιμωρεῖ σ' ὅ,τι ἦταν γιὰ μένα πιὸ ἀγαπημένο. Στὸ παιδί, ποὺ πίστεψα συνεχιστὴ τοῦ ὀνοματός μου, τῆς τραπέζης μου!...

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ νοσοκόμα ξαναπέρασε ἀπ' τὴν κάμαρα πηγαίνοντας νὰ πάρη κάποια φάρμακα ποῦχε στείλει νὰ φέρουν.

— Πῶς εἶναι τὸ παιδί ἀδελφή; Ρώτησε ἡ κυρία Λετράκ.

— Ἀδελφή, πῶς πάει ὁ μικρός μου Ἐρνέστος; ψιθύρισε ὁ τραπεζίτης.

Ἡ καλὴ γυναίκα τοὺς κύτταξε συγκινημένη, μὲ λύπη πραγματική.

— Τὸ ἴδιο, κύριοι, ἀπάντησε σιγά. Ὁ γιατρός σας—ὁ πρῶτος ἐννοῶ—ἔκανε κακὴ διάννωση. Ἡ ἔνεση τοῦ ἀντιμηνιγκιτικοῦ ὀρροῦ, δὲν ἔγινεν ἔγκαιρα... Ἂν δὲν γίνη κανένα θαῦμα, ὁ μικρὸς αὐτὸς ἄγγελος θὰ φτερουγίση στὸν Ὕψιστο...

— Θαῦμα! μόνο θαῦμα!... Μὰ γίνονται καὶ τώρα θαύματα ἀδελφή;

Ἔκανε μὲ μιὰ φωνὴ βαρειά, ἴδια λυγμό, ὁ τραπεζίτης.

Ἡ ἀδελφὴ τοὺς ἀποπῆρε.

— Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος καὶ πολυεύσπλαχνος. Ἂν ἡ Παναγία τῆς Λούρδης ἔβαζε τὸ χέρι της...

Τὰ μάτια τῶν Λετρὰκ ἔλαμψαν ἀπ' τὸ φῶς μιᾶς ἐλπίδας..

— Ἔδινα τὸ ὁμοίωμά του ἀσημένιο στὸ φυσικὸ βάρος του... εἶπε ὁ Τραπεζίτης.

— Τὰ κοσμήματά μου στοὺς φτωχοὺς γιὰ τὴ σωτηρία του... εἶπε κείνη...

— Πᾶμε στὴ Λούρδη νὰ προσκυνήσουμε, νὰ δεηθοῦμε;

—Ἀμέσως τώρα, τ' ἀπάντησε ... Κάλεσαν τὴ νοσοκόμο καὶ τὴν παρεκάλεσαν νὰ σταθῆ ἄγρυπνη μὲ τὴ βοηθότης στὸ κρεββάτι τ' ἀρρώστου. Ὕστερα ὁ Λετρὰκ κατέβηκε στὸ γκαράζ κι' ἔβαλε μπενζίνη στὴν κομψὴ κούρσα του καὶ σὲ λίγο κινοῦσαν γιὰ τὴ θαυματουργὴ Παναγία. Μ' ἕνα χτυποκάρδι μὴ τυχὸν τοὺς συμβῆ βλάβη, διασχίζουν τὶς ἀποστάσεις μ' ἰλιγγιώδη ταχύτητα, μὲ τὰ λόγια τῆς μετανοίας καὶ τῆς δεήσεως στὰ χλωμὰ χείλη τους, μὲ τὴν πίστη στὴν ψυχή, οἱ χτὲς ἄπιστοι, γιὰ τὸ θαῦμα.

Μεγάλη Παρασκευὴ βράδυ... Οἱ καμπάνες ἠχοῦν πένθιμα στὴ σταύρωση τοῦ Θεανθρώπου... Μὲ χτυποκάρδι ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρα τ' ἀρρωστου οἱ Λετράκ, ποὺ μόλις ἐγύρισαν, περιμένουν τὴν ἔξοδο τοῦ γιατροῦ, ποὺ ἐξετάζει τὸ μικρό τους, μὲ σταθερὴ τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ πονόψυχη μάνα τοῦ Υἱοῦ Τοῦ Ἀνθρώπου, ἐδέχθη τὴ δέησή τους, εὐσπλαχνίσθη τὸ σπαραγμὸ τῆς μητρικῆς καρδιᾶς ... Καὶ νὰ ὁ γέρο γιατρὸς ἔρχεται, μὲ τὴ χαρὰ στὴ μορφή, μὲ τὸ γέλοιο στὰ χείλη: Θαῦμα, θαῦμα. Νεκρανάστασις φωνάζει...

—Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος! ψιθυρίζουν οἱ Λετράκ.

ΖΑΚ ΝΤΥΜΠΟΥΓΙΕ

Η ΚΟΥΚΛΑ

Ἐκεῖνο τὸ χειμωνιάτικο βράδυ ὁ Ροζὲ Νοαγιὲλ, λίγο ζαλισμένος ἔβγαινε ἀπὸ τὸν ἐκδότη του, τὸν Νέστορα Μπλάκ, στὸν ὁποῖο ἕνα μῆνα πρωτήτερα εἶχε δώσει τὸ πρῶτο του ρομάντσο.

Ὁ Νέστωρ Μπλάκ ἦταν γιὰ τὸν Ροζὲ Νοαγιὲλ ἕνας «μπακάλης τοῦ πνεύματος», ἕνας ἔμπορος χαρτιοῦ... Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅμως, ποὺ ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιο γιὰ τὸ μυθιστόρημά του, καθὼς καὶ γιὰ τὰ ἄλλα ἔργα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τοῦ δώση ἕξη μῆνες μετὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ μυθιστορήματος, ὁ Νέστωρ Μπλὰκ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ προοδευτικοὺς ἐκδότες γιὰ τὸν Ροζέ. Ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ταμεῖο καὶ ἀφοῦ εἰσέπραξε μιὰ καλὴ προκαταβολή, ἐκαληνύκτισε τὸν ἐκδότη του καὶ βγῆκε στὸ πεζοδρόμιο, ὀνειρευόμενος τὴ δόξα του... Ἡ δεκεμβριάτικη νύχτα ἦταν κατασκότεινη... Ἕνα παγερὸ ἀεράκι ἐφυσοῦσε, ποὺ σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ δρομου ἐγινόταν πιὸ τοουχτερό... Ὁ Ροζὲ ὅμως δὲν αἰσθανόταν τὸ κρύο. Τὸ συμβόλαιο ποὺ εἶχε διπλωμένο μέσα στὸ πορτοφόλι του, τὸν ἐζέσταινε. Μήπως ἡ χαρὰ δὲν εἶναι ὁ ἥλιος κα' ἡ ζέστη τῆς καρδιᾶς;

Ἐβάδιζε μ' ἕνα ζωηρὸ βῆμα καὶ ἡ φαντασία του ἔτρεχε σὲ μαγευτικὲς εἰκόνες, σὲ θριάμβους, σὲ περιουσίες, σὲ χαμόγελα ὡραίων γυναικῶν...

Ἔξαφνα ἄκουσε μιὰ δειλὴ φωνὴ κοντά του:

—Κύριε...

Ξεχνώντας μιὰ στιγμὴ τὰ ὄνειρά του, ἐκύτταξε πλάϊ του. Μιὰ μικρούλα ὡς δώδεκα χρονῶν, ντυμένη μὲ μιὰ μαύρη ποδιὰ μαθητριούλας, μὲ γυμνὰ πόδια, ποὺ κρύβωνταν μέσα σὲ κάτι μεγάλο παπούτσια, μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ μ' ἕνα ἀδύνατο, λεπτὸ σωματάκι, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο, τὸν ἐπλησίασε, κρατώντας κάτι στὰ χέρια της... Ὁ Ροζὲ ἐγύρισε καὶ κύτταξε τὴ μικρούλα... Κάτω ἀπὸ τὶς μαῦρες μποῦκλες της, ποὺ ἔπεφταν ἄταχτα στὸ ἀδυνατισμένο πρόσωπό της, ξεχώρισε τὰ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια, ποὺ εἶχαν μιὰ τέτοια διαφάνεια, ὥστε ἔμοιαζαν μὲ τὰ μάτια μιᾶς ὄμορφης γάτας. Ὁ Ροζὲ ἐπρόσεξε περισσότερο κι' εἶδεν ὅτι ἡ μικρούλα ἐκρατοῦσε στὰ χέρια της μιὰ κούκλα.

—Κύριε, θέλετε ν' ἀγοράσετε τὴν κούκλα μου; ρώτησε ἡ φτωχούλα.

Ὁ Ροζὲ κατάλαβεν ἀμέσως πόση δυστυχία κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά. Θέλησα ὅμως νὰ ἀστειευθῆ:

— Θέλεις νὰ πουλήσης τὴν κούκλα σου, γιὰ ν' ἀγοράσης μπομπόνα ἔ; εἶπε στὴ μικρούλα.

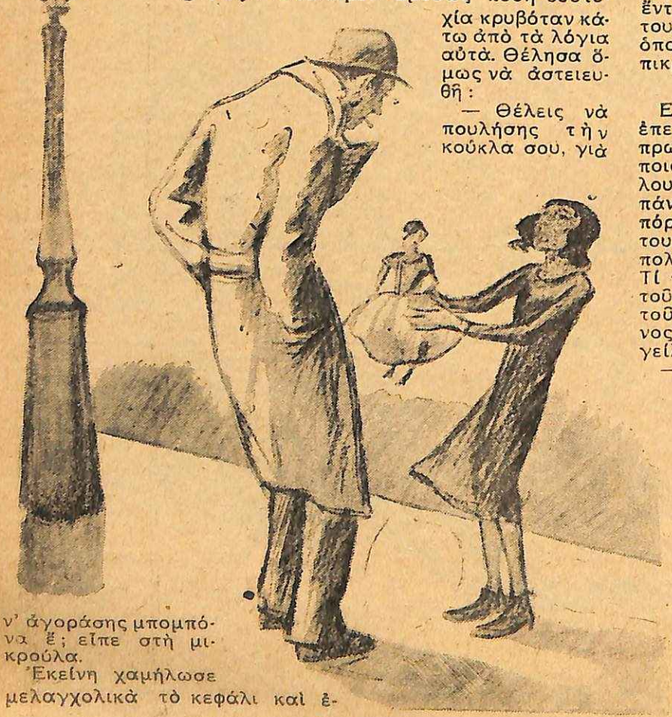

Ἐκείνη χαμήλωσε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι καὶ ἐμουρμούρισε:

—Ὄχι, κύριε...

Χωρὶς νὰ τὸ περιμένη κι' ὁ ἴδιος τότε, ἔβγαλε μὲ μιὰ ἡγεμονικὴ χειρονομία ἕνα ἀπὸ τὰ ἑκατοστάρικα. ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τοῦ ἐκδότη του, λίγες στιγμὲς πρὶν καὶ τῶδωσε στὴ μικρούλα.

—Νά, πάρε τῆς εἶπε. Καὶ κράτησε τὴν κούκλα σου. Δὲν τὴ θέλω.

Ἡ φτωχούλα ὅμως ἐκύτταξεν ὑπερήφανα τὸν Ροζὲ καὶ τοῦ ἀπήντησε:

—Δὲν σᾶς ζητῶ ἐλεημοσύνη, κύριε. Ἡ κούκλα ἀνήκει σὲ σᾶς, ἀφοῦ τὴν ἀγοράσατε.

Κι' ἔβαλε διὰ τῆς βίας σχεδὸν τὴν κούκλα, στὰ χέρια τοῦ Ροζέ.

—Πάρτε την, θὰ σᾶς φέρη τύχη! ἐπρόσθεσε καὶ τώβαλε στὰ πόδια.

Ὁ Ροζὲ ἔμεινε λίγα δευτερόλεπτα ἀκίνητος, μὲ τὴν κούκλα στὰ χέρια. Μιὰ στιγμὴ τοῦ ἦλθεν ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν ρίξη σὲ μιὰ γωνιά. Ἔπειτα ὅμως τὴν ἔκρυψε κάτω ἀπὸ τὸ παλτό του καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι του, ἐξέτασε τὸ ἀπόκτημά του. Ἦταν μιὰ καλοντυμένη καὶ περιποιημένη κούκλα. Τὴν ἐκύτταξε παρατεταμένα κι' ἔπειτα τὴν ἔβαλε πάνω στὴ βιβλιοθήκη του....

* * *

Δέκα χρόνια ἐπέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ Ροζὲ Νοαγιὲλ τριαντάπέντε χρονῶν σήμερα, εἶχε γίνει διάσημος... Ἀφοῦ ἐγνώρισε καταπληκτικὲς ἐπιτυχίες. μὲ τὰ μυθιστορήματά του, καταγινόταν τώρα μὲ τὸ θέατρο, ὅπου οἱ ἐπιτυχίες του δὲν ἦταν μικρότερες. Στὴν κούκλα ποὺ ἀγόρασε ἐκείνη τὴ χειμωνιάτικη βραδυὰ ἀπὸ τὴ φτωχὴ μικρούλα, εἶχε δώσει τὸ ὄνομα Νίκη, γιατὶ αὐτὴ ἔλεγε, τοῦ ἔφερνε γοῦρι... Καὶ θυμόταν συχνὰ τὰ λόγια τῆς φτωχούλας:

—Πάρτε την, κύριε, καὶ θὰ σᾶς φέρη τύχη!...

Μολαταῦτα ὁ Ροζὲ δὲν ἦτο ὁλοσδιόλου εὐτυχής. Ἐνῶ ἐθριάμβευε παντοῦ, δὲν κατάφερνε νὰ θριαμβεύση στὴν καρδιὰ τῶν γυναικῶν! Πόσες ἀπογοητεύσεις τὸν εἶχαν κάνει νὰ δοκιμάση οἱ γυναῖκες!... Ντροπαλὸς καὶ αἰσθηματικός, ὅπως ἦταν, ἐρωτευόταν ἀμέσως τὸ πρῶτο ὡραῖο κορίτσι, ποὺ ἔβλεπε νὰ τοῦ χαμογελᾶ· Μὰ ἐπειδὴ ἦταν ἔντιμος δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ διατηρήση μιὰ κατάκτησή του... Ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες, στὶς ὁποῖες ἡ καρδιά του εἶχεν ὑποφέρει τόσο, διατηροῦσε μιὰ πικρία, ποὺ τὸν ἔκαμε λίγο μισογύνη...

* * *

Εἶχε τελειώσει τώρα μιὰ κωμωδία του, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπερίμενε πολὺ δόξα καὶ πολλὰ χρήματα. Τὸ ρόλο τῆς πρωταγωνιστρίας, ἄλλωστε εἶχε ἀναλάβει ἡ περίφημη ἠθοποιὸς Νόρα Καντέλ, ἡ ἀγαπημένη τῶν παρισινῶν.. Ἐπὶ τέλους ἔφθασε ἡ ἡμέρα τῆς γενικῆς δοκιμῆς. Ὁ Ροζὲ ἦταν πάνω στὶς φούριες του. Ἂν ἐπιτύχαινε αὐτὴ τὴ φορά, οἱ πόρτες τῆς Ἀκαδημίας θ' ἀνοίγονταν ὁριστικῶς μπροστά του... Ἐκεῖ ποὺ συλλογιζόταν τὸ θρίαμβό του, μέσα στὸ πολυτελὲς γραφεῖο του ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν κούκλα... Τί παράξενο! Τοῦ φάνηκε πὼς τὸ χαμογελοῦσε, σὰν νὰ τοῦ ὑποσχόταν κι' αὐτὴ τὸ θρίαμβο... Ἔξαφνα τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου ἐκτύπησε... Ὁ Ροζὲ τὸ ἅρπαξε χαρούμενος... Ποιὰ νέα ἐπιτυχία λοιπὸν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ ἀναγγείλουν; Ἦταν ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου.

— Καταστροφή! τοῦ εἶπε. Ἡ πρωταγωνίστρια ἐτραυματίσθη σ' ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα!

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνωμε; ρώτησε σὰν τρελλὸς ὁ Ροζέ.

— Σκέπτομαι νὰ τὴν ἀντικαταστήσω μὲ μιὰ μικρούλα ποὺ ἀνακάλυψα... Εἶναι εἴκοσι χρονῶν καὶ φαίνεται ὅτι ἔχει ταλέντο...

— Καμμιὰ δὲν θὰ μπορέση ν' ἀντικαταστήση τὴ Νόρα Καντέλ, ἀπάντησε μελαγχολικὰ ὁ Ροζέ.

Ἔτρεξε στὸ θέατρο κι' ἐκεῖ ἐγνώρισε τὴ μικρὴ πρωταγωνίστρια. Εἶν' ἀλήθεια πὼς τοῦ ἔκαμε καλὴ ἐντύπωση. Εἶχε μιὰ κομψὴ σιλουέττα, ἕνα εὐγενικὸ πρόσωπο καὶ τὸ χαμόγελό της ἔμοιαζε σὰν νὰ σκορπίνταν γύρω της τὰ φύλλα ἑνὸς ρόδου.

— Ἂς εὐχηθοῦμε νὰ εἶναι καὶ καλὴ ἠθοποιός! ἐσκέφθηκε μὲ κάποια πικρία ὁ Ροζέ.

* * *

Ἐπὶ τέλους ἡ πρεμιέρα ἔγινε. Τί θρίαμβος ἦταν ἐκεῖνος!... Ποτὲ δὲν ἐφανταζόταν ὁ Ροζέ, ὅτι τὸ λεπτὸ αὐτὸ πλασματάκι, μὲ τὸ εὐγενικὸ χαμόγελο, θὰ μποροῦσε νὰ παίζη μὲ τόση δύναμη!.. Μὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ τῆς πρεμιέρας, ὁ Ροζὲ εὑρέθηκε ἐρωτευμένος μὲ τὴν πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου του.. Τὴν ἔλεγαν Ζὰν Μυράλ δὲν ἦτο καθόλου κοκέτα καὶ ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὴν τέχνη της...

— Σᾶς ἑτοιμάζω ἕνα σπουδαῖο ρόλο, τῆς ἐξομολογήθηκε ὁ Ροζὲ. ἕνα βράδυ στὸ καμαρίνι της.

Ἡ Ζὰν τὸν εὐχαρίστησε μὲ τὸ εὐγενικό της χαμόγελο... Τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ διηγήθηκε τὴ ζωή της. Ἦταν τόσο βασανισμένη!.. Ἀπὸ μικρούλα εἶχε χάση τοὺς γονεῖς της καὶ τὴν ἐπεριμάζεψε μιὰ θεία της, ἡ ὁποία θέλησε νὰ τὴν μάθη ἕνα ἐπάγγελμα, μὰ ἡ Ζὰν ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνια εἶχε μανία μὲ τὸ θέατρο..

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ροζὲ ἐκάλεσε τὴν Ζὰν στὸ σπίτι του Τῆς εἶχε πεῖ, πὼς θὰ τῆς ἐδιάβαζεν ἕνα μέρος ἀπὸ τὸν ρόλο ποὺ ἑτοίμαζε γι' αὐτήν, πραγματικὰ ὅμως τὴν ἤθελε γιὰ νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά του.

Ἡ Ζὰν ἔφθασε τὴν ὥρα ποὺ τῆς ἔδωσε ραντεβοῦ ἀκριβῶς. Ἐπέρασε ἀπὸ τὴ σάλλα καὶ μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ ἀνατολίτικο σαλονάκι, ὅπου τὴν ὡδήγησε ὁ συγγραφεύς. Ὁ Ροζὲ τῆς ἐδιάβασε ἐκεῖ ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ ρόλο της, μὰ νευρικὰ καὶ ἀνυπόμονα· τὸ ἐρωτικὸ πάθος τὸν ἔκαμε ἄνω κάτω... Μίλησαν ἔπειτα γιὰ τὸ θέατρο καὶ λίγη ὥρα ἀργότερα ἡ Ζὰν ἐσηκώθηκε νὰ φύγη.

— Πῶς; φεύγετε τόσο νωρίς; τὴ ρώτησε ὁ Ροζέ. Περιμένετε τουλάχιστον νὰ σᾶς δώσω ἕνα ἀντίτυπο ἀπὸ τὸ πρῶτο ρομάντζο μου.

Ἡ Ζὰν ἐκτύπησε τὰ χέρια μὲ χαρά:

— Ἀ, ὡραῖα, εἶπε. Θὰ μοῦ γράψετε καὶ μιὰ ἀφιέρωση;

Ὁ Ροζὲ ἄνοιξε τὴν βιβλιοθήκη του καὶ προχώρησεν. Ἔξαφνα ὅμως ἡ Ζὰν ἄφισε μιὰ κραυγή... Ἔκπληκτος ἐγύρισε καὶ τὴν ἐκύτταξε... Ἡ Ζὰν ἦταν κατάχλωμη καὶ ἔδειχνε τὴν κούκλα ποὺ βρισκώταν πάντα στὴ θέση της, πάνω στὴν βιβλιοθήκη!

— Ἡ κοῦκλά μου, ἐμουρμούρισε. Ὦ εἶν' αὐτή!.. Τὴν ἐγνώρισα... Τῆς εἶχα φτιάσει τὸ φόρεμα ἀπὸ ἕνα παλιὸ μεταξωτὸ φουστάνι τῆς μαμᾶς... Μὰ πέστε μου εἴσθε σεῖς, ποὺ τὴν ἀγοράσατε ἐκεῖνο τὸ βράδυ;

Ἕνας ἴλιγγος ἐθάμπωσε τὰ μάτια τοῦ Ροζέ. Πόσες ἀναμνήσεις ἐπέρασαν ἀπὸ τὴ σκέψη του, ἐκείνη τὴ στιγμή!.. Ἔξαφνα, ἄπλωσε τὰ χέρια του νευρικὰ καὶ μὲ λαχτάρα στὴν Ζάν, τὴν ἔσφιξε παράφορα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς εἶπε μ' ἕναν τρελλὸ πόθο, ποὺ ἔδειχνε ὅλη του τὴν ἀγάπη, χωρὶς ἐκείνη νὰ φέρη καμμιὰ ἀντίσταση:

— Θὰ κρατήσω τώρα καὶ τὶς δυό! Τὴ ζωντανὴ καὶ τὴν ἄψυχη κοῦκλα... Ἡ μικρὴ κούκλα μοῦφερε τύχη... Ἡ μεγάλη θὰ μοῦ φέρη εὐτυχία!..

ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΟΦ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

— Στὴν Ἀμερικὴ, οἱ μηχανὲς ποὺ πλένουν καὶ σκουπίζουν 2—3 χιλιάδες πιάτα τὴν ὥρα, ἀπασχολοῦν μόνον δύο ἀνθρώπους.

— Ἡ κατασκευὴ τῆς πίσσας χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν 4ον αἰῶνα π. Χ.

— Γιὰ νὰ κατεργαστῆ τὸ δέρμα τοῦ ἐλέφαντος ἀπαιτοῦνται πέντε χρόνια.

— Τὸ 1779, ὁ Ἰταλὸς ἐπιστήμων Βόλτα ἔδωκε πρῶτος τὸν ὁρισμὸ τῆς μεθόδου παραγωγῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

— Ἡ σινιορίτα Ζαγκαρίνα ἀπὸ τὴν Καλλιφορνία κατέχει τὸν τίτλο τῆς «τσάμπιον παλαίστριας».

— Εἶναι τριάντα τριῶν χρονῶν καὶ παλεύει σενεχῶς ἐπὶ δέκα — πέντε χρόνια.

— Πολὺ λίγοι ἄνθρωποι ἔχουν καλύψει μὲ ποδήλατο μιὰ ἀπόσταση 1.000 μιλλίων, τὴν ἑβδομάδα, τρέχοντας σενεχῶς ἐπὶ ἕνα χρόνο.

— Δύο ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν οἱ Ἄγγλοι Μούραϋ καὶ Σάμπ: Σ' ἕνα χρόνο ἐκάλυψαν 52.000 μίλλια.

— Πεντακόσια κορίτσια χρησιμοποιήθηκαν ὡς ὁδόφραγμα ἀπὸ τὶς κα' λόγρηες ἑνὸς μοναστηριακοῦ σχολείου, γιὰ νὰ μὴ συλληφθοῦν ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες.

— Ὅλες ἦσαν μαθήτριες στὸ Κολλέγιο Τερεζιάνο, σ' ἕνα προάστειο τῆς πρωτεύουσας τοῦ Μεξικοῦ, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχὲς εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τὸ καταλάβουν καὶ νὰ τὸ μεταβάλουν εἰς δημόσιο.

— Δυό χιλιάδες περίεργοι — συγγενεῖς τῶν μαθητῶν — εἶχαν συγκεντρωθῆ ἔξω ἀπὸ τὸ σχολεῖο, τριγυρίζοντας τὸ κτίριο, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς ἐπισήμους νὰ εἰσέλθουν καὶ νὰ τὸ καταλάβουν.

— Ἕνας Κινέζος ἡλικίας σαράντα χρονῶν, παντρεύτηκε καὶ χήρευσε τριάντα πέντε γυναῖκες, καὶ τώρα διανύει τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος μὲ τὴν τριακοστὴ—ἕκτη.

—Πρωτοπαντρεύτηκε ὅταν ἦτανδέκα ὀκτὼ χρονῶν καὶ αἰτία τῶν ἀλλεπαλλήλων αὐτῶν χωρισμῶν εἶναι ἡ νεώτερη ἀδελφή του ἡ ὁποία ἀπὸ τὴ ζήλεια της καὶ τὴ μνησικακία της ξεπαστρεύει τὴν μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη τὶς νύφες της.

— Τὰ μόνα ἀντισεισμικὰ σπίτια τοῦ κόσμου εἶναι οἱ Ἰαπωνικὲς παγόδες.

— Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς εἶναι 700 καὶ 800 χρονῶν.

— Οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ ξυρίζαν ἀνέκαθεν τὰ μουστάκιατους εἶναι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀλάσκας.

— Τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο λεωφορεῖο ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του στὸ Λονδίνο.

— Εἶχε θέσεις γιὰ εἴκοσι—ἕξη ἐπιβάτες.

— Ἐξ αἰτίας ἑνὸς κακοῦ ὑπολογισμοῦ ποὺ ἔκαναν οἱ ἱεραπόστολοι, στὴ νῆσο Ραρατόνγκα τοῦ Εἰοηνικοῦ ἡ Κυριακὴ θεωρεῖται καὶ Σάββατο.

—Στὴν Καλλιφόρνια γιὰ νὰ σβύσουν μιὰ πυρκαγιὰ, ποὺ ἐξερράγη σὲ μιὰ οἰναποθήκη, οἱ πυροσβέστες μεταχειρίσθηκαν σαράνταν τόννους... κρασί.

— Στὴν Ἀγγλία, ὁ μέσος ὅρος τῆς διαρκείας τῆς συζυγικῆς ζωῆς, εἶναι εἴκοσι—δυὸ χρόνια. Στὴ Γαλλία καὶ Γερμανία εἴκοσι—ἕξη.

— Στὴ Σκωττία σὲ 169 ὀνομασίες βουνῶν προτάσσεται ἡ συλλαβὴ «Μπέν».

— Στὴν Ἀμερικὴ οἱ καλοὶ σκοπευταὶ ἂν δὲν σκοτώθοῦν πρὶν τῆς ὥρας τους, ἀσφαλῶς θὰ καταλήξουν στὶς φυλακές.

— Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καθηγητοῦ τῆς σκοποβολῆς στὰ ὑπαίθρια σκοπευτήρια καὶ οἱ ἀποδοχές τους εἶναι ἀσήμαντες.

— Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο «οἱ γκάγκστερς» ποὺ πληροφοροῦνται τὴν εἰδικότητά τους αὐτή, τοὺς παρασύρουν καὶ γίνονται μέλη στὶς συμμορίες τους, γιατὶ τοὺς εἶναι πολὺ χρήσιμοι. Μὲ τὸν καιρὸ δὲ ἀποκτοῦν βαθμοὺς καὶ γίνονται πλούσιοι.

ΕΠΕΣΕ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Ἡ Ἰωάννα, ἡ χονδρὴ μονάβισσα, ἐστέκετο στὸ μικροσκοπικὸ μανάβικό της στὴν ἡσυχη ὁδὸ Τυρμπί, ὅταν εἶδε ἀξαφνα μιὰ γιγαντιαία σκιὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸκεφάλι της. Ἡ σκιὰ ἐπέρασε μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς. Ἡ μανάβισσα παραμέρισε ἀπὸ ἔνστικτο καὶ τόσο γρήγορα, ὅσο τῆς ἐπέτρεπε νὰ κινηθῆ τὸ πάχος της. Δίπλα στὸ μαγαζάκι της ἐκοίτονταν ἕνας σκοτεινὸς ὄγκος. Εἶχε πέσει μὲ ὑπόκωφο κρότο ἀλλὰ καὶ μὲ τρομερὸ τριγμό, σὰν νὰ εἶχε σπάσει κάτι σὲ χίλια κομμάτια.

—Γιὰ ὄνομα Θεοῦ! ἐφώναξε ἡ χονδρὴ Ἰωάννα τρομαγμένη τόσο, ὥστε ἐσταμάτησαν ὅλοι οἱ διαβάτες στὸν δρόμο, καὶ κατέπεσε δίπλα στὴνπόρτα τοῦ μαγαζιοῦ της λιπόθυμη. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἕνας γέρος ὥρμησε στὸ δρόμο ἀπάνω στὸν ὄγκο, ποὺ εἶχε πέσει κι' ἄρχισε νὰ θρηνῆ:

—Κύριε Πελλοῦ! Κύριε μηχανικέ!... Θεέ μου, πέθανε!

Ἄνθρωποι ἔτρεξαν κι' ἔκαμαν κύκλο. Ὁ γέρος ἔσκυβε στὸ σκοτωμένον ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του μιὰ θριμματισμένη κούκλα σὲ μέγεθος ἀνθρώπου. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια αὐτῆς τῆς κούκλας εἶχαν κομματιαστῆ καὶ σκορπιστῆ γύρω καὶ μονάχα ὁ κορμὸς εἶχε ἀπομείνει. Πάνω σ' αὐτὸν εἶχε σκορπισθῆ πολτὸς τὸ κρανίο τοῦ σκοτωμένου.

Στὸ μεταξὺ ἦρθαν ἀστυφύλακες. Σὲ λίγα λεπτὰ ἔφτασε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ σταθμοῦ τῶν πρώτων βοηθειῶν. Ὁ γιατρὸς εἶπε μιὰ λέξη: «Νεκρός». Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὴ χονδρὴ Ἰωάννα, ποὺ εἶχε ἀναποδογυρίσει τὰ κοφίνια μὲ τὰ λαχανικὰ κι' ἐπιστοποίησε νευρικὴ ταραχὴ ἀρκετὰ σοβαρή, ποὺ μποροῦσε ἀπὸ τὸ πολὺ πάχος καὶ τὸ ἄσθμα νὰ καταλήξη σὲ διάσειση τοῦ ἐγκεφάλου.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες ὁ γέρος, ποὺ εἶχε τρέξει ἀμέσως στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος καὶ ποὺ φαινόταν ὅτι εἶχε στενὴ σχέση, μὲ τὸ σκοτωμένο στεκόταν μπρὸς στὸν ἀστυνόμο, στὸ τμῆμα, καὶ διηγώτανε.

— Ὅταν ἐγκατεστάθηκε ὁ κύριος Μάρκος Πελλοὺ ὁριστικὰ στὸ Παρίσι, ὡς μηχανικὸς — ἐδῶ καὶ δεκαοχτὼ χρόνια ἀκριβῶς — μ' ἐπῆρε στὴν ὑπηρεσία του. Μόλις ἕνα χρόνο ὕστερα, στὴν ὁδὸ Τυρμπί, ὅπου ἔγινε τὸ δυστύχημα,ἀπέθανε ὁ πατέραςτου κι' ὁ γυιὸς ἐπῆρε τὴν πελατεία του. Φαίνεται πὼς εἶχε κληρονομήσει τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ἀξία τοῦ πατέρα του, γιατὶ γλήγορα ἀνεδείχθη παρ' ὅλη τὴν νεότητά του, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους μηχανικοὺς τοῦ Παρισιοῦ. Ἐρρίχθηκε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειὰ καὶ δὲν ἐσύγναζε πουθενά, ἂν καὶ τὸν προσκαλοῦσαν τὰ καλύτερα σπίτια. Ἀπόφευγε κάθε διασκέδαση καὶ συχνὰ εἶχα φόβο γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ κυρίου μου, ἀφοῦ εἶχα γίνει δά—ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μιλήσω ἔτσι— δεύτερος πατέρας του κι' ἤμουνα ὁ μόνος ποὺ τὸν ἐπεριποιόταν κι' ἐφρόντιζε γι' αὐτόν.

Μιὰ μέρα ἦρθε ἕνα κορίτσι, τοῦ ἔφερε ἕνα γράμμα κι' εἶπε, ὅτι ἐπερίμενε ἀπάντηση. Δὲν ἦταν βέβαια καμμιὰ ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά. Ἦταν ντυμένη ἁπλούστατα καὶ εἶχε μονάχα ἕνα ἐντελῶς ἰδιαίτερο θέλγητρο στὰ δροσερὰ καὶ βαθειὰ μαῦρα μάτια της. Καθὼς ἔμαθα ὕστερα, ἦταν ἡ γραμματεὺς κάποιου φίλου τοῦ πατέρα τοῦ Μάρκου.

Ξανᾶρθε πολλὲς φορὲς ἀπὸ τότε καὶ παρατήρησα, ὅτι ἐρωτοῦσε συχνὰ ὁ κύριος Πελλοῦ μήπως ἔφεραν κανένα γράμμα. Ἐπίσης μοῦ συνέστησε αὐστηρὰ νὰ φέρωμαι πάντα εὐγενικὰ στὸ κορίτσι καὶ νὰ τὸ μεταχειρίζωμαι σὰν μιὰ κυρία. Πολλὲς φορὲς μάλιστα φαινόταν νευρικὸς καὶ ποτὲ τοῦ δὲν ἐγελοῦσε τόσο εὐχαριστημένος, ὅσον ὅταν τοῦ ἔφερνε ἡ γραμματεύς ἕνα γράμμα. Ποιὰ σημασία εἶχε αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ τὸν κύριο Πελλού, δὲν τόξερα. Ἀργότεοα ἐννόησα τὴν πραγματικὴν αἰτία τῆς χαρᾶς ποὺ ἔνοιωθε τότε.

Πέρασαν μερικὲς βδομάδες.μονότονες κι' αὐτές σὰν τὶς προηγούμενες, ὅταν ἕνα βράδυ περιμέναμε κάποιον προσκαλεσμένον. "Ὅταν μοῦ τὸ εἶπε ὁ κύριος Πελλοῦ δὲν ἐδοκίμασα μονάχα ἔκπληξη, ἀλλὰ καὶ χαρὰ, γιατὶ ἤλπισα, ὅτι θὰ διεσκέδαζε λιγάκι ὁ κύριός μου, ποὺ ἦταν διαρκῶς πνιγμένος στὴ δουλειά.

Δὲν ἔνοιωσα καμμιὰ ἔκπληξη ὅταν σὲ λίγο εἶδα πὼς ὁ ξένος, ποὺ περιμέναμε, ἦταν ἐκεῖνο τὸ κορίτσι, ποὺ ἔφερνε διαρκῶς τὰ γράμματα· Ὁ κύριος Πελλοῦ. ἔτρεξε καὶ τὸ ὑπεδέχθη στὴν πόρτα καὶ τὸ ἔφερε στὸ σαλόνι. Ἐκεῖ ἐσερβίρησα κατόπιν τὸ σουπὲ κι' ὁ ἴδιος ἄναψε τὸ σαμοβάρι, ἐγέμισε τὰ φλυντάνια κι' ἔβαλε τα βουτήματα στὰ πιάτα. Τὸ κορίτσι ἔφυγε ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες. Στὸ χῶλλ μοῦ εἶπε κατόπιν ὁ κύριος Πελλοῦ γιὰ τὸ κορίτσι:

Ἡ Λουκιανὴ εἶναι ἡ μνηστή μου. Ἀρραβωνιασθήκαμε πρὸ ὀλίγου. Δὲν θὰ εἶμαι πιὰ ἔτσι μόνος καὶ δὲν θὰ ἔχης πιὰ ἀνησυχίες γιὰ μένα. Στὸ σπίτι μας θἀρθοῦν ἡ νεότης καὶ τὸ γέλοιο.

Ἔκαμα μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση στὴ νέα κυρία μου καὶ φαίνεται πὼς θὰ εἶχα πολὺ κουτὴ ἔκφραση ὅταν ἔμεινα μόνος καὶ σαστισμένος στὸ χῶλλ, ἐνῶ ὁ κύριός μου συνώδευσε τὴν μνηστή του στὸ σπίτι της.

Ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ἐγκατεστάθηκε στὸ σπίτι μας ἡ κυρία καὶ μαζί της τὸ γέλοιο κι' ἡ εὐτυχία, μιὰ καινούργια ζωή. Ὁ κύριός μου ξανάνοιωσε. Κάθε στιγμὴ ποὺ ἦταν ἐλεύθερος ἀπὸ τὴ δουλειά του, τὴν ἀφιέρωνε στὴ νεαρὴ γυναίκα του καὶ τώρα ἐφρόντιζα γιὰ δυὸ παιδιά, γιατὶ ἡ ἀγάπη κι' ἡ εὐτυχία ἔσβυσαν ὅλες τὶς ἀνησυχίες τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Θὰ εἶχε περάσει ἕνας χρόνος, ὅταν μοῦ εἶπε ὁ κύριος Πελλοὺ μιὰ μέρα :

Θὰ μᾶς ἔρθη ἕνα μωρό. Θὰ φέρωμε στὸ σπίτι μιὰ νοσοκόμο, καὶ τὸ δωμάτιο, ποὺ παίζομε χαρτιά, θὰ τὸ κάμωμε δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ. Θὰ φροντίσης γιὰ ὅλα αὐτὰ μὲ ἡσυχία, γιατὶ πρέπει νὰ μὴ κουρασθῆ ἡ Λουκιανή !

Καὶ μιὰ μέρα ἔτρεξα γιὰ τὴ μαμή, γιατὶ ἦρθε ὁ τοκετὸς δεκατέσσαρες μέρες πρίν. Ὁ κύριος Πελλοὺ ἐτηλεφώνησε τοῦ γιατροῦ. Ἦταν κάτωχρος. Ἐλαφρὰ βήματα ἀκούσνταν στὸ δωμάτιο.

Ὕστερα, ἦρθε δεύτερος γιατρὸς κι' ἡ συγκίνηση ἐμεγάλωσε.

— Ἄς εἶνε, ὅλα θὰ πᾶνε καλά ! μοῦ ἔλεγε ὁ κύριός μου συχνά.

Κι' ἐνὼ συγκατένευα ἁπλῶς.

Τέλος βγῆκε ἕνας γιατρὸς ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας, ἐπῆρε τὸν κύριο Πελλοὺ σὲ μιὰ γωνία καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ καθίση. Μίλησε διστακτικά, σοβαρὰ μὲ καλωσύνη. Ἂν καὶ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τὰ λόγια του, ἔνοιωθα ὅμως τὴν σημασία των.

Τὰ μάτια τοῦ κυρίου Πελλοῦ ἔμειναν ἀκίνητα. Ἐκάθητο ἀφηρημένος κι' ὁ γιατρὸς τοῦ ἐχάϊδευε σιγὰ-σιγὰ τὰ χέρια Ἦταν ἀκίνητος, ἄκαμπτος σὰν ἄγαλμα.

—Πέθανε, λοιπόν;

Ὁ γιατρὸς τὸν βεβαίωσε μ' ἕνα κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ. Ἡ κυρία Λουκιανὴ εἶχε πεθάνει· καὶ τὸ παιδὶ μαζί της. Δὲν μπόρεσαν νὰ σώσουν οὔτ' αὐτό!

Οἱ μέρες κατόπιν ἦταν οἱ τρομερώτερες τῆς ζωῆς μου. Ὁ κύριος Πελλοὺ καθότανε τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες δίπλα στὴ νεκρή, χωρὶς νὰ κοιμηθῆ, χωρὶς νὰ τρώη.Τὴν τελευταία νύχτα ἐπῆρε ἕνα ἐκμαγεῖο ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς πεθαμένης. Εἶχε μείνει μόνος στὸ δωμάτιο κι' ἐγὼ ἄκουγα τρομαγμένος τὴν ἐργασία του, γιατὶ φοβούμουνα μὴ γίνη δυστύχημα. Ἄκουγα πὼς κατεκομματιάζετο ὁ γύψος, ποὺ ἐσκληρύνετο. Κι' ἔπειτα ἐγίνετο νεκρικὴ ἡσυχία. Ἐνόμιζα πὼς θὰ εἶχε παραφρονήσει ὁ ὑριός μου.

Κι' ὅταν ἐκλείσθηκε τὸ φέρετρο, ἐκάρφωσε ὁ ἴδιος ὁ κύριος Πελλὺ τὰ καρφιὰ κι' ἔστριψε τὶς βίδες. Ἦταν τὸ συγκινητικώτερο, πρᾶγμα, ποὺ εἶδα στὴ ζωή μου.

Ἐπέρασαν μερικὲς βδομάδες γεμάτες σιωπὴ καὶ πένθος. Μιὰ λέξη δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ κυρίου μου. Καμμιὰ ἀκτίδα ζωῆς δὲν ἐφώτιζε τὰ μάτια του, ἀλλὰ καὶ κανένα κίνημα δὲν ἐφανέρωνε τὸν πόνο του. Τὸ βράδυ ποὺ ἐγύριζε, ἐκλειδώνετο στὸ γραφεῖο του καὶ εἶχε ἀπαγορέψει τὴν εἴσοδο σ' αὐτὸ καὶ σὲ μένα ἀκόμη. Οὔτε τὴν ἡμέρα κὰν δὲν ἄφινε νὰ μπῶ ἐκεῖ μέσα. Τὸ μόνο ποὺ ἔβλεπα ἦταν, ὅτι ἔφερνε ὁ κύριός μου στὸ γραφεῖο του συχνὰ μεγάλα πακέτα, ποὺ δὲν ἐγνώριζα τί περιείχανε. Ὕστερα ἐκλεινόταν στὸ γραφεῖο του καὶ πολλὲς ὧρες δὲν τὸν ἔβλεπα πιά. Τὸν ἄκουγα συχνὰ νὰ ἐργάζεται ὡς τὸ πρωΐ!

Θὰ εἶχαν περάσει δυὸ μῆνες ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς Λουκιανῆς. Ἐξαφνα μοῦ εἶπε ἕνα πρωΐ ὁ κύριος Πελλοῦ νὰ φέρω στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς μακαρίτισσας κυρίας δύο σερβίτσια στὸ πρόγευμα. Στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα, ὅτι δὲν εἶχα ἀκούσει καλά, κι' ὡστόσο ἔκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπε καὶ τρέμοντας εἶδα τὸ τί ἐπακολούθησε.

Μπῆκα στὸ δωμάτιο μὲ τὸν ἀσημένιο δίσκο.

Ἡ Λουκιανή!... Ἡ κυρία Πελλοῦ!... Ἀληθινὰ, ἐκάθητο δίπλα στὸν κύριό μου, ὅπως ἐκάθοταν ἄλλοτε κοντὰ στὸ πλευρό του. Καί... χαμογελοῦσε ἴδια, ἀπαράλλαχτα ὅπως τότε Κι' ὁ Πελλοῦ μιλοῦσε μαζί της... Κι' ὅμως τὴν εἴχαμε θάψει σ' ἕνα βουνὸ ἀπὸ ἄνθη.

—Θάχης, ὄρεξη, ἀγαπητή μου Λουκιανή... Ἔλα, λοιπόν, φέρε τὸ πρόγευμα...Τί τοιανταφυλλένιο μουτράκι ποὺ ἔχεις σήμερα, ζωηρὸ σὰν τὸν ἥλιο... σὰν εὐωδιασμένο λουλούδι, παιδί μου.., Ἂν ἤξερες, πόσο εἶμαι εὐτυχής...

Ναί, πράγματι, ἔτσι μιλοῦσε σ' αὐτὴν τὴν νεκραναστημένη Λουκιανή, ὅπως τῆς μιλοῦσε πράγματι πάντα· κι' ἐγὼ στεκόμουνα ἄφωνος κοντὰ στὴν πόρτα μὲ τὸν ἀσημένιο δίσκο στὸ χέρι καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κινηθῶ, μπροστὰ σ' ὅλα αὐτὰ τ' ἀπίστευτα, ποὺ ἔβλεπα.

Ἐσερβίρησα, κι' ὁ κύριος Πελλοὺ ἐξακαλουθοῦσε νὰ μιλῆ στὴ Λουκιανὴ κι' ἐκείνη ἐχαμογελοῦσε ἀδιάφορα, σὰν κούκλα καὶ δὲν ἀπαντοῦσε.

Ὕστερα ἔφυγε ὁ κύριος Πελλού, ἐπῆγε ἀπέναντι στὸ γραφεῖο του, ἀφοῦ ἐκλείδωσε τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς κυρίας. Τὴν ἀνεζήτησα παντοῦ, ἐσιγύρισα κι' εἶπα, ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν συναντήσω κάπου. Ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδα πουθενά.

Τὸ βράδυ ἐγύρισε ὁ κύριος Πελλού. Τὸν ἄκουσα νὰ χαιρετᾶ τὴν Λουκιανὴ, τὸν εἶδα νὰ τὴν φιλῆ καὶ νὰ τὴν σφίγγη στὴν ἀγκαλιά του καὶ κατόπιν νὰ πηγαίνη μαζὶ της στὸ γραφεῖο. Κι' ὕστερα ἐσερβίρησα πάλι τὸ σουπέ. Ὅταν ἐσήκωσα τὸ τραπέζι, παρετήρησα, ὅτι δὲν εἶχε ἀγγίξει τὸ φαγητό, ὅπως καὶ τὸ πρωΐ.

Τὴν ἐκύτταξα στὰ μάτια καὶ ἐκρύωσα ἀπὸ τὸν τρόμο μου,

Ἔτσι ἐπέρασαν μερικὲς μέρες. Ἕνα πρωΐ ἔφυγε ὁ κύριος Πελλοὺ βιαστικὸς ἀπὸ τὸ σπίτι. γιατὶ τοῦ ἐτηλεφώνησαν ἀπὸ κάπου, κι' ἐλησμόνησε νὰ κλειδώση τὴν κρεββατοκάμαρα. Τὸ μεσημέρι ἐπλησίασα στὴ πόρτα :

—Κυρία...εἶναι ὥρα νὰ σερβίρω; Καμμιὰ ἀπάντηση. Ἐχτύπησα σιγὰ καὶ προσεκτικὰ στὴν πόρτα, Ἡσυχία.Τότε ἐμπῆκα μέσα καὶ τὴν εἶδα νὰ κάθεται στὸ δεύτερο παράθυρο. Ἡσυχη κι' ἀκίνητη. Κυρία... ψιθύρισα.

Ἐφάνη πὼς δὲν μ' ἄκουσε.

— Κυρία ! εἶπα δυνατώτερα κι' ἐπλησίασα.

— Κυρία ἀφῆστε με νὰ σᾶς φιλήσω τὰ χέρια ! εἶμαι τόσο πολὺ εὐτυχής, ποὺ σᾶς ἔχομε πάλι μαζί μας... Κυρία.

Καὶ τῆς ἐπιασα τό χέρι καὶ θέλησα νὰ τὸ φιλήσω. Ἀλλὰ μόλις τῆς ἔπιασα τὸ χέρι, ἀνεπήδησα ἔντρομος κι' ἐκόλλησα ἀκίνητος στὸν τοῖχο,γεμᾶτος φρίκη. Τὸ χέρι ἦταν κρύο, ὅπως εἶνε κρύα ἡ πορσελάνη. Ἦταν ἀναίσθητο σὰν κομμάτι σίδερο... Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἐτόλμησα νὰ προχωρήσω κι' ἐστάθηκα μπροστὰ στὴ Λουκιανὴ καὶ τὴν ἐκύτταξα τώρα καλά.. Ἦταν μιὰ κούκλα ! Γεμάτος φρίκη κι' ἀμίλητος παρετήρησα αὐτὸ τὸ ἀριστοτεχνικὸ ἀνθρώπινον ὁμοίωμα. Ὅταν τῆς ἔσφιξα τὸ χέρι, ἐσηκώθη ἡ Λουκιανὴ κι' ἄρχισε νὰ γυρίζη στὸ δωμάτιο. Παρακολουθοῦσα μ' ἀνατριχίλα τὶς κινήσεις. Ἄκουγα τὸν ἐλαφρὸ θόρυβο μιᾶς μηχανῆς μέσα στὸ σῶμα τῆς Λουκιανῆς κι' ἤξερα, ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ ἐλατήριο, ποῦ ἔδινε κίνηση σ' αὐτὴν τὴν κούκλα.

Ἔπιασα τὴν κούκλα, ποὺ ἐγύριζε, ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ξανάφερα νὰ καθήση στὴν καρέκλα, ὅπου ἔμεινε ἀκίνητη. Ἀπὸ τότε ἀνέλαβα τὴν ἐπίβλεψη τῆς κούκλας, γιατὶ μοῦ ἐπέτρεψε ὁ κύριοςνὰ μπαίνω στὸ δωμάτιο. Σήμερα τὸ πρωΐ ἐφώναξε ὁ κύριος Πελλού :

—Ποῦ εἶναι τὸ κλειδί... τὸ κλειδί;... Γιὰ ὄνομα Θεοῦ..... Μὴ γελᾶς, Λουκιανή. θὰ μὲ κάμης νὰ τρελλαθῶ... Τὸ κλειδί... Ἄ, ὄχι, δὲν θὰ πεθάνης δεύτερη φορά, Λουκιανή... Θὰ πεθάνω μαζί σου... δὲν θέλω νὰ ὑποφέρω πλέον μιὰ δεύτερη μοναξιά, ἀκοῦς ;... Τὸ κλειδί, γιὰ τὸ Θεό, τό κλειδί!...

Καθὼς φαίνεται εἶχε χάσει τὸ κλειδὶ μὲ τὸ ὁποῖο ἐκούρδιζε τὴν κούκλα κάθε πρωΐ. Ψάχναμε καὶ ξαναψάχναμε. Ὅλο καὶ νευρικώτερα. Κι' ὁ κ. Πελλοὺ μονολογοῦσε

—Θὰ πεθάνη γιὰ δεύτερη φορά... αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρεση ὁ νοῦς μου... Καὶ πόσο τὴν ἀγαπῶ... Ἀλλὰ τὸ ξέρεις αὐτὸ... Ξύπνα, λοιπόν, Λουκιανή... Ἡ ἄνοιξηἔρχεται, Λουκιανή ! Κύττα, λοιπόν...

Ἄνοιξε τὸ παράθυρο μὲ ὁρμή, καὶ συνέχισε.

— Καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἄνοιξη ἔρχονται ὅλα τὰ λουλούδια. Θεέ μου, πέθανες, λοιπόν, στ' ἀλήθεια ;... Τότε θὰ πεθάνω καὶ γὼ μαζὶ μὲ σένα, Λουκιανή, δὲν θ' ἀπομείνω σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ποὺ εἶναι τρομερὰ κρύος... χωρὶς ἐσὲ δὲν θ' ἀπομείνω μὲ κανένα τρόπο. Μὰ πῶς λοιπόν, μὲ κυττᾶς ἔτσι σιωπηλή, ἀκίνητη. Πεθαίνεις ; προτιμᾶς τὸ θάνατο ; Μὰ τότε θὰ πεθάνω μαζί σου, θὰ σκοτωθῶ.

Κι' ἐνὼ ἔψαχνα σαστισμένος ἔξω τὶς τσέπες τοῦ ἐπανωφοριοῦ του, ἄκουσα βήματα κι' ὕστερα τὰ τρομερὰ λόγια:

—... Μαζί, Λουκιανή... μαζί, ἀγάπη μου... Κι' ἔπεσε ἀμέσως ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἔτρεξα στὸ δωμάτιο καὶ τὸ βρῆκα...ἀδειανό. Ὥρμησα στὸ παράθυρο καὶ μιὰ ματιὰ στὸ κενὸν μ' ἔπεισε γιὰ τὴν σκληρή του θέληση, ποὺ τὴν εἶχα ὑποψιασθῆ. Κατέβηκα τὴ σκάλα τρέχοντας κι' ὥρμησα στὸν κύριό μου, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἦταν ἀκόμα στὴ' ζωή. Ἀλλά.. βρῆκα ἕνα νεκρό. Στὴν ἀγκαλιά του ἐκρατοῦσε τὴν κατακομματιασμένη κούκλα.

GEORGE RANE

ΔΙΑΛΕΥΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΝΕΡΩΜΕΝΟ ΚΡΑΣΙ

Ὅ,τι κι' ἂν εἶχε τῶχασε : γυναίκα, βιός, παιδιά του.
τίποτε δὲν τ' ἀπόμεινε στερνὴ παρηγοριά.
Πέταξ' ἡ ἔννοια ἀπὸ τὸ νοῦ κ' ἡ ἐλπίδα ἀπ' τὴν καρδιά του
κ' ἡ ὑπομονὴ ἐμιχριμάρωσε στὰ στήθη του βαρειά.
Ὅπως τὰ λείψανα περνοῦν, περνάει ἀργὰ ὁ καιρός του
καὶ ζῆ δίχως ὁ δύστυχος νὰ ξέρη τὸ γιατί.
Μέσ' στὴν ταβέρνα δλημερὶς, μὲ τὸ ποτῆρι ἐμπρός του
τοῦ κάκου ἐκεῖ κι' ἀνώφελα τὴ λησμονιὰ ζητεῖ.
— «Καταραμένε κάπελα καὶ κλέφτη ταβερνιάρη,
τί τὸ νερώνεις τὸ κρασί, καὶ πίνω ἀπ' τὸ ξανθὸ
καὶ πίνω κι' ἀπ' τὸ κόκκινο κι' ἀπὸ τὸ γιοματάρι,
κι' ἀπὸ τὸ σῶσμα τὸ τραχύ, πίνω καὶ δὲ μεθῶ ;
Δὲν ἦρθα γιὰ ξεφάντωμα μήτε γιὰ πανηγύρι,
ἦρθα νὰ βρῶ τὴ λησμονιὰ στὸ θάνατο κοντά..»—
Κι' ὁ κάπελας, γεμίζοντας καὶ πάλι τὸ ποτῆρι,
μὲ θλιβερὸ περίγελο στὰ λόγια του ἀπαντᾶ :
— Τί φταίω ἐγὼ ἂν τὰ δάκρυα ποὺ ἀπελπισμένος χύνεις
πέφτουν μέσ' στὸ ποτῆρι σου σταλαγματιὲς θολὲς
καὶ μὸ νερώνουν τὸ κρασὶ κι' ἀδύνατο τὸ πίνεις ;
τί φταίω ἐγὼ κι'ἂν δὲν μεθᾶς, τί φταίω ἐγὼ κι' ἂν κλαῖς ;

† Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΟΥ ANDRÉ NARNOD

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ!.. ..ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ!

Ο Ζάν Βαρρονὰ περνοῦσε μελαγχολικὸς τὰ μικρὰ σοκάκια τῆς Μπόντ. Συλλογιζόταν τὰ νειᾶτα του, τὶς ἀπογοητεύσεις του καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράμματα ποὺ σὰν περάσουν πιὰ γίνονται ὡραῖα, ὅπως τὰ νειᾶτα ποὺ φεύγουν.

Ἕνα μικρὸ ἀπόμερο μπαράκι τράβηξε τὴν προσοχή του. Ὁ Ζὰν Βαρρονᾶ ἔσπρωξε τὴν πόρτα του καὶ μπῆκε μέσα. Τὸ μπὰρ ἦταν σχεδὸν ἄδειο. Σ' ἕνα τραπεζάκι, μερικὲς γυναῖκες ποὺ δὲν ἦσαν πιὰ νέες ἔπαιζαν κάποιο παιγνίδι. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτές, ντυμένη μὲ μιὰ ἄσπρη μπλούζα, σηκώθηκε γιὰ νὰ ρωτήση τὸν Ζὰν τί ἤθελε νὰ πάρη.

Ἐνῶ ἡ γυναίκα ἑτοίμαζε τὸ κοκτέϊλ, ὁ Ζὰν τὴν κύτταζε. Ἦταν βέβαιος πὼς τὴν εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε. Τὴν σίμωσε καὶ τῆς εἶπε τ' ὄνομά του.

— Ὦ! ὁ Ζάν! μὰ δὲν μ' ἐγνώρισες καλέ; Εἶμαι ἡ Ρενέ. Γιὰ θυμήσου τὰ παιδιὰ τῆς παρέας στὸ Μπουσκαρᾶ. Τ' ὄνομά της ἔκανε νὰ ξεπεταχθῆ ἀπὸ τὸ παρελθὸν μιὰ εὐχάριστη γυρλάντα ἀπὸ νεανικὲς μορφὲς καὶ ἀπὸ χαμόγελα. Ἡ Ρενέ! ὁ Ζὰν ἔψαχνε νὰ ξαναβρῆ, τὴν ἀδύνατη τσαχπινούλα τοῦ παληοῦ καιροῦ σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα μὲ τὸ βαρὺ κορμὶ μέσα στὴν ἄσπρη της μπλούζα.

— Βρὲ τὸ Ζάν, πόσο χαίρομαι ποὺ σὲ βλέπω. Μιλούσαμε καμμιὰ φορὰ γιὰ σένα μὲ τὰ παιδιὰ πούρχονταν πότε πότε ἀπὸ δῶ. Γιὰ θυμήσου τὴ Λιλή, ποὺ στάθηκες τόσο κακὸς μαζί της;

— Ἐγώ; Μὲ τὴ Λιλή;

— Ναί, καλέ, τὴ Λιλή. Δὲν τὴ θυμᾶσαι πιὰ ἐκείνη τὴ μικρὴ ξανθούλα ποὺ ἦταν τόσο γλυκειά, ὅταν ἤσουνα κουμπάρος στὸν γάμο τοῦ Πώλ;

Ὁ γάμος τοῦ Πώλ! Ναί, τὸ θυμήθηκε. Ἦταν στὶς 14 Ἰουλίου πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο. Ἡ πλατεία τῆς Τὶρτρ μὲ τὶς σημαῖες καὶ τὰ λαμπιόνια της εἶχε γίνει σωστὴ πλατεία χωριοῦ. Ἕνας ἀληθινὸς γάμος εἶχε διοργανωθῆ, μὲ προσφωνήσεις, μὲ γεῦμα καὶ χορό, ὁ Ζὰν ἦταν κουμπάρος.

— Γιὰ στάσου στάσου! Ναί, μὰ δὲ θυμούμουνα πιὰ τὸ ὄνομά της. Ὡς τόσο δὲν ξέρεις τὴ σημασία ἔχει γιὰ μένα αὐτὴ ἡ ἀνάμνηση.

Ὅλες οἱ λεπτομέρειες ἐκείνης τῆς μέρας ζωντάνευαν σιγά, σιγὰ μέσα στὴ μνήμη του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Ζὰν καὶ οἱ φίλοι του—φοιτητὲς καὶ καλλιτέχνες—περνοῦσαν τὶς ὧρες τους πότε μὲ καυγάδες, πότε μὲ γλέντια, πότε μὲ διαμάχες ποὺ ἔφταναν μέχρι γεροῦ ξυλοκοπήματος· ὅμως αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ πίνουν ὅλοι στὸ ἴδιο τραπέζι καὶ νὰ ἔχουν ὅλοι τους τὴν ἴδια γνώμη γιὰ τὶς γυναῖκες.

Ἡ εὐγένεια, ἡ καλὴ συμπεριφορὰ ἦταν κάτι ποὺ δὲν ἔμπαινε στὶς συνήθειές τους. Τὸ μόνο ποὺ λογάριαζαν ἦταν ὁ ἀντρίκιος ἐγωϊσμός. Πρέπει ὡς τόσο νὰ σημειώσουμε πὼς ἦσαν εἴκοσι χρονῶν καὶ οἱ φιλενοδοῦλες τους ἦσαν εἴτε γυναῖκες μεγαλείτερές τους, μὲ τὶς ὁποῖες καυχιόντανε πὼς ἦσαν σκληροί, εἴτε αὐθάδικες παιδοῦλες ποὺ δὲν τὰς ἄξιζε καλύτερο φέρσιμο.

Ὁ Ζὰν ἦταν αἰσθηματικώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μολονότι τὸ περιβάλλον δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε καὶ πολύ. Γι' αὐτὸ εἶχε διατηρήσει μιὰ τόσο ὄμορφη ἀνάμνηση τῆς μικρούλας τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Εἶχαν περάσει μαζὶ μιὰ μέρα ἡλιόλουστη... Ἡ Λιλὴ διέφερε, τόσο πολὺ ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐρχότανε στὴ Μονμάρτη, φερμένη ἐκεῖ πέρα ἀπὸ κάποια φίλη της. Ἡ πρώτη της ἐπαφὴ μὲ τὴν παρέα ἦταν ἀπογοητευτική: ἡ προστυχιά, ἡ βαναυσότης τῶν συντρόφων, ποὺ ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. τὴν ἔκαναν ν' ἀγανακτήση. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της χαμένο, ἦταν ἕτοιμη νὰ βάλη τὰ κλάμματα...

Ἕνας μαντράχαλος ὡς ἐκεῖ ἀπάνω, τύφλα στὸ μεθῦσι, θέλησε νὰ τὴν φιλήση στὸ στόμα. Ἡ Λιλὴ τὸν ἀπώθησε κατάχλωμη καὶ τρέμοντας σύγκορμη. Τότε παρουσιάσθηκε ὁ Ζάν, καὶ ἀμέσως ἔγινε φίλος της. Καὶ μόνοστὸ γεγονὸς ὅτι ἦταν κοντά της ὁ κόσμος τῆς φάνηκε σὰν καινούργιος. Σὰ νὰ τὸν ἐγνώριζε ἀπὸ χρόνια τοῦ ἄνοιξε τὴ μικρή της πάναγνη καρδούλα, ποὺ ἦταν γεμάτη ἐμπιστοσύνη κι' ἕτοιμη νὰ τὸν ἀγαπήση.

— Τὸ βραδάκι εἴχαν μείνει ὁλομόναχοι. Ὁ Ζὰν εἶχε περάσει τὸ χέρι του ὁλόγυρα στὴ μέση της καὶ τὰ στόματά τους εἴχαν σμίξει σ' ἕνα γλυκὸ φιλί.

— Ξέρεις, εἶπε ἡ Λιλή, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀφίνω νὰ μὲ φιλήση κάποιος. Μὰ σὺ δὲν εἶσαι τὸ ἴδιο μὲ τοὺς ἄλλους, εἶμαι βέβαιη πὼς εἶσαι σοβαρὸς, καὶ πὼς θ' ἀγαπιόμαστε παντοτινά.

Εἶχαν χωρισθῆ μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της, ὅπου ἔμενε μὲ τοὺς γονεῖς της. Ὁ Ζὰν γύρισε σπίτι του χαρούμενος, χωρὶς κὰν νὰ σκεφθῆ νὰ πάη νὰ βρῆ τοὺς φίλους του. Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ πρώτη του σκέψη, ἅμα ξύπνησε, ἦταν ἡ Λιλή.

Τὶ θάκανε; Μὰ ὅτι εἶχε κάνει μὲ τόσες ἄλλες!

Ἡ μικρὴ ἦταν χαρουμένη. Γιὰ κάμποσο καιρό, μιὰ βδομάδα, ἴσως καὶ δυὸ θὰ γλένταγε μαζί της εὐχαρίστως.

Ὅμως ὅσο σίμωνε ἡ ὥρα τοῦ ραντεβοῦ, τὰ συναισθήματά του, ἄλλαζαν· ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του κακόκεφο. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀναρωτήθηκε ἂν τὸ φέρσιμό του ἦταν τίμιο. Ἦταν ἕνα αἴσθημα ποὺ δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ τ' ὁμολογήση σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

—Καλέ, γι' αὐτὴ τὴ μικρούλα ἐκεῖ! Δὲ βαρυέσαι!

Ἔτσι ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ ραντεβοῦ, κι' ὁ Ζὰν δὲν ἐτόλμησε νὰ πάη νὰ τὴ συναντήση. Φοβότανε μήπως κάνει μιὰ βρωμερὴ πράξη καὶ τὴν νύχτα ἐκείνη τὴν πέρασε πίνοντας καὶ τραγουδώντας μὲ τοὺς φίλους του, προσπαθώντας νὰ πνίξη τὸν καϋμό του ποὺ δὲν ἦσαν κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του μικρούλα Λιλή.

Τὴν ἀνάμνηση αὐτὴ τῆς μικρῆς ὅμως τὴν ἐφύλαξε πάντοτε σὰν μιὰ ὡραία ἱπποτικὴ χειρονομία τῆς ζωῆς του.. Σίγουρα ἡ Λιλὴ θὰ βρῆκε κάποιον ἄλλον πιὸ ἄξιο ἀπ' αὐτόν, ποὺ θὰ τὴν ἀγάπησε καὶ θὰ τὴν παντρεύτηκε.

Καὶ νὰ ποὺ ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ἡ τύχη τὸν ἔφερε μπρὸς σ' ἕνα μάρτυρα ποὺ τοῦ θύμιζε τὸ ξεχασμένο κι' ὅλας ὄνομα τῆς μικρῆς του φίλης, ποὺ ἡ μακρυνή της ἀνάμνηση ἦταν τὸ μόνο ρόδινο σημεῖο τῆς ἄχαρης ἀγάπης του.

Ἡ Ρενὲ τὸν κύτταξε ἕνα λεπτό, κουνῶντας τὸ κεφάλι.

— Τί εἴσαστε, τέλος πάντων, σεῖς οἱ ἄντρες! Μὲ τὴ κουταμάρα σου νόμισες πὼς ἔκανες καλὰ νὰ φερθῆς ἔτσι... Ἄκου λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ τὶ ἀπέγινε ἡ Λιλή, καὶ θὰ δῆς.

Ἡ φτωχιὰ σ' ἀγάπησε. Δὲ τολμοῦσε, θυμᾶμαι, νὰ πάη μόνη στὸ ραντεβοῦ καὶ τὴ συνώδευα.. Σὲ περιμέναμε δυὸ ὧρες. Ὕστερα ἐπέμενε νὰ σὲ βροῦμε. Σᾶς βρήκαμε στὸ μπαράκι. Συγκράτησα τὴ Λιλὴ ποὺ θέλανε νὰ μπῆ... Ἕνας φίλος σου ποὺ βγῆκε τῆς εἶπε πὼς ἀγαπᾶς μιὰ ἄλλη. Ἡ καρδιά της σπαρακτήκε. Ἀρρώστησε, ἤθελε ν' αὐτοκτονήση, μὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος. Τέλος, ὅπως ὁ κόσμος εἶναι κακός, ἐξώκειλε. Ὕστερα παντρεύτηκε ἕνα μεθύστακα ποὺ τὴν δέρνει διαρκῶς. Τώρα ξενοδουλεύει γιὰ νὰ ζήση... Εἶναι μιὰ γρηὰ γυναίκα ἀξιολύπητη.

ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΚΑ

Τελειώνοντας τὸν καθημερινό του περίπατο στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς, ὁ Λεὸν Μαντεμπὲλ ξαναγύρισε στὸ κελλὶ σ'., ποὺ φιλοξενοῦσε τοὺς ἀτέλειωτους συλλογισμούς του ἐδῶ κι' ὀχτὼ μῆνες τώρα.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ δεσμοφύλακάς τουδ Ὀνορὲ Ντὰλ, ἕνα πρώτης τάξεως παλλὴκάρι, μπῆκε μέσα στὸ στενόχωρο δωμάτιο, παρὰ τὸν κανονισμό, καὶ κάθισε, σὰ μουδιασμένος, στὸ ἄσπρο ξύλινο σκαμνάκι.

Ὁ Λεὸν Μαντεμπὲλ καὶ ὁ Ντὰλ εἶχαν ἀπὸ καιρὸ ἀμοιβαία συμπάθεια. Πολλὲς φορὲς εἶχαν ἀνταλλάξει τὶς γνῶμες τους ἐπάνω στὶς ἀδικίες τῆς κοινωνίας καὶ εἶχαν βρεθῆ ἀπολύτως σύμφωνοι στὶς ἀπόψεις ποὺ ὑποστήριζαν.

— Μὰ ἐσύ, φίλε μου εἶσαι πολὺ στενοχωρημένος, εἶπε ὁ Μαντεμπὲλ χαϊδεύοντας φιλικὰ τὸ κεφάλι τοῦ δεσμοφύλακα... Ἂν εἶναι ἀπὸ πληξη, πάρε τὸ βιβλίο μου καὶ σκότωσε τὴν ὥρα σου.

Καὶ ἐπρόσφερε γενναιόδωρα στὸν Ντὰλ ἕνα βιβλίο ποὺ εἶχε τὸν τίτλο: «Περὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἀρτηριοσκληρωσεως».

—Εἶναι λιγάκι σχολαστικό, μὰ δὲ βρῆκα καλύτερο στὴν βιβλιοθήκη... Καὶ μ' αὐτὸ ὡστόσο περνᾶ ὁ καιρός!

—Ὄχι, εὐχαριστῶ..., ἔκαμε ἀδιάφορα ὁ δεσμοφύλακας σπρώχνοντας μ' εὐγένεια τὸ χέρι τοῦ φίλου του, ποὺ κρατοῦσε τὸ βιβλίο. Ἐγὼ εἶμαι ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴν ζωή....

—Ὥστε εἶσαι ἕνας τύπος σαν τὸ Βέρθερο;

—Βέρθερο;.... Ποιὸς εἶν' αὐτός... σὲ ποιὸ κελλὶ τὸν ἔχομε; σὲ ποιὸ διαμέρισμα;... Δὲν εἶδα ποτὲ τ' ὄνομά του στὸ μητρῶο τῶν κρατουμένων!..,

—Φτωχέ μου Ντάλ, τὸ μυαλό σου εἶναι ὅλο στὰ κελλιὰ καὶ στοὺς κρατουμένους!... Ἂς εἶναι, πές μου τώρα γιὰ τὶς στενοχώριες σου... Τὶ σὲ κάνει νὰ εἶσαι τόσο ἀπελπισμένος;

—Ἄχ, Λεόν, εἶμαι ἀξιολύπητος!

—Καὶ γιατί;

—Γιατὶ εἶμαι δεσμοφύλακας.... Ἄχ. πόσο εἶμαι δυστυχισμένος!

Καὶ ὁ Ντὰλ ἄρχισε νὰ κλαίη μ' ἀναφυλλητά.

Ὁ Λεὸν Μαντιμπέλ, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήση, τοῦ φώναξε:

— Καὶ τὶ νὰ ποῦμε τότε ἐμεῖς, οἱ φυλακισμένοι;

Ὁ Ντὰλ σταμάτησε ἀπότομα τὸ κλάμμα κι' ἐχαμογέλασε πικρά:

— Ἡ θέση τῶν φυλάκων, εἶπε, εἶναι πολὺ χειρότερη ἀπὸ τὴ δική σας!... Ἐσεῖς μπαίνετε ἐδῶ γιὰ ἕξη μῆνες, γιὰ δυό, τρία, πέντε χρόνια τὸ πολύ... Κι' ὕστερα ξαναβρίσκετε τὴν ἐλευθερία σας... Ἐνῶ ἐμεῖς, οἱ δεσμοφύλακες, δὲν εἴμαστε σ' αὐτὴ τὴ φυλακὴ γιὰ ἕξη μῆνες ἢ πέντε χρόνια, ἄλλα γιὰ ὅλη μας τὴ ζωή!... Ὦ· ὅπου νὰ μᾶς πάρη τὸ ὅριο τῆς ἡλικίας!... Μὲ καταλαβαίνεις;... Ὥσπου νὰ γίνω 65 χρονῶν, θὰ ζῶ μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ψηλοὺς τοίχους, θὰ παραδέρνω μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀτέλειωτους διαδρόμους, θ' ἀνοιγοκλείνω τὶς σιδερόπορτες σας, ποὺ ὁλοένα τσιρίζουν, θὰ σεργιανῶ μαζί σας στὴ σιωπηλὴ αὐτὴ αὐλή... Ἄχ!

Ὁ Ντὰλ ἄφησε ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ κι' ἐξακολούθησε:

— Ἂν μποροῦσα νὰ διώνα τὴν παραίτησή μου, Λεόν... Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ πῶ τῆς γυναίκας μου!... Καὶ, πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι ὕστερα ἀπ' τὸ Θεό, εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ φοβᾶμαι σ' αὐτὸ τὸν κόσμο...

Ἡ ἀφιλότιμη ἔχει μιὰ γροθιὰ ποὺ ζυγίζει σαράντα ὀκάδες!... Ἂν ἡ Ἑρμιόνη μου ἤξερε πὼς καὶ μόνο ἐσκέφθηκα ποτὲ νὰ ὑποβάλω παραίτηση, θὰ αὐτοκτονοῦσε... ἀπὸ τὴ μεγάλη στενοχώρια της.

— Τόσο τὸ καλύτερο!..

— Ὄχι, γιατὶ θὰ μὲ δηλητηριάζε πρὶν αὐτοκτονήση.

***

Στὶς κοσμικὲς λουτροπόλεις, ἡ μεγαλείτερη διασκέδαση τῶν παραθεριστῶν εἶναι νὰ βλέπουν τοὺς νέους παραθεριστὰς ποὺ φθάνουν μὲ τὰ αὐτοκίνητα τῶν μεγάλων ξενοδοχείων...

Κάτι τέτοιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς φυλακισμένους.

Οἱ παραθερισταὶ πλήττουν ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου καὶ ζητοῦν νὰ βροῦν κάτι καινούργιο νὰ τὸ χαροῦν, νὰ τὸ κουτσομπολέψουν. Οἱ φυλακισμένοι, πάλι, στεναχωροῦνται ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς κλεισούρας μέσα σὲ τέσσερους ὑγροὺς τοίχους καὶ κυττᾶνε ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ βροῦν κάτι καινούργιο γιὰ νὰ ξεκουράσουν τὸ μάτι τους.

Ἡ μεγαλείτερή τους διασκέδαση εἶναι νὰ κολλᾶνε τὰ προσωπά τους στὰ σίσερα τῶν στενῶν παραθυριῶν τους καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὴν ἄφιξη μὲ τὸ καμιόνι τῆς ὑπηρεσίας τῶν νέων κρατουμένων στὴν αὐλή.

Πολὺ ἀχαμνὴ διασκέδαση, θὰ πῆτε, ἀλλὰ στὴν ἀναβροχιὰ.. Ἐκεῖνο τὸ πρωῖ ὁ Λεὸν Μαντεμπὲλ παρ' ὀλίγο νὰ μείνη στὸν τόπο ἀπὸ κατάπληξη, ἀντικρύζοντας τὸν φίλο του Ντὰλ νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν σκευοφόρα.

Τοῦ φάνηκε παράξενο.

Ἔτριψε τὰ μάτια του, τὰ ξανάτριψε κι' ἐπειδὴ μ' ὅλα τὰ τριψίματα δὲν τοὺς εἶχε ἐμπιστοσύνη, ρώτησε κάνα-δυὸ συγκρατουμένους του μὴ τὼς κάνει λάθος.

Οἱ «συνάδελφοι» τὸν βεβαιώσανε μὲ τὸν κατηγορηματικώτερο τρόπο πὼς ἕνας ἀπὸ τοὺς «καινούργιους» ἦταν ὁ Ντάλ. Σταυρακοπήθηκε.

Πλάθοντας χίλιες δυὸ ὑποθέσεις μὲ τὸ μυαλό του, περίμενε μὲ ἀνυπομονησία τὴν ὥρα τοῦ περιπάτου γιὰ νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν τέως δεσμοφύλακά του.

— Πὼς!... Ἐσὺ ἐδῶ;... Φυλακισμένος;..

Ὁ Ὀνορὲ Ντὰλ φαινόταν ἐξαιρετικὰ χαρούμενος. Ἦταν φρέσκος— καὶ ροδοκόκκινος σὰ μῆλο τῆς Καλλιφόρνιας.

— Γειὰ χαρὰ, συνάδελφε, τοῦπε χτυπώντας τον φιλικὰ στὶς πλάτες καὶ γελώντας ἕνα πλατύ, καθαρό, εὐχαριστημένο γέλοιο.

— Μίλα Ντάλ, φίλε μου, πῶς κατάντησε δῶ μέσα! τοῦ εἶπε μὲ συμπόνια ὁ Λεὸν προσφέροντάς του τὴν καπνοσακκούλα του. Μήπως σὲ κλείσανε ψέμματα γιὰ νὰ κατασκοπεύσης κανένα, μήπως ἔγινε κανένα λάθος;

Ὁ Λεὸν ξαναγέλασε, ἄναψε τὸ τσιγάρο τράβηξε ἡδονικὰ μιὰ δυὸ ρουφηξιὲς καὶ μισοκλείνοντας τὸ ἕνα μάτι εἶπε:

— Ναί, καλέ μου φίλε Λεόν... ἐγὼ εἶμαι! Πάει πιά, δὲν εἶμαι δεσμοφύλακας! Ἐπαύθηκα καὶ καταδικάσθηκα σὲ τριῶν μηνῶν φυλάκιση γιατὶ ἐχαστούκισα τὸν ὑποδιευθυντή... Ἂν θέλη ὁ Θεός, σὲ τρεῖς μῆνες θ' ἀφίσω τελειωτικὰ αὐτοὺς τοὺς τοίχους!. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μπορέσω νὰ βγῶ.

Ὁ Μαντεμπὲλ ἀπάντησε:

— Ἐχεις δίκιο.. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ βγῆ κανεὶς ἀπὸ τὴ φυλακή, εἶναι νὰ φυλακιστῆ.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΡΟΤΖΕΡΣ

Ένας άνθρωπος προχώρησε άργά-άργά άπάνω στήν παληά πέτρινη γέφυρα κυττάζοντας μέ ίδιαίτερη εύχαρίστηση τή μικρή πολιτεία άντίκρυ, στήν άλλη όχθη τού ποταμού. Περπατούσε μέ τό κουρασμένο έκείνο ύφος τών άνθρώπων πού έχουνε γυρίσει πολύ κόσμο. Ήτανε πολύ κακοντυμένος· όλα, άπ' τό καπέλλο του ώς τά παπούτσια ήτανε σέ πολύ κακή κατάσταση. Καί όμως, όταν έφτασε στήν άκρη τής γέφυρας στήλωσε περήφανα τό κορμί του καί τράβηξε άποφασιστικά κατά τίς ταβέρνες, πού ήτανε άραδιασμένες γραμμή στήν προκυμαία.

Μπήκε χωρίς δισταγμό στό «Χρυσό κλειδί», τό καλύτερο ξενοδοχείο τού Ριβερστόουν. Ή αίθουσα ήτανε άδεια έκείνη τήν ώρα, ή φωτιά όμως έκαιε ζωηρή κι' ήταν καλοδεχούμενη μέ κείνη τή φθινοπωρινή ύγρασία καί τό δυνατό κρύο. Ό ξένος έκατσε κοντά στό τζάκι.

— Ένα γκρόγγ, ζεστό, παράγγειλε στό γκαρσόνι πού πλησίασε.

— Ξέρετε, αύτή ή σάλα είναι μονάχα γιά τούς πελάτες πού μένουνε στό ξενοδοχείο, είπε στριφνά ό ύπάλληλος. Δέν τού γιέμιζε τό μάτι έκείνος ό πελάτης.

Ό ξένος σηκώθηκε όρθιος. Ήτανε άδύνατος, μάλλον ψηλός, είχε όμως στή στάση του κάτι τό άπειλητικό καί τά γκρίζα, διαπεραστικά μάτια του κύτταζαν μέ μιά παράξενη έκφραση, πού τό γκαρσόνι έκανε μερικά βήματα πίσω.

— Είπα ένα γκρόγγ, ζεστό. Καί νά βάλης μπόλικο. Κατάλαβες;

Ό ύπάλληλος έκανε νά φύγη άπ' τήν πόρτα τού βάθους.

— Μιά στιγμή! τού είπε ό ξένος πού ξανακάθησε. Δέν μού λές, πώς τό λένε τ' άφεντικό σου;...

— Μούλλετ.

— Πές του νάρθη μιά στιγμή πού τόν θέλω. Κι' άλλη φορά νά είσαι πιό εύγενικός. Γιά νά μή σού βγή ξυνό δηλαδή...

Έσιαζε μέ τήν άκρη τού ξεσκισμένου του παπουτσιού τή φωτιά, σκουντώντας πιό μέσα τά ξύλα, όταν σέ λίγο έφτασε ό καταστηματάρχης μαζί μέ τό γκαρσόνι. Ό ξένος δέ φάνηκε νά δωσε καμμιά προσοχή κι' έξακολουθούσε νά σιάζη τά ξύλα στό τζάκι.

— Πήγαινε τώρα, είπα άπότομα στό γκαρσόνι.

Στό άκουσμα τής φωνής του ό ξενοδόχος άνατρίχιασε καί τόν κύτταξε κατάματα.

— Δέν περίμενες ποτέ νά ξαναγυρίσω, Ρότζερς, τού είπε ό ξένος, έ;

— Λέγουμαι Μούλλετ, άπάντησε ό ξενοδόχος μέ σκληρό τόνο. Τί θέλετε;

— Ά! Έτσι! Λέγεστε Μούλλετ; Τότε θά γελάστηκα. Νόμισα πώς είστε ό παληός μου συνάδελφος, ό πλοίαρχος Ρότζερς. Γιά φαντάσου...

— Σάς ρώτησα τί θέλετε, είπε πιό έντονα ό ξενοδόχος.

— Ά! τί θέλω; Άφού λοιπόν έχετε τήν καλωσύνη νά μ' άρωτάτε, θέλω νά φάω, νά πιώ, θέλω καινούργια ρούχα, ένα ώραίο δωμάτιο καί λεφτά, μπόλικα λεφτά.

— Κάνατε λάθος στήν πόρτα, είπε σφίγγοντας τίς γροθιές του ό Μούλλετ. Δέ ζητάτε καί πολλά πράγματα. Ψιλοδουλιές...

— Τί νά γίνη! Πρίν άπό δεκαπέντε χρόνια είχανε έπικηρύξει τό κεφάλι τού συντρόφου μου τού Ρότζερς γιά 200 λίρες. Πάω λοιπόν νά έξετάσω μήπως τά πήρε κανείς αύτά τά λεφτά ή μένουνε άκόμα διαθέσιμα, είπε ό ξένος καί σηκώθηκε νά φύγη.

— Κι' άν σού δώσω διακόσιες λίρες, πάλε δέ θά μείνης εύχαριστημένος, είπε ό ξενοδόχος, συγκρατώντας μέ βία τό θυμό του.

— Διαβάζεις μέσα στό μυαλό μου! άπάντησε ό ξένος μέ προσποιητό θαυμασμό

Τήν ίδια στιγμή έβγαλε άπότομα τό περίστροφό του καί τό γύρισε κατ' άπάνω στόν ξενοδόχο, πού ώρμούσε ύπουλα νά τόν πνίξη μέ τά στιβαρά, άθλητικά χέρια του.

— Κάνε πίσω· τού είπε ξερά.

Χωρίς διόλου νά ταραχτή άπ' αύτό τό έπεισόδιο ό ξενοδόχος χτύπησε τό κουδούνι καί παράγγειλε μιά μπουκάλα ούίσκυ γιά τόν παληό σύντροφό του, τόν Νίκ Γκάν, κι' ένα καφέ γιά τόν έαυτό του. Δέν ήθελε νά πιή ό ίδιος.

— Στήν ύγειά τού Ρότζερς, είπε ό Γκάν σηκώνοντας τό ποτήρι του. Κι' άμποτες νά ξεφύγη τήν κρεμάλα πού τού άξίζει.

Χωρίς νά πή λέξη ό ξενοδόχος έβγαλε άπ' τήν τσέπη του μερικά χρυσά καί μερικά άσημένια νομίσματα καί τά βαλε μπροστά στόν Γκάν.

— Έτσι, γειά σου, μπορώ νά περιμένω λιγάκι· είπ' έκείνος τσεπώνοντας τά χρήματα. Στό έξής όμως, πάρτο άπόφαση, θά τά μοιράζουμε. Κατάλαβες; Μισά καί μισά! Γι' αύτό πρέπει νά μένω έδώ μέσα.

Μιά κοπέλλα, ώς δεκαοχτώ χρονώ, φάνηκ' έκείνη τή στιγμή στήν πόρτα τού βάθους. Δίστασε μιά στιγμή, προχώρησε όμως πρός τόν ξενοδόχο.

— Βλέπεις, παιδί μου, τής είπ' έκείνος άνήσυχος, πώς είμαι άπασχολημένος.

— Δέν έχουμε τίποτα νά πούμε, είπε τότε ό Γκάν κάνοντας μιάν άδέξια ύπόκλιση στή νέα. Είναι ή κόρη σου Ρότζ... Μούλλετ;

— Ή προγονή μου, διώρθωσε ό ξενοδόχος.

Ό Γκάν έφερε στό στήθος του ένα χέρι γιομάτο ρόζους κι' έκανε καί δεύτερη ύπόκλιση.

— Είμαι ό πιό παληός φίλος τού πατέρα σας, δεσποινίς, είπε μέ μιά φωνή πού άδικα προσπαθούσε νά τής δώση μαλακό τόνο. Έτσι εύγενικιά καί καλόκαρδη πού φαίνεστε, είμαι βέβαιος πώς θ' άκούσετε μ' εύχαρίστηση πώς ό μπαμπάς σας θά μέ φιλοξενήση λίγο καιρό έδωπέρα.

— Ό μπαμπάς είναι ό νοικοκύρης· σ' έμένα δέν πέφτει λόγος, κύριε, άπάντησε μέ ψυχρότητα ή νέα. Κύτταξε μέ κάποια άπορία τόν πατέρα της καί τόν περίεργο ξένο του, κατάλαβε πώς κάτι συμβαίνει κι' άποτραβήχτηκε.

— Έπιμένεις νά κατοικήσης έδώ; ρώτησε πάλι ό Μούλλετ.

— Τώρα είναι άδύνατο νά ύποχωρήσω σ' αύτό τό ζήτημα, άπάντησε ό Γκάν κυττάζοντας μ' ένα άπαίσιο χαμόγελο τήν πόρτα πού έκλεισε φεύγοντας ή νέα.

Σ' ένα μήνα ό Γκάν διοικούσε τήν έπιχείρηση. Ό νόμιμος ίδιοκτήτης ύποχωρούσε πάντα σ' όλες του τίς άπαιτήσεις. Γιά χάρη τής κόρης του ό Μούλλετ ήταν ύποχρεωμένος ν' άποφεύγη κάθε βίαιη σκηνή μαζί του. Μά ή Τζόαν τού έδειχνε φανερή άντιπάθεια.

— Τί κοπέλλα! έλεγε δαγκάνοντας λυσσασμένα τά χείλη του. Τί περήφανο κορίτσι! Άξίζει τόν κόπο νά τή δαμάση κανείς. Δέν ξέρει όμως άκόμα ποιός είναι ό άφέντης έδώ μέσα.

Ή κατάσταση όλο καί χειροτέρευε στό «Χρυσό Κλειδί». Ό Γκάν έδιωξε όλο τό παληό έμπειρο προσωπικό κι' έφερε δικούς του άνθρώπους. Έτσι σιγά—σιγά έχασε όλη τήν παληά διαλεχτή πελατεία. Άπό σύγχιση σέ σύγχιση ό Μούλλετ δέ μπόρεσε ν' άνθέξη. Στίς άρχές τού έρχόντουσαν δυνατές ζάλες, ώσπου τού ήρθε άπότομα συγκοπή.

Ή Τζόαν έδειξε όλη της τήν άφωσίωση. Ώσπου νάρθη ό γιατρός αύτή περιποιήθηκε όσο μπορούσε τόν πατέρα της. Σ' αύτή τήν περίσταση τά χρειάστηκε κι' ό Γκάν: ό άπότομος θάνατος τού Μούλλετ θά κατάστρεφε όλα τά σχέδιά του.

Ό γιατρός ήτανε λιγόλογος κι' ό Γκάν δέν μπόρεσε νά καταλάβη πολλά πράγματα άνάμεσα στούς λατινικούς όρισμούς πού τού άράδιαζε. Τό μόνο πού είπε καθαρά ήτανε: ήσυχία καί μακρυά άπό συγκινήσεις.

Τό βράδυ ήρθε μιά νοσοκόμα γιά νά μπορέση νά ήσυχάση λίγο ή Τζόαν. Ήτανε μιά ήλικιωμένη γυναίκα πού μέ τίς λαμπρές περιποιήσεις της είχε ξαποστείλει άρκετούς άρρώστους ώς τότε. Κι' άλήθεια ό Μούλλετ μ' όλα τάφάρμακα, πήγαινε όλο καί χειρότερα. Ή Τζόαν κάτωχρη άπ' τή λύπη κι' άπ' τίς λαχτάρες κύτταζε μή τού λείψη τίποτα. Γιά ν' άποφεύγη τίς άπαίσιες περιποιήσεις τού Γκαν έμενε όλη τή μέρα στό δωμάτιο τού άρρώστου. Τόν έβλεπε νά λυώνη στό κρεββάτι καί θυμωτανε λυπημένη τήν παληά δύναμή του, που τόν έτρεμαν όλοι.

Ό Γκάν έβλεπε καθαρά πού πώς ή βασιλεία του έπερνε τέλος, άναγκάστηκε νά ρωτήση τή νοσοκόμα. Ή άπάντησή της δέν ήταν αίσιόδοξη.

— Δέν τού δίνω περισσότερες άπό τέσσερις μέρες, τού είπε άνοιχτά, καθώς μιλούσε σέ ξένο άνθρωπο.

Ό Γκάν άφισε νά περάση μιά μέρα κι' έπειτα παραφύλαξε μιά στιγμή πού βγήκε έξω ή Τζόαν καί πήγε κοντά στόν άρρωστο.

— Άν δέν μού πής πού έχεις κρυμμένα τά λεφτά σου θά πάω άμέσως να σέ καταγγείλω, τού είπε βλέποντας μιά στιγμή τό βλέμμα του καθαρό.

— Σπλαχνίσου τή μικρή τουλάχιστον. Δέ βλέπεις πού πεθαίνω...

— Πές μου πού έχεις τά λεφτά, καί γιά τή μικρή έννοια σου. Θά τήν πάρω γυναίκα μου κι' έτσι τό ίδιο κάνει.

— Έλα τή νύχτα νά μιλήσουμε, είπε μέ σιγανή φωνή ό Μούλλετ. Ή νοσοκόμα,.. γιά τό Θεό...

— Θά τήν κανονίσω κι' αύτή. Τή νύχτα Καλά.

Έκείνη τή στιγμή έμπαινε ή Τζόαν. Όταν τόν είδε έγινε άκόμα πιό κίτρινη.

Θά ήτανε μιά μετά τά μεσάνυχτα όταν ό Νίκ Γκάν, άφού έβγαλε τά παπούτσια του, άνέβηκε άθόρυβα τή σκάλα. Άνοιξε τήν πόρτα τού άρρώστου κι' έρριξε μιά ματιά στό δωμάτιο. Ή νοσοκόμα καθισμένη σέ μια πολυθρόνα κοντά στή φωτιά είχε τό κεφάλι της γυρμένο στό στήθος. Ένα μοναδικό κερί φώτιζε τό δωμάτιο. Ό Γκάν σκούντησε άπότομα τόν άρρωστο πού κοιμώτανε.

— Ξύπνα, ήλίθιε, τού φώναξε άφού έκλεισε καλά τήν πόρτα.

Ό Μούλλετ άνοιξε τά μάτια καί ψιθύρισε μερικά άκατανόητα λόγια.

— Ή νοσοκόμα;... ρώτησε έπί τέλους.

— Μήν σκοτίζεσαι, τήν κανόνισα γιά καλά.

— Τή σκότωσες;

— Τήν κοίμησα, άπάντησε λακωνικά καί πήγε κοντά της νά βεβαιωθή.

Σήκωσε τό κεφάλι τής γρηάς καί τ' άφισε νά ξαναπέση ήσυχα στήν πρώτη του θέση.

— Οί άλλοι!... Είναι στουπί στό μεθύσι. Δέν τούς ξυπνά ούτε ή σάλπιγγα τής Δευτέρας Παρουσίας.

— Πρέπει νά έξασφαλιστή ή Τζόαν, ψιθύρισε τότε ό άρρωστος.

Ό Γκάν τού βαλε τή γροθιά του μπροστά στό πρόσωπο άγριος.

— Τά λεφτά τάχω στό... μέσα στό...

Έξαντλημένος άπό τήν προσπάθεια ξανάκλεισε τά μάτια... Δε μπορούσε πιά νά μιλήση. Ό Γκάν τρελλός άπ' τήν άγωνία του έσκυψε καί κόλλησε σχεδόν τ' αύτί του στό στόμα τού άρρώστου. Σέ μιά στιγμή έννοιωσε τό λαιμό του νά τόν σφίγγουν δυό δυνατά χέρια. Μιά δυνατή σπρωξιά τόν άναποδογύρισε στό κρεββάτι καί τόν κάρφωσε έκεί άκίνητο.

— Κανάγια! άκούστηκε μιά τρομερή φωνή. Σέ κρατώ έπί τέλους, έγώ, μωρέ, ό πλοίαρχος Ρότζερς! Άντε τώρα νά πής τ' όνομά μου όπου σ' άρέσει. Πές το ντέ, δαίμονα, πές το,... πές το...

Ό Γκάν σπάραζε, τά μάτια του πετάχτηκαν έξω..

Κατάλαβε πώς τέλειωσε. Έρριξε τότε μιά ματιά στή νοσοκόμα, πού κοιμώτανε άκίνητη. Άνοιξε σιγά--σιγά τήν πόρτα. κατέβηκε κάτω, βεβαιώθηκε πώς όλοι κοιμόντουσαν καί τότε γρήγορα, άθόρυβα, μέ μύριες προφυλάξεις πήρε τό πτώμα τού Γκάν στό δωμάτιό του. Τόν ξάπλωσε χάμω, άναποδογύρισε τίς τσέπες του άναστάτωσε τά έπιπλα καί τό κρεββάτι, σκόρπισε δυό τρία νομίσματα στό πάτωμα καί γύρισε πίσω. Ή νοσοκόμα κοιμώτανε πάντα. Τό ναρκωτικό πού τής είχε δώσει ό Γκάν έτοιμάζοντας τό χαμό του, θάταν ίσχυρό.

Ξύπνησε τό πρωϊ. Γιά νά μή φανή ή άμέλειά της, έσιαξε βιαστικά τή φωτιά κι' έπειτα λογάριασε πόσο γιατρικό θά πρεπε νά πάρη ό άρρωστος τή νύχτα καί τόρριξε στή φωτιά. Άκίνητος, μέ τά βλέφαρα μισόκλειστα, ό πλοίαρχος Ρότζερς τήν παρακολουθούσε σιωπώντας, εύχαριστημένος, πού χωρίς νά ξέρη τού έτοίμαζε τό πιό άκλόνητο άλλοθι.

Ύστερα γύρισε τό πρόσωπό του πρός τόν τοίχο καί περίμενε ύπομονετικά ν' άκούση τή φασαρία, πού δέ θ' άργούσε νά γίνη μέσα στό ξενοδοχείο καί νά παρακολουθήση έξω άπό κάθε κίνδυνο νά έγείρη ύπόνοιες τό τί θά γινώτανε στό τέλος μέ τήν άσιυνομία.

Ε. ΜΠΕΡΝΑΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

190 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΦΡΑΓΚΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Στόν κόσμο ύπάρχουν κατά προσέγγισιν 40 000 κιλά διαμάντια. Αί Ίνδίαι, πού ήταν ή μόνη χώρα πρό τού 18ου αίώνος πού έβγαζε διαμάντια, παρήγαγε 2000 κιλά. Ή Βραζιλία 2.500. Ή Νότιος Άφρική παραγει τά περισσότερα διαμαντια. Σέ σαράντα χρόνια έβγαλαν άπ' τά άδαμαντωρυχεία τού Άκρωτηρίου τής Καλής Έλπίδος καί τής περιφερείας 34.000 κιλά διαμάντια.

Πρός 1.000 φρ. τό καράτι, ή όλική άξία τών διαμαντιών πού βγήκαν άπ' τά σπλάχνα τής γής ύπερβαίνει τά έκατόν ένενήντα δισεκατομμύρια γαλλικά φράγκα.

ΕΝΑΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ ΣΕ 10 000 ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ

Ή Άμερική είχε τό 1932, δώδεκα χιλιάδες έκατομμυριούχους, δηλαδή ένας πολίτης σέ 10.000 έχει τουλάχιστο 1 έκατομμύριο δολλάρια.

Πρό τής κρίσεως στήν Άμερική ύπήρχαν περισσότεροι έκατομμυριούχοι. Μή νομίσετε όμως ότι ή Άμερική έπαυσε νά είναι ή χώρα τής έπαγγελίας. Γιατί έλαττώθηκαν μέν οί έκατομμυριούχοι, οί μεγαλοκαρχαρίαι όμως βρήκαν τήν εύκαιρία νά πολλαπλασιάσουν τά 5 έκατομμύριά τους.

3.000.000 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Σύμφωνα μέ τήν στατιστική πού έκανε τό γραφείο τής στατιστικής τών Ήνωμένων Πολιτειών ύπάρχουν στόν κόσμο 30 000 000 αύτοκίνητα πού κατανέμονται ώς έξης:

Ήνωμ. Πολιτεΐαι	22.000 000
Μεγάλη Βρεττανία Ίρλανδία	2.000.000
Γαλλία	1.500 000
Καναδάς	500 000
Αύστραλία	500 000
Γερμανία	500 000
Βέλγιο	250,000
Ίταλία	750 000
Άλλες χώρες	1.000 000
	30.000.000

Τό 1932 αί Ήνωμέναι Πολιτειαι κατασκεύασαν 6 000. 000 αύτοκίνητα. Ή Γαλλία έρχεται δεύτερη μέ 400.000 καί ή Άγγλία μέ 300.000.

ΠΟΣΟΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΟ

Πόσοι άνθρωποι πεθαίνουν τό δευτερόλεπτο στόν κόσμο: Ή γή έχει σήμερα 1.840.500.000 κατοίκους. Ή κατά μέσον όρον έτησία θνησιμότης είναι 30 κατά χίλιους κατοίκους· ή οι σέ όλον τόν κόσμο 57.000.000 νεκρών. Έπειδή ένα έτος έχει 31.536 000 δευτερόλεπτα, πεθαίνουν λοιπόν περίπου δυό κατά δευτερόλεπτο.

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡ-

Ο ΣΕΡΛΟΚ - ΧΟΛΜΣ

— Τὶ παράξενο! Πόσο μοιάζεις μὲ τὸν Ἀρσὲν Λουπέν, Βελμόν!

— Τὸν γνωρίζεις;

— Ἄ, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος· ἀπὸ τὶς φωτογραφίες του, ποὺ ἡ κάθε μιὰ ἀφίνει τὴν ἐντύπωση τῆς ἴδιας φυσιογνωμίας... ποὺ εἶναι ἀκριβῶς ἡ δική σου.

Ὁ Ὀράτιος Βελμὸν φάνηκε πῶς πειράχθηκε.

—Ἀλήθεια, ἀγαπητέ μου Ντεβάν! ἀπάντησε. Καὶ πιστεῦτέ με, δὲν εἴσαστε ὁ πρῶτος ποὺ μοῦ τὸ λέει.

— Καὶ σὲ τέτοιο βαθμὸ μάλιστα, ἐπέμενε ὁ Ντεβάν, ὥστε ἂν δὲν μοῦ εἴχατε συστηθῆ ἀπὸ τὸν ἐξάδελφό μου Ἐστεβάν. κι' ἂν δὲν εἴσαστουν ὁ γνωστὸς ζωγράφος, τοῦ ὁποίου θαυμάζω τὶς ὡραῖες θαλασσογραφίες, δὲν ξέρω ἂν δὲν εἶχα εἰδοποιήσει τὴν ἀστυνομία ὅτι εἴσασταν ἑδῶ στὴ Διέππη.

Ἐγέλασαν ὅλοι, Ἦσαν ἐκεῖ στὴν εὐρύχωρη τραπεζαρία τοῦ πύργου Ἀθιπερμενζίλ, ἑκτὸς ἀπὸ τὸν Βελμόν, ὁ ἀββᾶς Ζελῆ, ἐφημέριος τῆς πολίχνης, μιὰ δωδεκάδα ἀξιωματικοί, ποὺ τὰ συντάγματά τους ἔκαναν γυμνάσια στὰ γύρω μέρη κι' εἶχαν κληθῆ ἀπὸ τὸ Γιώργη Ντεβὰν καὶ τὴ μητέρα του.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε :

— Ἀλλὰ πραγματικῶς ὁ Ἀρσὲν Λουπέν, δὲν ξανακούσθηκε ὕστερα ἀπὸ τὸ περίφημο κόλπο του στὴν ταχεῖα—Παρισίων—Ἄβρης ποὺ πιασε τὸ δολοφόνο Ὀνφρέ, συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ ἀστυνομικούς, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες.

— Τότε κοντὰ γνώρισα τὸ φίλο μας Βελμόν στὸ καζίνο. Κι' ἀπὸ τότε εἶχε τὴν εὐγένεια νὰ μὲ τιμήση μὲ μερικὲς ἐπισκέψεις, ποὺ τοῦ ἀνταπέδωσα κι' ἐγὼ ὅλες τὶς τελευταῖες ἡμέρες ἢ μᾶλλον τὶς τελευταῖες νύχτες!

Γέλασαν καὶ πάλι καὶ πῆγαν «στὴν αἴθουσα τῶν φρουρῶν», ἕνα μεγάλο ψηλὸ δωμάτιο ποὺ πιάνει ὅλο τὸ ἰσόγειο τοῦ πύργου Γκιγιὼμ, κι' ὅπου ὁ Γιώργης Ντεβὰν ἔχει συγκεντρώσει τοὺς ἀναρίθμητους θησαυροὺς ποὺ συσσειρώθησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀπὸ τοὺς πυργοδεσπότες τῶν Ἀθιπερμενζίλ : Μπαγιοῦ καὶ προσκυνητήρια λανδιέρες καὶ ζιρανδόλες τὸ στόλιζαν. Χαλιὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκρέμοντο ἀπὸ τοὺς λιθόκιιστους τοίχους. Τὰ παράθυρα εἶχαν δικτυωτὰ θολωτὰ καὶ τὰ τζάμια ἐπροφυλάσσοντο μὲ ψιλὰ σιδερένια ἐλάσματα,πλεγμένα σὰν ψάθες. Μεταξὺ τῆς πόρτας καὶ τοῦ ἀριστεροῦ παραθυριοῦ βρισκώτανε μιὰ βιβλιοθήκη ρυθμοῦ τῆς Ἀναγεννήσεως, ποὺ εἶχε στὸ ἐπάνω μέρος γραμμένο μὲ χρυσὰ γράμματα τὰ ἑξῆς : «Ἀθιπερμενζίλ». Καὶ κάτω τὸ ὑπερήφανο ρητὸ τῆς οἰκογενείας «Κάνε ὅτι σ' ἀρέσει».

— Βιασθῆτε Βελμόν! εἶπεν ὁ Ντεβάν. Σᾶς μένει μιὰ νύχτα μονάχα.

— Καὶ γιατί, ρώτησε ὁ ζωγράφος, ποὺ ἀσφαλῶς ἔπερνε τὸ ζήτημα στ' ἀστεῖα.

— Αὔριο στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ὁ παραδοξώτερος λύτης αἰνιγμάτων ἀπὸ ὅσους ἐγνώρισε ποτὲ ὁ κόσμος, τὸ μεγαλοφυὲς ἐκεῖνο πρόσωπο ποὺ φαίνεται ὅτι φιάχτηκε μὲ κάθε εἴδους ὑλικὸ ἀπὸ τὴν φαντασία κάποιου μυθιστοριογράφου, ὁ Σέρλοκ Χόλμς, θὰ φιλοξενηθῆ σπίτι μου.

Ἀλαλαγμὸς ἀκούσθη.

Ἤτανε λοιπὸν τὸ πρᾶγμα σοβαρό. Ὁ Ἀρσὲν Λουπὲν βρισκώτανε στὴν πόλητους; Πῶς τὸ φαντάσθηκε; Ὁ Ντεβὰν ἐσηκώθη ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλο ἕνα κενὸ ποὺ εἶχε σχηματισθῆ στὴ βιβλιοθήκη μεταξὺ δύο πελωρίων τόμων καὶ εἶπε.

— Ὑπῆρχε ἐδῶ ἕνα βιβλίο τοῦ 16ου αἰῶνος. «Τὰ Χρονικὰ τοῦ Ἀθιπερμενζίλ» ποὺ γραφαν τὴν ἱστορία τοῦ πύργου κι' εἶχε τρεῖς χαρακτοὺς πίνακες. Ὁ ἕνας εἶχε τὴν ἄποψη τοῦ πύργου, ὁ δεύτερος τὰ σχέδια τοῦ κτιρίου κι' ὁ τρίτος—καὶ ἐφιστῶ σ' αὐτὸ τὴν προσοχή σας—τὸ σχεδιάγραμμα ἑνὸς ὑπογείου ποὖχει μιὰ στοὰ ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὶς πρῶτες γραμμὲς τῶν προμαχώνων καὶ τελειώνει κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ποὺ βρισκώμαστε. Λοιπόν; τὸ βιβλίο αὐτὸ χάθηκε τὸν περασμένο μῆνα.

— Διάβολε! εἶπε ὁ Βελμόν. Κακὸ σημάδι. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ μονάχα δὲν ἄξιζε νἄρθη ὁ Σέρλοκ-Χόλμς.

— Βέβαια! Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ μονάχα. Ὑπῆρχε στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη δεύτερο ἀντίτυπο τῶν «Χρονικῶν» ὅπου ἦσαν γραμμένες μὲ τὸ χέρι μερικὲς διορθώσεις γιὰ τὴν τοποθεσία ἑνὸς ἐπίπλου καὶ μιᾶς σκάλας καὶ μερικὰ ἄλλα μικροπράγματα, διορθώσεις μισοσβυσμένες ἀπὸ τὴν πολυκαιρία. Ἐγὼ ἤξερα αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες κι' ἀκόμα ὅτι τὸ σωστὸ σχέδιο θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ μελέτη τῶν διορθώσεων καὶ τοῦ σχεδιαγράμματος. Λοιπὸν τὴν ἑπομένη μέρα ἐκείνης ποὺ χάθη τὸ δικό μου ἀντίτυπο, ἕνας ἄγνωστος ζήτησε τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη καὶ τὸ πῆρε μαζί του χωρὶς οἱ ὑπάλληλοι νὰ καταλάβουν πῶς!

Ὅλοι βρῆκαν τὸ πρᾶγμα σοβαρό. Ὁ Ντεβὰν ἐπρόσθεσε ὅτι ἡ ἀστυνομία συνεκινήθη κι' ἐρεύνησε. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν κατέληξε σὲ τίποτα ἀναγκάσθη αὐτὸς νὰ εἰδοποιήση τὸν Σέρλοκ-Χόλμς,ὁ ὁποῖος τοῦγραψε ὅτι θὰ ἀρχώτανε εὐχαρίστως, γιατὶ ἤθελε νὰ μετρηθῆ μὲ τὸν Ἀρσὲν Λουπέν.

— Καὶ ἔτσι ἐσυνέχισε ὁ Ντεβάν, θάβρη καὶ τὴν μυστικὴ ὑπόνομο ποὺ δὲν ξεύρομε σὲ ποιὸ μέρος τοῦ ὑπογείου καταλήγει. Τὸ σχεδιάγραμμα σημειώνει ὅτι καταλήγει σ' ἕναν κύκλο μέσα στὸν ὁποῖον εἶναι τὰ γράμματα Π. Γ. ποὺ σημαίνουν χωρὶς ἄλλο. «Πύργος Γκιγιώμ». Ἀλλ' ὁ πύργος εἶναι στρογγυλός. Σὲ ποιό του σημεῖο καταλήγει ἡ ὑπόνομος ; Τὸ μυστικὸ χάθη.Τὸ ἐξωμολογοῦντο οἱ πατέρες στὰ παιδιά τους, τὴν ὥρα ποὺ πέθαιναν, ἕως τότε ποὺ ὁ τελευταῖος τοῦ ὀνόματος, ὁ Γοδεφρῖδος, ἐκαρατομήθη στὰς 7 Θερμιδὼρ σὲ ἡλικία δεκαεννέα χρονῶν. Ἐγὼ ἔκανα ἔρευνες, ἔκανα ἀνασκαφές. Μάταιος κόπος. Σκεφθῆτε ὅτι αὐτὸς ὁ πύργος εἶναι περικυκλωμένος ἀπὸ τὴ λίμνη καὶ μονάχα μὲ ἕνα σημεῖο συγκοινωνεῖ μὲ τὴν κυρίως ἔπαυλη. Ἑπομένως, πρέπει ἡ μυστικὴ ὑπόνομος νὰ περνάη κάτω ἀπὸ τὴ λίμνη. Τὸ σχεδιάγραμμα τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ἔδειχνε τέσσερες σκάλες ποὺ εἶχαν τὸ ὅλον σαρανταοκτὼ σκαλοπάτια, δηλαδὴ βάθος μεγαλύτερο ἀπὸ δέκα μέτρα. Ἔδειχνε ἀκόμα πῶς εἶχε μῆκος διακόσια μέτρα. Λοιπὸν ὅλο τὸ πρόβλημα βρίσκεται ἐδῶ, μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ πατώματος, αὐτοῦ τοῦ ταβανιοῦ κι' αὐτῶν τῶν τοίχων, τούτου τοῦ δωματίου. Ἀλλά, μὰ τὴν πίστη μου, διστάζω νὰ τοὺς γκρεμίσω.

— Κύριε Ντεβάν, εἶπε ὁ ἀββᾶς Ζελῆ, μὴν παραλείπετε νὰ προσθέσετε καὶ τὴν ἄλλη λεπτομέρεια, ὅτι τὸ μυστικὸ τοῦ ὑπονόμου τὄξεραν δυὸ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, ὁ Ἑρρῖκος ὁ Δ' καὶ ὁ Λουδοβῖκος 16ος.

Τὶ σημασία μπορεῖ νἄχη αὐτό; Πραγματικῶς, δυὸ ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴ μάχη τοῦ Ἄρκ, ὁ Ἑρρῖκος ὁ Δ'. ἦλθε νὰ φάη καὶ νὰ κοιμηθῆ σ' αὐτὸ τὸν πύργο. Στὶς ἑνδεκα τὴ νύχτα ἡ Λουΐζα δὲ Τανκαρβίλ, ἡ πιὸ ὄμορφη δέσποινα τῆς Νορμανδίας, ὡδηγήθη κοντὰ του ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόνομο, ἀπὸ τὸν δοῦκα Ἐντγκρά. Τό μυστικὸ αὐτὸ ὁ βασιλιᾶς τὸ ἐμπιστεύθηκε ἀργότερα στὸν ὑπουργὸ Σουγλύ, κι' αὐτὸς τὸ γράφει στὸ βιβλίο του «Βασιλικαὶ οἰκονομίαι τοῦ Κράτους» προσθέτοντας αὐτὰ τὰ ἀκατανόητα «Ὁ πέλεκυς γυρίζει στὸν ἀέρα ποὺ φρίσσει, ἀλλ' ἡ πτέρυξ ἀνοίγει καὶ ὑψονώμεθα ἕως τὸν Θεόν». Ἔμεινε ἐδῶ κι' ὁ Λουδοβῖκος 16ος. Καὶ στὸ περίφημο ἐρμάρι ποὺ ὑπάρχει στὸ Λοῦβρο, εἶναι γραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν βασιλιὰ τὰ ἑξῆς : «Ἀθιπερμενζίλ. 2—6—12».

Ὁ Ὀράτιος Βελμὸν ἔσκασε στὰ γέλοια.

— Νίκη! ἐφώναξε. Τὸ σκοτάδι διαλύεται σιγὰ—σιγά.Δυὸ φορὲς 6 κάνουν 12.

— Γελᾶστε, ἀφοῦ σᾶς εὐχαριστεῖ κύριε, εἶπεν ὁ ἀββᾶς. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀλλάζει τὴν οὐσία, ὅτι αὐτὲς οἱ δυὸ ἐπιγραφὲς δίνουν τὴ λύση τοῦ αἰνίγματος, ποὺ κάποιος θὰ τὸ λύση μιὰ μέρα.

— Ὁ Σέρλοκ-Χόλμς ἐν πρώτοις, εἶπεν ὁ Ντεβάν. Ἐκτὸς μονάχα ἂν τὸν προλάβη ὁ Λουπέν. Τὶ λέτε Βελμόν;

Ὁ Βελμὸν ἐσηκώθη, ἔβαλε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ Ντεβὰν καὶ ἀπήντησε.

— Λέω ὅτι, ἀπ' αὐτὰ ποὖλεγαν τὰ βιβλία, ἔλειπε μιὰ πληροφορία πολὺ σπουδαία κι' ὅτι εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὴν δώσετε. Σᾶς εὐχαριστῶ.

— Ὥστε ;

— Ὥστε τώρα, ἀφοῦ ὁ πέλεκυς γυρίζει καὶ τὸ πουλὶ ἐπέταξε, κι' ἀφ' οὗ δυὸ φορὲς ἕξη κάνουν δώδεκα, δὲν μοῦ μένει πιὰ παρὰ νὰ τεθῶ εἰς κίνηση.

— Χωρὶς νὰ χάνετε οὔτε στιγμή.

— Χωρὶς νὰ χάνω οὔτε δευτερόλεπτο. Δὲν πρόκειται ἀπόψε, προτοῦ δηλαδὴ νἄλθη ὁ Χόλμς, νὰ λωποδυτεύσω τὴν ἔπαυλη ;

— Εἶναι βέβαιο πῶς μόλις προφθάνετε. Θέλετε νὰ σᾶς συνοδέψω ;

— Ναί! Θὰ πάω νὰ παραλάβω τὸ ζεῦγος Ἀνδρὸλ καὶ μιὰ νεαρὴ φίλη τους, ποὺ φθάνουν μὲ τὸ τραῖνο τοῦ μεσονυκτίου.

Ἕνα αὐτοκίνητο τοὺς πῆγε στὴ Διέππη. Ὁ Ντεβὰν ἄφησε τὸ φίλο του στὸ Καζῖνο καὶ πῆγε στὸ σταθμό. Ὅταν ἔφθασαν οἱ ξένοι του, τοὺς ἄπῆρε κι' ἐγύρισαν στὸν πύργο. Στὴ μιὰ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἀπεσύρθησαν νὰ κοιμηθοῦν. Σὲ λίγο ὁ πύργος ἦταν βυθισμένος στὸ σκοτάδι.

***

Μιάμιση μετὰ τὰ μεσάνυχτα δύο, δυόμισυ, τρεῖς. Ξαφνικὰ κάποιος θόρυβος ἀκούσθη, μιὰ ἀκτίνα φωτὸς ποὖβγαινε ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη ἔκανε τὸ γύρο τοῦ δωματίου, σὰν ἕνα μάτι ποὖψαχνε σὲ κάθε γωνιά. Ἕνα κομμάτι τῆς βιβλιοθήκης στριφογύρισε κ' ἕνας ἄνθρωπος μπῆκε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα ποὺ ἐσχηματίσθηκε, κρατῶντας στὸ χέρι ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι. Ἐπιθεώρησε τὸ δωμάτιο, εἶπε κάτι πίσω του καὶ σὲ λίγο παρουσιάσθηκαν ἀπὸ τὸ ἴδιο ἄνοιγμα ὀκτὼ γεροὶ ἄνδρες. Ὁ Ἀρσὲν Λουπὲν ἐξέταζε τὰ πολύτιμα ἔπιπλα, διάλεγε τὰ καλύτερα, τἄδειχνε στοὺς ἀνθρώπους του κι' ἐκεῖνοι τὰ σήκωναν καὶ τἄμπαζαν στὸ ἄνοιγμα τῆς βιβλιοθήκης. Ἔξη πολυθρόνες Λουδοβίκου ΙΕ', χαλιὰ τοῦ Ὠμπισσον, μιὰ προτομὴ τοῦ Χουντόν, ἀγάλματα, καὶ τόσα ἄλλα ἐξαφανίσθησαν στὸ μυστικὸ ἄνοιγμα. Σὲ τρία τέταρτα τῆς ὥρας δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ μέσα τίποτα. Ἔφυγαν ὅλοι κι' ἔμεινε μονάχα ὁ Λουπέν.

Ἐξαφάνισε τὰ ἴχνη τῆς μετακομίσεως, τὰ πατήματα, τὸ κάθε τι, καὶ πέρασε στὸ διάδρομο. Στὸ μέσον του ὑπῆρχε μιὰ βιτρίνα ποὺ εἶχε πολύτιμα πράγματα : ὡρολόγια, καπνοθῆκες, δακτυλίδια, ἀλυσσίδες, παιγνίδια ἀρίστης τέχνης. Παρεβίασε τὴν κλειδαριά, κι' ἐγέμισε τὶς τσέπες του μ' αὐτὰ τ' ἀριστουργήματα· τὶς τσέπες τοῦ παλτοῦ, τοῦ σακκακιοῦ, τοῦ παντελονιοῦ του, ὅταν ἔξαφνα κάποιος θόρυβος ἀκούσθη. Ἀκροάσθηκε, κάποιος ἐρχότανε. Κόλλησε στὸν τοῖχο πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα κι' ἐπερίμενε. Μιὰ γυναίκα μπῆκε, προχώρησε λίγο καὶ ξαφνικὰ στάθη μπροστὰ στὸ παραπέτασμα. Ὁ Λουπὲν νόμισε πῶς θάφευγε. Ἠπατήθη. Ἐκείνη φάνηκε σὰν κάτι νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀκούση. Ἔπειτα ἔπιασε τὸ παραπέτασμα καὶ τὸ σήκωσε. Ἀντίκρυσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ὁ Λουπὲν ταραγμένος ἐψιθύρισε.

— Σεῖς ... σεῖς ... Δεσποινίς!

Ἦταν ἡ μὶς Νέλλυ. Ἡ ἐπιβάτις ποὺγνώρισε στὸ Ὑπερωκεάνειο, ἡ νέα ποὺ γιὰ νὰ μὴν τὸν πιάση ὁ Γκανιμὰρ μὲ τὰ κλοπιμαῖα ποὺ τὰ εἶχε στὴνφωτογραφικὴ μηχανὴ, τὴν ἔρριψε στὴ θάλασσα τάχα κατὰ λάθος, γιὰ νὰ τὸν σώση καὶ τὸν ἔσωσε. Ἡ μὶς Νέλλυ! Τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο ποὺ ἐλάτρευε, τὸ χαριτωμένο πλάσμα, τοῦ ὁποίου ἡ εἰκόνα τόσο συ-

ΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

ΦΘΑΝΕΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

χνὰ ἀπασχολοῦσε τὴ σκέψη τοῦ.

Ἡ Νέλλυ, πνιγομένη ἀπὸ συγκίνηση, ἀναγκάσθηκε νὰ καθήση. Ἐκεῖνος στάθηκε μπροστά της ὄρθιος, ντροπιασμένος, ποὺ ἦταν ἔτσι μὲ τὰ κλοπιμαῖα στὰ χέρια, σαστισμένος, ζαλισμένος. Ἄφισε νὰ πέσουν χάμω ὅσα κρατοῦσε, ἄδειασε τὶς τσέπες του χωρὶς νὰ μιλάη. Ἐκείνη ἔκανε κίνημα φρίκης κι' ἔφυγε. Ὁ Λουπὲν ἔτρεξε κοντά της.

— Αὔριο στὶς τρεῖς θὰ βρίσκωνται ὅλα στὴ θέση τους! εἶπε.

Δὲν τοῦ μιλοῦσε· αὐτὸν τὸν ἔλυζε κρύος ἱδρώς. Ξαφνικὰ ἀκούσθησαν βήματα ποὺ πλησίαζαν. Ἡ Νέλλυ ταράχθη.

— Πρέπει νὰ φύγετε! τοῦ εἶπε. Νὰ φύγετε γρήγορα.

Ἔτρεξε νὰ ἰδῆ ποιὸς ἔρχονταν. Δὲν ἦταν κανείς. Ὅταν ἐγύρισε, δὲν βρῆκε τὸν Λουπέν. Εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

***

Τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ βεβαιώθηκε ὅτι εἶχαν κλέψει τὴν ἔπαυλη, ὁ Ντεβὰν, σκέφθηκε: ὁ Βελμὸν ἔκανε τὸ κόλπο καὶ ὁ Βελμὸν εἶναι ὁ Ἀρσὲν Λουπέν. Ὅλα ἐξηγοῦντο μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ τίποτὰ δὲν ἐξηγῆτο διαφορετικά. Ἐν τούτοις δὲν ἐτόλμησε νὰ εἰπῆ στὴν ἀστυνομία τὴν παράτολμη ὑπόνοιά του αὐτή. Ἡ ἀστυνομία ἀναστατώθη, ἀνεστάτωσε τὸν πύργο, ἀλλὰ δὲν ἀνεκαλύφθη τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον οἱ δύο τόμοι τῶν «Χρονικῶν», κι' ἐκεῖνος ποὺ εἶχε κλαπῆ ἀπ' ἐκεῖ, κι' ὁ ἄλλος τῆς βιβλιοθήκης. Κατὰ τὰς ἕνδεκα συγκεντρώθησαν ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι, ἐκτὸς τοῦ Βελμόν. Θὰ ἔρχώτανε αὐτὸς τάχα; Ἦλθε καὶ ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν εἴδηση. Ἡ μὶς Νέλλυ τὸν ἐκύτταζε ἔκπληκτη. ὁ Ντεβὰν ἐκατάλαβε καὶ τῆς ἐξήγησε ὅτι πραγματικῶς ἔμοιαζε μὲ τὸν Λουπέν. Ὁ Βελμὸν χαμογελοῦσε. Ἐδείπνησαν, ἤπιαν τὸν καφέ τους, ἔπαιξαν χαρτιά, ὁ Βελμὸν ἀνεμίχθη στὴ συζήτηση κι' ἦταν διαδοχικῶς ἀστεῖος, σοβαρός, πνευματώδης, ὁμιλητικός.

Ἡ δεσποινὶς Νέλλυ ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν. Ἐκτύπησαν δύο ὧρες, δυόμισι, τρεῖς. Στὸ τρίτο κτύπημα, ἕνα αὐτοκίνητο ἔφθασε, συνοδευόμενο ἀπὸ κάποιον λοχία. Καὶ ἦταν στὸ αὐτοκίνητο φορτωμένα ὅλα τὰ ἔπιπλα! Τὰ βρῆκαν ἀφημένα στὸ δρόμο κι' ἔλαβαν μιὰ διαταγὴ μὲ τὴν ὑπογραφὴ Συνταγματάρχης Μπιαβὲλ, νὰ τὰ μεταφέρουν στὸν πύργο. Ἡ διαταγὴ ἦταν πλαστή, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἔγινε.

Ἔτρεξαν ὅλοι νὰ τοποθετήσουν τὰ ἔπιπλα. Ἡ Νέλλυ ἔμεινε μοναχή της στὴν αἴθουσα, κι' εἶδε ξαφνικὰ τὸν Βελμὸν νὰ πλησιάζη.

—Ἐτήρησα, τῆς εἶπε, τὴ νυκτερινή μου ὑπόσχεση.

Δὲν τοῦ ἀπήντησε. Μὲ τὶ θερμὰ λόγια προσεπάθησε νὰ τὴν κάνη νὰ λησμονήση ποιὸς ἦταν, νὰ τῆς παραστήση ποιὸς μποροῦσε νὰ γίνη, ἂν αὐτὴ ἤθελε! Ἐκείνη τὸν ἀφῆκε καὶ ἔφυγε. Ὁ Λουπὲν πῆρε τὸ τριαντάφυλλο ποὺ τῆς ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ στάθη καὶ τὴν ἐκύτταζε ποὺ ἔφευγε μακρυά του.

Τέλος συνῆλθε. Ὁ Σέρλοκ-Χόλμς θαρχώτανε καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν βρῆ ἐκεῖ. Πήδησε ἀπὸ τὸ πάρκο, κι' ἐπροχώρησε. Στὸ δρόμο, ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, συνάντησε ἕνα κύριο ποὺ τοῦ ζήτησε πληροφορίες ποιὸ δρόμο ν' ἀκολουθήση γιὰ νὰ πάη στὴν ἔπαυλη.

—Προχωρῆστε, κύριε! τοῦ εἶπε. Σᾶς περιμένουν, κι' εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι σᾶς χαιρετῶ πρῶτος, κύριε Σέρλοκ Χόλμς.

Στὴ φωνή του ὑπῆρχε κάτι τὸ εἰρωνικό, κι' ἐκεῖνος γύρισε καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ προσοχή. Τὸν εἶχε τάχα ἀναγνωρίση; Ὁ Λουπὲν ἐκατάλαβε τὸ λάθος ποὺ ἔκανε, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ διορθώση. Τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκαν δέκα ἔφιπποι χωροφύλακες ποὺ ἤρχοντο κατ' ἐπάνω τους. Γιὰ νὰ μὴν τοὺς πατήσουν τὰ ἄλογα, ἀναγκάσθηκαν νὰ χωθοῦν στὴ διπλανὴ τάφρο, κι' ἦταν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Ὁ Λουπὲν ἦταν ἀνήσυχος. Ἂν ὁ Χόλμς τὸν εἶχε γνωρίση θὰ τοῦ ἦταν εὔκολο νὰ εἰδοποιήση τοὺς χωροφύλακες νὰ τὸν πιάσουν. Πέρασαν χωρὶς ἐκεῖνος νὰ μιλήση. Οἱ δυο ἄνδρες ἐχαιρετήθηκαν κι' ἐχωρίσθησαν.

"Οταν ὁ Χόλμς πῆγε στὴν ἔπαυλη, ἔμαθε ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει.

—Καλὰ! εἶπε. Σὲ μιὰ ὥρα φεύγω. Ἐδώσατε στὸ Βελμὸν, κ. Ντεβὰν, τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦλειπαν μοναχός σας χθὲς τὸ βράδυ καὶ μέσα σὲ μιὰ ὥρα ἔλυσε τὸ αἴνιγμα. Τόσο θὰ χρειασθῶ κι' ἐγώ! Μιὰ ὥρα! Νὰ εἶναι ἕτοιμο τὸ αὐτοκίνητο, νὰ φύγω σὲ μιὰ ὥρα.

Ἐπεσκέφθησαν τὰ δωμάτια. Ὁ Χόλμς, ὥρα πολλὴ ἔμεινε σκεπτόμενος. Τέλος ἐρώτησε ἂν ὑπῆρχε ἐκεῖ καμμιὰ ἐκκλησία καὶ τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι ὑπῆρχε πράγματι ὁ ἀπόσταση διακοσίων μέτρων.

Πῆρε τότε μιὰ σκάλα καὶ τὴν ἐστήριξε στὴ βιβλιοθήκη, ἀριστερὰ τῆς λέξεως Ἀθιπερμένζίλ.

—Λοιπὸν, εἶπε ὁ Χόλμς, πιάστε τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2 στοιχεῖον τῆς λέξεως. Κινεῖτε ἔ; Ὡραῖα. Τώρα τὸ ὑπ' ἀριθμὸ 6 Κι' αὐτὸ κινεῖται. Ἀκόμη καὶ τὸ ὑπ' ἀριθμὸ 12, τὸ τελευταῖο Σπρῶχτε τα καὶ τὰ τρία... Νά! Ἡ βιβλιοθήκη ἀνοίγει...

Πραγματικῶς ἕνα κομμάτι τῆς βιβλιοθήκη. ἄνοιξε κι' ἐφάνη μιὰ σιοᾶ, ἀκριβῶς ἐκείνη ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε μπῆ ὁ Λουπέν. Προχώρησαν μέσα σ' αὐτὴ κι' ὕστερα ἀπὸ ἀοκετὸ δρόμο, βγῆκαν στὴν ἐκκλησία ποὺ ἦταν διακόσια μέτρα μακρυὰ καὶ ποὺ τὴν ἔδειχνε τὸ σχεδιάγραμμα μ' ἕνα σταυρό. "Οταν βγῆκαν ἀπ' ἐκεῖ εἶδαν νὰ τοὺς περιμένη ἕνα αὐτοκίνητο κι' ὁ σωφὲρ τοὺς εἶπε ὅτι τὸν εἰδοποίησε νὰ βρίσκεται ἐκεῖ ὁ Βελμόν!

—Λαμπρά! εἶπε Ὁ Χόλμ. Ἐκατάλαβε ὅτι δὲν θ' ἀργήσω νὰ λύσω τὸ αἴνιγμα κι' ἔστειλε τὸ αὐτοκίνητο. Μοῦ δείχνει μὲ λεπτότητα τὴν εὐγνωμοσύνη του, ποὺ δὲν τὸν ἔπιασα καὶ δὲν τὸν παρέδωσα στοὺς ἐφίππους.

—Τὸν εἴδατε; Καὶ δὲν τὸν πιάσατε;

—Μά... δὲν μποροῦσα. Ἐγὼ θέλω νὰ πιάσω τὸ Λουπὲν μ' ἕνα σχέδιο. Ὄχι τυχαίως.

Ἀνέβηκαν στὸ αὐτοκίνητο νὰ φύνουν. Εἶδαν ἐκεῖ ἕνα μικρὸ δεματάκι μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Ὁ Ἀρσὲν Λουπὲν στὸ Σέρλοκ-Χόλμς», Τὸ ἄνοιξαν. Ἦταν τὸ χρυσὸ ρολόϊ τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, ποὺ τοῦ τὸ εἶχε κλέψη τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσαν δίπλα τους οἱ χωροφύλακες...

Ὁ Ντεβὰν ἔσκασε στὰ γέλοια. τόσο τὸ ποᾶγμα τοῦ φαινώτανε ἀστεῖο, μεγάλο, ἀπροσδόκητο. Ὁ Λουπὲν εἶχε κλέψει τὸν Σέρλοκ—Χόλμς! Κι' ἐγελοῦσε, γελοῦσε δυνατά, ἐνῶ ἐκεῖνος καθώτανε σκεπτικός, καὶ διετύπωνε μιὰ εὐχὴ μονάχα: νὰ τοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ ξανασυναντηθῆ μιὰ μέρα μὲ τὸ Λουπὲν γιὰ νὰ δώση τὴν τελειωτική, τὴ μεγάλη μάχη .... Κι' εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτὴ δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀργήση. Καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη θ' ἀπεδείκνυε ἀσφαλῶς ὅτι δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ κατώτερος, ὁ λιγώτερο εὐφυής.

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

«Τὸ Μπλὲ Διαμάντι»

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΓΥΡΩ ΣΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

Καινούργιες τάσεις, μιὰ νέα γραμμή, ἄφθονα περίεργα ὑφάσματα, μᾶς παρουσιάζει ἡ ἀνοιξιάτικη ἐμφάνιση τῆς Μόδας.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς οἱ μετασχηματισμοὶ καὶ τὰ ἐξαμβλώματα ποὺ μᾶς παρουσιάστηκαν λίγους μῆνες πρὶν, ἐξαφανίσθησαν ἐντελῶς.

Οἱ ὦμοι πήρανε τὶς κανονικές τους διαστάσεις, ἡ μέση εἶναι στὴ θέση της, οἱ φοῦστες μακραίνουν διαρκῶς ὅσο πᾶνε. Τὰ μανίκια μένουν φαρδιὰ, τὸ φάρδος τους ὅμως στὰ χαμηλά, ἀφαιρῶντας τὸ καμπούριασμα ἀπὸ τοὺς ὤμους. Τὸ φόρεμα ἀκολουθεῖ τὴ γραμμὴ τοῦ κορμιοῦ, ἀπὸ πολὺ κοντά, τόσο κοντά, ποὺ θὰ ὑποχρεωθοῦμε νὰ κάνουμε ἄνοιγμα πρὸς τὰ κάτω γιὰ νὰ διευκολύνουμε τὸ περπάτημα.

Αὐτὴ ἡ καινούργια τάση μᾶς ξαναφέρνει στὰ ἀνοιχτὰ πανώ, πάνω ἀπὸ ἕνα κοντήτερο φουρώ, ἀπὸ ταφτὰ ποὺ καταλήγει σ' ἕνα βολὰν ἀπὸ πλισσέ.

Γιατὶ φαίνεται δὲ γλυτώσαμε ἀπὸ τὰ παλιά, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ 1914 ποὺ τὰ φορέματα κονταίνουν καὶ στρογγυλεύουν πρὸς τὰ ἔμπρός.

Θὰ εἶναι ἄραγε ὄμορφες αὐτὲς οἱ ἄνισες σὲ σχῆμα φοῦστες καὶ θὰ μᾶς παρουσιάσουν μιὰ ὡραία, νέα σιλουέττα; Δυστυχῶς εἶναι ἀκόμα νωρὶς γιὰ νὰ τὸ ποῦμε.

"Οπως κι' ἂν εἶναι, οἱ φοῦστες θὰ εἶναι ἐφαρμοστὲς ὡς τὸ γόνατο.

Μιὰ μόδα ποὺ ἦταν χρόνια τώρα ξεχασμένη ἐπανέρχεται μὲ τὰ καινοτιὲ ἀπὸ χροντρὴ ἄσπρη ψάθα, μὲ μιὰ φαρδυὰ κορδέλλα ἀπὸ γκρό, μαύρη ἢ μπλέ.

"Ετσι ὅλα σχεδὸν τὰ καπέλλα θὰ μᾶς παρουσιάσουν τό φαρδὺ καὶ τὸ μπὸρ μεγαλύτερο πρὸς τὰ ἔμπρός.

Τὰ τετράγωνα καπέλλα θὰ δώσουνε καινούργια χάρη στὶς ψηλὲς καὶ κομψὲς σιλουέττες.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως, δὲν ἀπικλείεται νὰ ἐπέλθουν καὶ μεταστροπαὶ ποὺ ν' ἀνατρέψουν αἰφνιδίως τὶς προθέσεις αὐτὲς τῶν σχεδιαστῶν. Διότι οἱ γυναῖκες παραδέχονται καὶ ἀκολουθοῦν τυφλὰ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς καπριτσόζας θεᾶς Μόδας, ἀλλ' ἀφοῦ πεισθοῦν πρῶτα ἐμπράκτως, ὅτι αὐτὲς τοὺς προσθέτουν χάρη καὶ κομψότητα. Πρᾶγμα ποὺ θὰ πιστοποιήσουν ὅταν ἰδοῦν, ἐκτὸς τῶν μανεκὲν, νὰ φορέσουν τὰ νέα φορέματα καὶ μερικὲς ἀκόμα ὁμόφυλές των, ποὺ τὸ σῶμα τους δὲν ἔχει τὶς κομψὲς γραμμὲς τῶν πρώτων.

LILY

Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ

"Ενα καπέλλο ἀνοιξιάτικο μὲ μπὸρ τετράγωνο, ἀπὸ ἄσπρη ψάθα

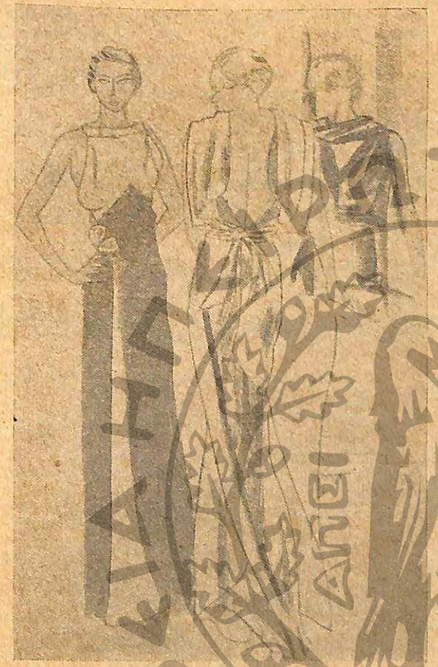

Φόρεμα βραδυνὸ ἀπὸ τζέρσεϋ σὲ δύο χρωματισμούς, πράσινο καὶ μαῦρο. Ἡ φούστα ντουμπλαρισμένη μὲ κίτρινο. — Δίπλα ἕνα βραδυνὸ φόρεμα ἀπὸ σατὲν σιρὲ μπλὲ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐσάρπα σχηματίζει δύο φτερὰ, ριγμένα στὴν πλάτη

ΗΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΚΑΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

Δ)δες Λ., Κ., Σ., Πύργον: "Εχετε μεγάλο δίκηο γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε κι' οἱ τρεῖς σας. Ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ σᾶς λύσω ἐγὼ τὴ διαφορά;

Ἐνεργεῖτε καὶ οἱ τρεῖς μαζί, ξελογιάζετε τὸν κόσμο, κι' ἔπειτα τσακωνόσαστε στὴ μοιρασιά.

Ὡς φάρσα, δὲν λέω, πάει καλά, ἀλλ' ἅμα ἀρχίσουν τ' ἀστεῖα νὰ γίνωνται σοβαρά, τότε...

Γι' αὐτὸ τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα εἶναι νὰ κάνη κάθε μιὰ τὴ δουλίτσα της χώρια, κι' ἂς λείπουν οἱ συνεταιρισμοὶ στὸν ἔρωτα. Μοῦ φαίνεται συνεννοηθήκαμε.

ΖΩΗΝ ΧΑΡ. Ἀγρίνιον: Πολὺ κακὸ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα ποὺ ἀποκτήσατε. Εἶσθε νέα, δροσερή, ὑγιὴς καὶ δὲν σᾶς ἐγγυοῦμαι ἂν θὰ τἄχετε ὅλ' αὐτὰ καὶ τοῦ χρόνου. Λίγη καλὴ θέληση, καὶ θὰ συνέλθετε. Θὰ γνωρίσετε τὸν ἑαυτό σας, καὶ θὰ μὲ θυμηθῆτε. Περιμένω γράμμα σας.

ΓΑΛ. ΚΥΡΙΑΚ, Ἀλεξάνδρειαν Ἐλάβαμε, τὸ ἀγοράσαμε καὶ τὸ στείλαμε. Ἐπιστρέφουμε καὶ τὸ ὑπόλοιπον.

Προτιμότερο νὰ μᾶς ρωτᾶτε ὅταν πρόκειται γιὰ τίποτα ποὺ δὲν ξέρετε. Αὐτὲς εἶναι παγίδες τυχοδιωκτῶν.

ΣΟΥΛΑΝ Κόρινθον: Κρατῆστε ψηλὰ τὸν ἐγωϊσμό σας καὶ μὴ σᾶς παρασύρη τὸ πάθος. Ἀσφαλῶς θὰ κερδίσετε ἠθικῶς μὰ καὶ ὀργανικῶς πολλά.

ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΑΝ Ζ. Λάρισσαν: Εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἐξυπηρετοῦσα ἂν ἦτο τῆς εἰδικότητός μου. Πάντως ἔδωσα τὸ γράμμα σας στὴ Δερματολόγο, ἡ ὁποία θὰ σᾶς ἀπαντήση στὸ προσεχές.

ΝΕΑΡΑΝ ΧΗΡΑΝ, Θεσ)νίκην: Λυπηρὸν βέβαια τὸ γεγονὸς καὶ ἡ κατάστασή σας. Τὸ μόνο ποὺ σᾶς συμβουλεύω εἶναι νὰ κάνετε ταξίδια. Χρήματα ἔχετε, συντροφιὰ θὰ βρῆτε. Τίποτα δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀποθαρρύνη, ἀφοῦ ἔχετε τὸ κυριώτερο.

ΕΛΠΙΝΙΚΗΝ, Λεβάδειαν: Τὰ παιδιά σας καὶ τὰ μάτια σας. Εἶναι ἡ μόνη ἀληθινὰ φιλική συμβουλὴ ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς δώση κανένας. Θἄρθη καιρὸς—ἂν σήμερα περασυρθῆτε ἀπὸ ἕνα στιγμιαῖο καπρίτσιο—ποὺ θὰ τὸ πληρώσετε ἀκριβά. Μπόρα εἶναι καὶ θὰ περάση. Κρατηθῆτε καλὰ μὴν σᾶς πάρη ἡ ἀνεμοζάλη. "Εχετε ἄλλωστε περίφημα στηρίγματα. Τὴν τρυφερότητα τῶν μικρῶν σας, τὸ μητρικό σας φίλτρο καὶ—γιατὶ νὰ μὴν τὸ πῶ κι' αὐτό; τὴν ἐκτίμηση τοῦ συζύγου σας.

ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΑΝ, Χῖον: Ναί. Ὑπάρχουν τέτοιες στιγμές, βαρυὲς, ὅπου ἡ ψυχὴ ἀποζητάει κάτι τι καινούργιο. Δὲν εἶναι τίποτα. Προσπαθῆστε μὴν ἀφεθῆτε σὲ καμμιὰ ἀνόητη περιπέτεια. Ξαναγράφτεμου.

ΛΑΟΥΡΑ

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΣΑΠΟΥΝΙΑ — ΚΟΛΟΝΙΕΣ

Συνεχίζω, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, τὶς συνταγές μου, γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνω στὴν παρασκευὴ τῶν καλλυντικῶν σας.

Εἶναι τόσο σπουδαῖο καὶ ἐνδιαφέρον τὸ ζήτημα τῆς ὑγιεινῆς τῶν καλλυντικῶν, ποὺ, σᾶς βεβαιῶ, ἀπ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται τὶς περισσότερες φορὲς ἡ κακὴ αὐτὴ ἐμφάνισις τόσων καὶ τόσων ἀπροόπτων στὴν ὑγιεινὴ τῆς ἐπιδερμίδος μας. Μεταχειριζόμαστε π. χ. διαφόρων ποιοτήτων σαπούνια, γάλακτος καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα εἶναι τόσον ἐπιβλαβῆ, ποὺ ἀσφαλῶς ἂν τὰ ξέρατε δὲν θὰ πηγαίνατε ποτὲ οὔτε τὰ χρήματα νὰ πετᾶτε μὰ οὔτε καὶ τὴν ἐπιδερμίδα σας νὰ χαλάσετε.

Λοιπόν, τὰ καλύτερα σαπούνια ποὺ πρέπει νὰ μεταχειρίζεστε εἶναι τὰ σαπούνια τὰ καμωμένα ἀπὸ ἐλαιόλαδο. Ἀλλάκι' αὐτὰ γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ τὸν μετατρέψετε εἰς σαπούνια ἐντελῶς ἀκίνδυνα, μπορεῖτε εὔκολα νὰ τὰ μετατρέψετε. Παίρνετε ἕνα κοιλὸ σαποῦνι ἐλαιόλαδου λευκὸ καὶ τὸ ξύνετε τριφτὸ μέσα σὲ χύτρα πήλινη, τὸ θερμαίνετε ἐλαφρὰ πάνω στὴ φωτιὰ προσθέτετε καὶ λίγο νερό. Προσθέτετε στὸ λυωμένο σαποῦνι πίτουρα ὡς ποὺ νὰ πήξῃ. Τὸ ζεσταίνετε ξανὰ καὶ τέλος τὸ χύνετε σὲ παληὰ μεγάλα φλυτζάνια ἀφοῦ τὰ λαδώσετε προηγουμένως.

Σαποῦνι γιὰ ν' ἀσπρίζετε τὰ χέρια σας:

Βράζετε πατάτες, τὶς παστρεύετε, τὶς λυώνετε καὶ τὶς ἀνακατεύετε μὲ γάλα φρέσκο.

Τρίβετε τὰ χέρια σας δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα.

Σαποῦνι ἀπὸ ἀμυγδαλόλαδο:

Ἀνακατεύετε
500 γρ. ἀμυγδαλόλαδο
10 » σαποῦνι σκόνη
100 » ρυζάλευρο
20 » σταγόνες ἄρωμα

Τὰ βράζετε μαζί, τὰ χύνετε σὲ φόρμα καὶ τ' ἀφίνετε ὡς ποὺ νὰ πήξῃ.

Ἕνα ἀρωματικὸ καὶ ὑγιεινὸ σαπούνι:

Ξύνετε ἕνα κοιλὸ σαποῦνι λευκὸ ἐλαιολάδου μέσα σὲ μιὰ πήλινη χύτρα. Προσθέτετε:
10 gr. ess. de romarin
10 » » de lavande
10 » » de serpolet
10 gr. ess. de menthe
15 » » de sauge
15 » » de thym

Ἂν θέλετε νὰ τοῦ δώσετε χρῶμα προσθέτετε διαλελυμένο σὲ λίγο νερὸ κόκκινο, σαφρὰ ἢ μπλέ.

Τ' ἀφίνετε ὅλα νὰ βράσουν καὶ τὰ χύνετε κατόπιν σὲ φόρμες.

Ἐπίσης θὰ σᾶς δώσω, σήμερα, μερικὲς καλὲς συνταγὲς γιὰ κολώνια.

Μιὰ καλὴ οἰκονομικὴ κολώνια:
1 λίτρο οἰνόπνευμα καθαρὸ 85 βαθμῶν. Προσθέτετε:
10 gr. ess. de citron
4 » » de cedrat
7 » » de bergamotte
2 » » de lavande
12 » teinture de benjoin

Μιὰ παληὰ συνταγὴ κολώνιας ποὺ συνήθιζαν νὰ φκιάνουν οἱ γιαγιάδες μας στὸ 18 αἰῶνα:
1 λίτρο οἰνόπνευμα 90 βαθ.
10 gr. ess. d' orange
10 » » bergamote
5 » » citron
3 » » cedrat
2 » » romarin
5 » » teint. d' ambre
5 » » teint. de benjoin

Κολώνια «Βασίλισσα τῆς Οὐγγαρίας:
1 λίτρο οἰνόπνευμα 90 βαθ.
200 gr. fleurs romarin
50 » » marjolaine
50 » » lavande

Τ' ἀφίνετε μαζὶ ἕνα μῆνα ἔπειτα τὰ φιλτρέρνετε κι' ἔχετε μιὰ ὑπέροχη κολώνια γιὰ τὰ χέρια, τὸ πρόσωπο, ἀκόμα καὶ γιὰ ἐντριβὰς γιὰ τοὺς ρευματισμούς.

ΛΥΚΗ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

Κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ συμβουλευθῇ τὸν γιατρό μας γιὰ ὁποιαδήποτε ἀσθένεια δική του ἢ συγγενῶν του. Τὸ γράμμα του πρέπει νᾶναι σύντομο, νὰ περιγράφη λεπτομερέστατα τὰ συμπτώματα, καὶ νὰ περιέχῃ δραχμὰς πέντε εἰς ἀμεταχείριστα γραμματόσημα. Ὅποιος ἀναγνώστης μας θέλει ἰδιαίτερη ἐπιστολὴ ὡς ἀπάντηση, ἀντὶ τῶν πέντε δραχμῶν στέλνει πενῆντα.

ΔΟΞΑΝ, Δράμαν.— Κεῖνο ποὺ σᾶς συνιστῶ κυρίως, εἶναι νὰ μὴ νευριάζετε, βάζοντας στὸ νοῦ σας ἀδικαιολόγητες ἀνησυχίες. Τρέφεστε καλά, καὶ μὴ κουράζεσθε πολύ. Πάρτε πρὸ τοῦ φαγητοῦ, μεσημέρι καὶ βράδυ 10 σταγόνες μέσα σὲ λίγο νερὸ ἀπ' τὸ ἑξῆς πολύτιμο γιὰ τὴν κατάστασή σας φάρμακο:
Liqeur de Fowler 10 gr.
Extr. fl. Quinquina
» Kola
Teint noix vomique àà 5 gr.

Καὶ ὅπου πονεῖτε, μίαν ἐντριβήν, πρωῒ καὶ βράδυ, ἀπ' τὴν ἑξῆς σκευασία:
Salicyl. de methyle 25 gr.
Chloroforme 10 »
Menthol 3 »
Baume tranquille 25 »

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΝ, Ἐνταῦθα,— Σύμφωνος μὲ τὴν διάγνωσιν ποὺ μόνος σας ἐθέσατε δι' ὅ,τι μοῦ γράφετε. Σᾶς συνιστῶ δίαιταν γαλακτοφυτικὴν γιὰ κάμποσο διάστημα, μὲ λίγο κρέας κάπου—κάπου ἢ ψάρι. Πάρτε καὶ λίγα ἰωδιοῦχα. Π. χ. ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ ἀπ' τὸ ἑξῆς:
Iodure de potasse 5 gr.
Arsen. de soude 0.10 cent.
Eau distillée 300 gr.

Ἀποφεύγετε νὰ ἱδρώνετε, καὶ ὅταν σᾶς ἐνοχλοῦν νευραλγίες, κάντε καμμιὰν ἐντριβὴν ἀπὸ τὸ ἑξῆς:
Salicylate de methyle
Chloroforme
Baume tranquille àà 75 gr.

ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑΝ Ν. Β.— Νεῦρα ἀδικαιολόγητα, δεσποινίς, διέγνωσα καὶ γιὰ Σᾶς ἀπ' τὴν ἐπιστολή σας. Πάψτε τα γιατὶ εἶστε νέα καὶ δὲν ἀξίζει νὰ χάνετε τὴν ὀμορφότερη περίοδο τῆς ζωῆς σας.

Ἀκοῦστε με. Πέστε στὸν ἑαυτό σας νὰ σᾶς ἀφίσῃ ἥσυχη καὶ μὴν ἐνδιαφέρεσθε ἂν αὐτὸς ἐπιμένει νὰ σᾶς ὑποβάλῃ παράπονα καὶ ὑποψίες. Περιφρονῆστε τον καὶ γελᾶστε μὲ τὴν ἐπιμονή του.

Ἂν θέλετε, πάρτε γιὰ κάμποσο διάστημα 3 κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ τὴν ἡμέρα, πρωΐ, ἀπόγευμα καὶ βράδυ ἀπ' τὸ ἑξῆς μέσα σὲ λίγο νερὸ μὲ ζάχαρι:
Nardobromine Spes
1 flacon

Τίποτε ἄλλο.

ΑΝΤ. ΧΡ. ΑΣΙΜΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΚΟΥΚΛΑ: Αὐτὸ ποὺ ἀναφέρεται στὴν σελίδα 981 εἶναι γιὰ τὰ μαλλιά. Γι' αὐτὸ ὅμως ποὺ θέλετε ἐσεῖς, μεταχειρισθῆτε:
50 gr. de vaseline
25 » huile de ricin
25 » de rhum
2 » extrait de quinquina

Περνᾶτε ἀπὸ πάνω πρωῒ καὶ βράδυ.

ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΥΣΑ: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ συμπάθειά σας καὶ τὰ καλά σας λόγια. Καθόλου κουραστική. Ὑποχρέωσή μας. Γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ μοῦ γράφετε νὰ κάνετε λίγη ὑπομονή. Τὸ γραφεῖο μας ἔχει ἔλθει σὲ συνεννόηση μ' ἕνα μεγάλο ἰνστιτοῦτο τοῦ Παρισιοῦ, ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ μὴ ξεχάσετε νὰ μᾶς ξαναγράψετε σὲ ἕνα μῆνα. Ἐξακολουθῆτε τὰ τοπικὰ ντοὺς μὲ κρύο νερό. Ἐντριβὲς γύρω τριγύρω.—ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ.

ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ, Ἀμφίκλειαν: Παρακαλῶ, καθῆκον μας. Μεταχειρισθῆτε τὴν κάτωθι συνταγή, καὶ ἐὰν σ' ἕνα μῆνα δὲν ἔχουν ἐξαλειφθῆ τότε ν' ἀποταθῆτε σὲ παθολόγο, γιατὶ μπορεῖ νὰ εἶναι τοῦ αἵματος.
10 gr. borate de soude
0.50 bichlorure de mercure
30 gr. alcool de lavante
120 » eau.

Ἐπαλείφετε πρωῒ καὶ βράδυ.

ΚΑΡΜΕΛΛΑΝ: Δόσετε στὸ φαρμακεῖο νὰ σᾶς παρασκευάσουν:
1) 100 gr. eau distilée de mélilot
20 » eau de cologne
10 » carbonate de soude
3 » saponine

Βάζετε κάθε πρωῒ στὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν:
2) 10 gr. vaseline
10 » huile de ricin
1 » acide gallique
5 σταγόνες ess. lavande

Τρίβετε τὸ βράδυ τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν.

ΛΟΥΛΑΝ Λάρισσαν: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἐπίσης δώσετε στὸ φαρμακεῖο νὰ σᾶς φκιάσουν γιὰ τὸ σκάσιμο:
40 gr. eau de roses 20 gr. glycerine
8 gr. borate de soude
12 » teint. de benjoin

Κάθε βράδυ μ' ἕνα μπαμπακάκι.

ΛΕΤΤΥ ΛΥΝΤΟΝ, Ἐνταῦθα: Πούντρα μπορεῖτε νὰ βάζετε ἐλαφρὰ καὶ λίγη. Ὅσο γιὰ τὴ λευκότητα τῶν δοντιῶν νὰ πᾶτε σ' ἕνα ὀδοντιατρὸ νὰ σᾶς κάνῃ ἕνα καθάρισμα· ἔπειτα οἱ ὀδοντόπαστες τὰ συντηροῦν καθαρά.

ΜΟΝΙΚΑΝ, Ἐνταῦθα: Καθόλου ἐνοχλητικό. Ἄλλη θεραπεία ὑπάρχει, ἀλλὰ πρέπει νὰ πᾶτε σὲ εἰδικὸν γιὰ ραδιοθεραπεία. Πάντως ἀγοράσετε μιὰ ἐλαφρόπετρα καὶ κάθε πρωΐ, τρίβετε ἐλαφρὰ ἀπὸ πάνω. Τρίβεται καὶ ἐξαφανίζεται. Τότε βάζετε καὶ ὀξυζενέ. Διὰ τὸ δεύτερο ἐρώτημά σας δώσετε στὸ φαρμακεῖο νὰ σᾶς φτιάσουν
20 gr. vinaigre aromatique
10 » glycerine
2 » extrait de jaborandi

Περνᾶτε ἀπὸ πάνω πρωῒ καὶ βράδυ.

Μιὰ κρέμα καλὴ ποὺ μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε εἶναι ἡ Lily of the Vall y.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΨΥΧΗΝ: Κάνετε κάθε πρωῒ καὶ βράδυ, ντοὺς τοπικὸ μὲ κρύο νερό. Σκουπίζεστε μ' ἕνα μαλακὸ πανί. Καὶ ἐξακολουθῆτε γύρω τριγύρω ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ. Γράφτε μου σ' ἕνα μῆνα.

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

	Μεσημέρι	Βράδυ
ΠΕΜΠΤΗ	Ἀγκινάρα ἀλὰ πολίτα Εληὲς-Χαλβᾶς Φροῦτα	Πατζάρια σκορδ. Ἐληὲς-Κομπόστα
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Κουνουπίδι γιαχνὶ Βολβοὶ Φροῦτα	Πιλάφι λαδερὸ Ἐληὲς-Κομπόστα
ΣΑΒΒΑΤΟ	Γαρίδες σάλτα Πατάτες βρασ-Φροῦτα	Χορτόσουπα Χαλβᾶς-Φροῦτα
ΚΥΡΙΑΚΗ	Ἀστακὸς πιλάφι Χαλβᾶς Μωραΐτικος Φροῦτα	Μακαρόνια λαδερά Γλυκό-Φροῦτα
ΔΕΥΤΕΡΑ	Πίνες-Λάχανο γιαχνὴ Φροῦτα	Ταραμοσαλάτα Ἐληὲς-Κομπόστα
ΤΡΙΤΗ	Φασόλια πλακὶ Ἐληὲς-Χαλβᾶς	Πατατοκεφτέδες Ἐληὲς-Φροῦτα
ΤΕΤΑΡΤΗ	Ταχυνόσουπα Ἐληὲς-Χαλβᾶς	Ταραμᾶς Ἐληὲς Μαρούλι-Κομπόστα

ΒΟΛΒΟΙ.— Καθαρίζομε ἀπὸ τὶς φλοῦδές τους τοὺς πλένουμε, τοὺς βράζομε γιὰ νὰ φύγῃ ἡ πικράδα τους, καὶ τοὺς βάζομε μέσα σὲ ξύδι νὰ διατηρηθοῦν.

ΓΑΡΙΔΕΣ ΣΑΛΤΣΑ.— Γιὰ μισὴ ὀκᾶ γαρίδες πέρνομε 100 δράμια κρεμμύδια, 200 δράμια τομάτα, 100 δράμια κρασὶ ἄσπρο, 50 δράμια λάδι, λίγο ψιλοκομμένο μαντανὸ καὶ ἁλατοπίπερο. Κόβομε τὰ κρεμμύδια ψιλὰ καὶ τὰ βάζομε μαζὶ μὲ τὸ λάδι νὰ καβουρντισθοῦν στὴν φωτιὰ ἕως ὅτου ξανθίσουν. Κατόπιν ρίχνομε τὶς τομάτες κομμένες σὲ μικρὲς φέτες, ἢ τὸν πελτὲ καὶ τὶς ἀνακατώνομε στὴ φωτιὰ μὲ ξύλινο κουτάλι λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἔπειτα ρίχνομε τὸ κρασί, λίγο νερό, τὸ μαϊντανὸ καὶ τὸ ἁλατοπίπερο. Ὅταν ὅλα αὐτὰ πάρουν μερικὰς βράσεις, τότε ρίχνομε μέσα τὶς γαρίδες, ἀφοῦ προηγουμένως κόψομε μ' ἕνα ψαλίδι τὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν τους καὶ τὰ κέρατά τους. Τὶς ἀφίνουμε νὰ βράσουν, μαζὶ μὲ τὴ σάλτσα αὐτή, ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁπότε ἡ σάλτσα θὰ ἔχῃ πήξει. Ἄλλως ἐξακολουθοῦμε τὸ βράσιμο λίγα λεπτὰ ἀκόμη. Κατόπιν τὶς βάζομε στὴν πιατέλλα. Ἄλλοι τὶς καταβράζουν σὲ νερὸ πρῶτα καὶ τὶς καθαρίζουν, κι' ὕστερα τὶς ρίχνουν στὴ σάλτσα ὅταν θὰ εἶναι μισογινωμένη.

ΑΣΤΑΚΟΣ ΠΙΛΑΦΙ.— Βάζομε σὲ μιὰ κατσαρόλα (τόσο μεγάλη ὅσο νὰ χωρῇ ὁλόκληρο τὸν ἀστακὸ μὲ διπλωμένη τὴν οὐρά του) νερό, λίγα χόρτα—καρόττα, ρίζες σέλινου, μαϊντανό, κρεμμύδι, πράσσο κ. ἄ.— 1 ποτῆρι ἄσπρο κρασί, ἕνα φύλλο δάφνης καὶ ἁλατοπίπερο. Ἀφοῦ πάρουν ὅλα αὐτὰ βράση ρίχνομε μέσα τὸν ἀστακό, σκεπάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ τὴν ἀφίνομε νὰ βράσῃ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἂν εἶναι μεγάλος, ἢ μισὴ ὥρα ἂν εἶναι μικρός. Ὅταν βράσῃ βγάζομε ἀπὸ τὴν κατσαρόλα τὸ ζουμί, τὸ περνοῦμε ἀπὸ τὸ τρυπητὸ καὶ τὸ κρατοῦμε σ' ἕνα δοχεῖο. Ἔπειτα βάζομε σ' ἄλλη κατσαρόλα 1—2 κουταλιὲς λάδι ἐκλεκτῆς ποιότητος καὶ 1 μικρὸ κρομμύδι ψιλοκομμένο νὰ καβουρντισθῇ ἐλαφρά, νὰ ξανθίσῃ, καὶ κατόπιν ρίχνομε τὸ ἀνάλογο ζουμὶ ἀπὸ τὸν ἀστακὸ (ἡ ἀναλογία γιὰ 5—6 ἄτομα εἶναι 4 φλυτζάνια ζουμὶ καὶ 2 φλυτζάνια ρύζι) καὶ λίγη ντομάτα. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τεμαχίζομε τὸν ἀστακὸ (μαζὶ μὲ τὸ καυκί του) καὶ τὸν ρίχνομε στὸ ζουμί. Ὅταν πάρῃ μερικὲς βράσεις, τότε βάζομε καὶ τὸ ρύζι, τὸ ὁποῖο πλένομε προηγουμένως καὶ τὸ ἀφίνομε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας σὲ ἁλμυρὸ νερό. Ὅλα αὐτὰ τότε πρέπει νὰ βράσουν σὲ σιγανὴ φωτειὰ ἕως ὅτου ψηθοῦν.

ΧΑΛΒΑΣ ΜΩΡΑΪΤΙΚΟΣ.—Πέρνομε 100 δράμια σεμυγδάλι, 100 δράμια νερό, 50 ἀμύγδαλα ξεφλυδισμένα καὶ λίγη κανέλλα ψιλή. Βάζομε τὸ νερό, τὴ ζάχαρη καὶ τὸ λάδι σὲ μιὰ κατσαρόλα νὰ βράσουν. Κατόπιν ρίχνομε μέσα τὸ σεμυγδάλι σιγὰ—σιγά, γιὰ νὰ μὴ σβολιάσῃ, ἐξακολουθοῦντες τὸ βράσιμο σὲ σιγανὴ φωτιά. Ὅταν ἀπορροφηθῇ ὅλο τὸ ὑγρὸ τῆς κατσαρόλας, τότε ρίχνομε μέσα τὴν κανέλλα καὶ τὰ ἀμύγδαλα χονδροκομμένα. Τὰ ἀνακατεύομε ὅλα μαζί, κι' ὅταν γίνουν μιὰ μάζα μᾶλλον σφικτή, τὴν χύνομε ἐπάνω εἰς ἕνα μάρμαρο, τὴν κόβομε σ' ὅτι κομμάτια θέλομε, τὴν βάζομε σὲ λαμαρίνα καὶ τὰ ψήνομε σὲ μέτριο φοῦρνο 10—15 λεπτά.

ΠΙΝΕΣ.— Τὶς τρῶμε ἀφοῦ πρὶν τὶς ψήσουμε λίγη ὥρα στὴ φωτιὰ μαζὶ μὲ τὸ ὄστρακό τους. Ἀφαιροῦμε ἔπειτα τὸ ἕνα ὄστρακο, ρίχνομε λεμόνι καὶ τὶς τρῶμε. Πολλοὶ τὶς κάνουν τηγανιτές. Βγάζουν τὸ ὄστρακο, τὶς ἀλευρώνουν καὶ τὶς τηγανίζουν. Πάντως προτοῦ τὶς ψήσουμε πρέπει νὰ τοὺς βγάνωμε «τὸ κάρβουνο», ὅπως λένε ἕνα μικρὸ κομμάτι σκληρῆς μάζης ποὺ εἶναι στὴν κοιλιά των, γιατὶ ἄλλως τὸ φαγητὸ πιπερίζει.

ΦΑΣΟΛΙΑ ΠΛΑΚΙ.—Πέρνομε τὰ ξερὰ φασόλια καὶ τὰ μουσκεύομε ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδυ. Τὴν ἄλλη μέρα τὰ βάζομε νὰ βράσουν μὲ ἀνάλογο νερὸ ὅπου ρίχνομε λίγα χονδροκομμένα κρεμμύδια, καρόττα κομμένα, σέλινο καὶ ἀνάλογο λάδι.

ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ—ΕΚΚΛΗΣΙΑ—ΥΠΟΔΟΧΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ σύζυγοι ἐκτὸς τῶν ἀτομικῶν, ἔχουν καὶ ἄλλες κάρτες ποὺ γράφουν «ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Νίκου Κουντάκη» ἐπὶ παραδείγματι. Ὅταν ἐπισκέπτονται ἀνδρόγυνο ἀφίνουν τέτοια ἐπισκεπτήρια. Ἡ κυρία δὲν ἀφίνει ποτὲ τὴν κάρτα της εἰς ἕνα κύριον. Εἰς ἄγαμον ἢ χῆρον δὲν ἀφίνουν «Κύριος καὶ Κα». Ὁ κύριος ἀφίνει τὴν κάρτα του σὲ μιὰ κυρία· οὐδέποτε ὅμως καὶ ἀντιστρόφως, ἐκτὸς ἂν ὁ κύριος εἶναι γιατρός, καλλιτέχνης, ἢ γέρος. Κάρτα τσακισμένη στὸ μέσον ἢ στὴ δεξιὰ πλευρὰ δείχνει ὅτι ἡ ἐπίσκεψη ἀφορᾷ ὅλην τὴν οἰκογένεια. Ἐκτὸς ἂν ἡ ἐπίσκεψη γίνεται εἰς ἀνδρόγυνο, ὁπότε ἀφίνομε δυὸ ἐπισκεπτήρια τσακισμένα. Αὐτὸ γίνεται σ' ὅλες ἐξαιρέτως τὶς περιστάσεις. Ὅταν λείπουν ἀπὸ τὸ σπίτι ρίχνομε τὴν κάρτα κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ὅταν στέλνωμε κάρτα ταχυδρομικῶς, καλὸν εἶναι νὰ πέρνωμε μεγαλύτερο φάκελλο καὶ νὰ τὴν στέλνωμε κλεισμένη σὰν ἐπιστολή. Αὐτὸ ὅμως δὲν γίνεται τὴν πρωτοχρονιά. Πάσχα κ.λ.π. ποὺ στέλνομε πολλὲς μαζί. Ἀλλὰ τότε φροντίζομε νὰ τὶς στέλνωμε ἐνωρίς, ὥστε νὰ τὶς λάβουν ἐγκαίρως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ.— Ἐκεῖνος ποὺ πηγαίνει στὴν ἐκκλησία, ὀφείλει νὰ παρακολουθῇ τὴν λειτουργία μὲ τὴν πρέπουσα κατάνυξη καὶ νὰ εἶναι προσηλωμένος σ' αὐτήν. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γυρίζωμε τὸ κεφάλι δεξιὰ καὶ ἀριστερά, νὰ μιλοῦμε μὲ τὸν διπλανό μας νὰ ἐνοχλοῦμε μὲ τὸ βλέμμα ἢ μὲ λόγια τὶς κυρίες, καὶ ἐν γένει ἡ συμπεριφορά μας νὰ εἶναι ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν ἱερότητα τοῦ περιβάλλοντος. Ἐὰν λόγῳ τοῦ μεγάλου συνωστισμοῦ δημιουργεῖται ἀταξία, ὁπότε οἱ γυναῖκες ὑποφέρουν περισσότερο, ὀφείλομεν νὰ ἐπέμβωμεν χωρὶς νὰ δημιουργήσωμε θόρυβο, νὰ παρατηρήσουμε αὐτὸν ποὺ ἐνοχλεῖ καὶ νὰ προστατεύσωμε τὴν κυρία. Οἱ κυρίες καὶ οἱ δεσποινίδες ἰδίως, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες ἀκόμη, ὀφείλουν νὰ εἶναι ντυμένοι σεμνά.

ΗΜΕΡΑΙ ΥΠΟΔΟΧΗΣ.— Βεβαίως ὅλη τὴν ἑβδομάδα τὸ σπίτι πρέπει νὰ εἶναι καθαρό. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ποὺ δέχεται ἡ οἰκοδέσποινα, πρέπει νὰ λάμπη ἀπὸ καθαριότητα. Θὰ ἐπιστατήσῃ μονάχη της γιὰ ὅλα, τὰ δὲ λουλούδια πρέπει νὰ πλημμυρίζουν τὰ δωμάτια, τοὺς διαδρόμους, τὸ χώλ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδία πρέπει νὰ εἶναι ντυμένη κομψά, νὰ εἶναι χαρούμενη καὶ πρόθυμη, ὥστε νὰ προκαλῇ εὐχαρίστηση στοὺς ἐπισκέπτες της. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνῃ καὶ ὁ οἰκοδεσπότης καὶ τὰ κορίτσια της. Συνήθως αἱ συγκεντρώσεις γίνονται ἀπὸ τὶς 5 ἕως τὰς 8. Ἡ οἰκοδέσποινα ποὺ πρόκειται νὰ δεχθῇ σπίτι της κόσμο ἀρκετό, πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει της ὅτι θὰ μεταβάλῃ στὴν ἀνάγκη ἕνα δωμάτιο σὲ γκαρνταρόμπα. Σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποιος ποὺ θὰ διευκολύνῃ τοὺς ξένους ὅταν ἀφίνουν ἢ πέρνουν τὰ πράγματά τους. Στὰ δημόσια μέρη δίνουν φιλοδωρήματα ὅταν πέρνουν τὰ ροῦχα τους, ποτὲ ὅμως στὸ σπίτι ποὺ μᾶς ἐκάλεσαν. Στὸ δωμάτιο αὐτὸ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ τοὐλάχιστον ἕνας καθρέφτης γιὰ νὰ φιάχνωνται προχείρως οἱ κυρίες. Ὁ καθρέφτης δὲ αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι χωρισμένος μὲ ἕνα παραβὰν ἀρκετὰ ὑψηλό, ὥστε ἡ εἴσοδος τῶν ἐρχομένων ἢ ἀποχωρούντων καλεσμένων, νὰ μὴ ἐμποδίζῃ τὶς κυρίες στὸν καλλωπισμό τους. Ἀπαραίτητον εἶναι ὅπως πρὸ τοῦ καθρέπτου καὶ ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης ὑπάρχει μιὰ τσατσάρα καθαρή, γιὰ τὸ διόρθωμα τῶν μαλλιῶν τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων ποὺ λησμονήσαν νὰ βάλουν κτενάκι στὴν τσάντα τους.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Ὁ Ζάκ εἶχε ἀραδιάσει στοὺς τοίχους πολυάριθμα πανώ. Πάνου στὰ χαμηλὰ σκουρόχρωμα ἔπιπλα, σκόρπιζαν μιὰ χαρούμενη ἀγροτικὴ νότα, κομψὰ πήλινα βάζα ποὺ παρίσταναν μεγάλα λουλούδια τοῦ ἀγροῦ. Τριαντάφυλλα φυλλορροοῦσαν καὶ σκόρπιζαν τὸ μύρο τους.

Στὸ καβαλέτο, ποὺ ἦταν τοποθετημένο ἀπέναντι στὸ μεγάλο παράθυρο, ἕνα πανὼ παρίστανε τὴ Μαϊτένα ποὺ χόρευε τὸ χορὸ τοῦ τόπου της, φαντάγκο.

Ὁ ζωγράφος δὲν ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἔργο του. Ἀδιάκοπα πηγαινοέρχονταν καὶ ὅλο διώρθωνε κάτι, μιὰ κίνηση, μιὰ γραμμή, μιὰ φωτοσκίαση. Σκεφτότανε πῶς θὰ μποροῦσε νὰ βάλη τὴ Μαϊτένα νὰ ποζάρη.

Ἡ φυλὴ τῶν βάσκων εἶναι εὐλαβὴς καὶ κρατᾶ τὰ παληὰ προγονικὰ ἔθιμα.

Οἰκονόμα, σοβαρή, ἐργατική, γερὴ καὶ πεισματάρα, ἔχει ὅλες τὶς ἀπαιτούμενες ἰδιότητες γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνη καὶ νὰ διατηρεῖται.

Οἱ γυναῖκες εἶναι πολὺ ἐνάρετες καὶ πιστές. Ὁ Ζὰκ τὸ ἤξερε αὐτὸ καὶ γι' αὐτὸ δίσταζε νὰ μιλήση στὴ Μαϊτένα, ὅταν τὴν εἶδε πρὸ ὀλίγου νὰ περνάη γελαστὴ καὶ φιλάρεσκη. Χωρὶς νὰ σκέφτεται καθόλου τὸν ἀρραβωνιαστικό της τὸν Τσικίτο. ἔννοιωθε μιὰ δυσκολία νὰ τῆς μιλήση, μιὰ δειλία. Δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήση πὼς ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴ Μαϊτένα καὶ δικαιολογοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον του μὲ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν τέχνη.

Κι' ὅταν τὸ βράδυ πῆγε νὰ κάνη τὸν περίπατό του στ' ἀκρογιάλι. τὴν εἶδε νὰ περνάη μὲ τὶς φίλες της χωρὶς τὸν Τσικίτο. Τὴν ἐχαιρέτησε, κι' αὐτὴ τοῦ χαμογέλασε γλυκά.

***

Ὁ Τσικίτο Λαραμέντι εἶχε πάει στὸ μαγαζὶ τοῦ Καρλίτο Μπεγκόα, τοῦ πατέρα τῆς Μαϊτένας, ποὺ ἔφτιαχνε δίχτυα γιὰ τὶς τράτες.

Ὁ νέος, πῆγε καὶ κάθισε σὲ μιὰ γωνιὰ χωρὶς νά βγάζη λέξη.

— Ὀλὲ, Τσικίτο, εἶπε ὁ γέρος κόβοντας πρῶτος τὴ σιωπή, τί ἔχεις κι' εἶσαι λυπημένος;

— Τίποτα! ἀπάντησε ὁ Τσικίτο, ποὺ ἡ στάση του διέψευδε τὰ λόγια του.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια, παιδί μου, κάτι μοῦ κρύβεις. Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ καὶ πὼς δὲ μπορεῖς νἄχης ἄλλο φίλο καλύτερο ἀπὸ μένα. Γιατὶ δὲ μοῦ λὲς τὸν πόνο σου;

— Καρλίτο Μπεγκόα, εἶπε ὁ νέος, ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς σ' ἀγαπῶ σὰ δεύτερο πατέρα μου καὶ πὼς θᾶμαι εὐτυχισμένος μὲ τὸ νὰ γίνω γυιός σου Ἀλλὰ ἡ Μαϊτένα εἶναι ἀρραβωνιαστικιά μου ἐδῶ καὶ τρία χρόνια. Ἔχω οἰκονομήση κἄμποσα λεφτά. Ἔχω δική μου βάρκα καὶ μποροῦμε νὰ παντρεφτοῦμε. Ὥς πότε θὰ περιμένω.

Ὁ γέρο Βάσκος ἔβαλε τὰ γυαλιά του στὴ θέση τους, σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντὰ στὸ μέλλοντα γαμβρό του.

— Βιάζεσαι πολὺ, παιδί μου· λὲς πὼς γνωρίζεστε μὲ τὴ Μαϊτένα τρία χρόνια! Κι' ὅμως χρειάζεται μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη γιὰ νὰ γνωρίση κανεὶς μιὰ γυναίκα. Σήμερα ἔχουνε μιὰ ἰδέα, αὔριο ἄλλη. Κι' ὕστερα κάνε λίγη ὑπομονή. Ὕστερ' ἀπὸ ἔξη μῆνες ἡ Μαϊτένα θᾶναι 21 χρόνων. Καὶ τότε μονάχα μπορεῖ νὰ τὴν παντρέψω σύμφωνα μὲ τὸν ὅρκο πούδωσα στὴ μητέρα της....

***

Ἡ Μαϊτένα βάδιζε στὴ βρεγμένη ἀμμουδιά. Τὰ πόδια της βυθίζονταν στὴν ἄμμο, ἀφήνοντας τὰ ἴχνη τοῦ διάβα της. Μ' ἕνα σουγιαδάκι ἄνοιγε τὰ θαλασσινὰ ποὺ εἶχε ἀφήσει στὴν ἀμμουδιὰ ἡ παλίρροια. Ἀγαποῦσε ὅ,τι ἦταν θαλασσινό. Πάνω στὰ βράχια τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ἀνάμεσα στὰ πράσινα γυαλιστερὰ φύκια, τὰ μύδια λαμποκοποῦσαν. Πῆρε μερικὰ καὶ τ' ἄνοιξε...

— Ἦρθα πολὺ νωρίς, σκέφτηκε. Ὁ ζωγράφος δὲν ἦρθε ἀκόμα.

Πραγματικὰ, τὸ συλλογίστηκε πολὺ, προτοῦ πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ πάη στὸ ραντεβοῦ. Τί θάλεγαν ὁ πατέρας κι' ὁ ἀρραβωνιαστικός της ὅταν θὰ τὸ μάθαιναν; Οἱ φιλενάδες της ἡ Μερέντση καὶ ἡ Σιέρη τῆς εἶχαν κάμει τόσα πειράγματα ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ εἶδαν πὼς ὁ ζωγράφος τὴν ἐχαιρέτησε. Εἶχε μάθει ἀπ' αὐτὲς πὼς ὁ ξένος ἦταν ζωγράφος πολὺ πλούσιος καὶ πὼς κατοικοῦσε σὲ μιὰ δική του βίλλα, στὸ πάνω μέρος τοῦ χωριοῦ.

Καταλάβανε πὼς τοῦ ἄρεσε καὶ πὼς αὐτὸς θαύμαζε πρὸ πάντων τὸν τρόπο ποὺ χόρευε. Τὸν εὕρισκε ὡραῖο, πιὸ ὡραῖο ἀπ' τὸν Τσικίτο, ποὺ εἶχε πρόσωπο ἡλιοκαμμένο καὶ φοροῦσε τὰ ροῦχα τοῦ ψαρᾶ.

Τῆς εἶχε ζητήσει ραντεβοῦ μὲ τὸ πρόσχημα πὼς θὰ τῆς ἀνέθετε μιὰ παραγγελία.

— Γιατὶ δὲν ἀπευθύνεσθε στὸν πατέρα μου;

— Ὄχι, ὄχι, θέλω νὰ μιλήσω σὲ σᾶς, εἶπε. Καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ προσθέση λέξη.

Καὶ νά τος, τώρα μὲ τὴ σβέλτη, κομψή του κορμοστασιά, μὲ μιὰν ἔκφραση πούδειχνε συγκίνηση καὶ ἔρωτα. Ἐκείνη σηκώθηκε μόλις τὸν εἶδε:

— Θέλετε νὰ περπατήσουμε ἢ νὰ καθήσουμε στὴν ἄμμο;

— Καλύτερα περπατοῦμε στὴν ἀκρογιαλιά.

Προτίμησε αὐτὸ γιατὶ σκέφθηκε πὼς θὰ εἶχε περισσότερο θάρρος ἔτσι.

Προχώρησαν ὁ ἕνας στὸ πλευρὸ τοῦ ἄλλου. Τριγύρω δὲ φαινόταν κανεὶς ἄλλος. Μακρυὰ μόνο, μερικὲς νταντάδες ἀγγλίδες ὡδηγοῦσαν παιδάκια μέσα στὰ καροτσάκια τους. Οἱ νέοι προχωροῦσαν ἀργά, κυττάζοντας στὴ γαλανὴ θάλασσα. Κουβέντιαζαν γιὰ χίλια δυὸ πράγματα ἐντελῶς ἄσχετα ἀπ' αὐτὸ π' ἀπασχολοῦσε τὶς σκέψεις τους.

Ὁ Ζὰκ ἐθαύμαζε τὴν Μαϊτένα, ποὺ ἡ ὀμορφιά της ἀναδεικνυότανε πιὸ ἔντονη, πιὸ συναρπαστική, κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο, πλάϊ στὴ θάλασσα. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ κουβέντες ἄρχισε νὰ τῆς μιλάη γιὰ τὴν τέχνη του, γιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ πῆρε τὸ θάρρος καὶ τῆς εἶπε γιὰ τὸ μεγάλο θαυμασμὸ ποὺ ἔνοιωσε ὅταν τὴν πρωτοεῖδε ἕνα βράδυ νὰ χορεύη μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της τὸ βάσκικο χορό. Τῆς μίλησε ἀκόμη γιὰ τὸ πορτραῖτο της ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ ζωγραφίζη, γιὰ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ καλλιτέχνη, γιὰ ἕνα σωρὸ ζητήματα σχετικὰ μὲ τὸ ἔργο του.

— Τί ὡραῖα ποὺ μιλάει, σκεφτότανε. Κι' ἀπολάβαινε τὴ γλυκειά, θερμὴ φωνή του, ποὺ τὴν ἐνανούριζε καὶ τὴ μεθοῦσε συγχρόνως.

— Θαρθῆτε, δὲν εἶν' ἔτσι; τῆς εἶπε σὲ μιὰ στιγμή.

— Ναί, θαρθῶ, ψιθύρισε, ὅταν μιὰ φωνὴ πολὺ γνώριμη τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάση. Ἦταν ὁ Ττσικῖτο ποῦ ἐρχότανε ἐκεῖ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ χωριὸ ἦταν ἀνάστατο. Τὰ δυὸ παλληκάρια κοίτουνταν νεκρὰ στὸ Νοσοκομεῖο, ἀπὸ πληγὲς βαρειὲς ποὺ λάβαν τὸ ἕνα ἀπ' τὸ ἄλλο. Εἶχαν ξεψυχήσει καὶ τὰ δυὸ μὲ τ' ὄνομα τῆς Μαϊτένας.

Κι' ἐκείνη ἡ ἄμοιρη, ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴ συμφορὰ, μαυροφορέθηκε κι' ἔφυγε μὲ τὸν πατέρα της στὰ μαῦρα ξένα.

SAM. KENT

ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΡΩΤΑ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΒΓΑΛΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ

ὁ Κρεμασμένος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ· ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.— Ὁ διοικητὴς τῆς Λαμίας Ὀσμὰν Ραντί, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Μπελογιάννη ποὺ τὸν μισοῦσε γιατὶ ἦταν ἔνδοξος καὶ γιατὶ πίστευε πὼς ἦταν ἐραστὴς τῆς γυναίκας του Ρὸξ χανούμ, ἔστειλε τὸν ἔμπιστό του Γιουσοὺφ νὰ κλέψη ἀπὸ τὸ Μοναστῆρι τὴν Ξάνθω, μιὰ ὄμορφη νέα, ποὺ τὴ νόμιζε ἐρωμένη τοῦ Μπελογιάννη. Ὁ Γιουσοὺφ τὴν ἔκλεψε καὶ ἐνῶ τὴν εἶχε ἀφίσει στὴν παραλία κι' ἐπῆγε νὰ φέρη τὸ ἄλογό του, τὴν ἐπῆραν Ἀλγερινοὶ κουρσάροι. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχε φθάσει ἐκεῖ καὶ ὁ Μοῦρτος, ἕνα κλεφτόπουλο δεκαοχτὼ ἐτῶν, ἔμπιστος τοῦ Μπελογιάννη. Γιὰ νὰ σώση τὴν Ξάνθω τρύπωσε κι' αὐτὸς κρυφὰ στὸ κουρσάρικο, ποὺ ξανοίχτηκε ἀμέσως. Μέσα στὸ κουρσάρικο ἦτανε καὶ ἡ γυναίκα τοῦ ἀρχιπειρατοῦ, ἡ Μπιάνκα, ποὺ θύμωσε γιατὶ ὁ ἄνδρας της, ποὺ τὸν μισοῦσε, ἤθελε νὰ κάνη ἐρωμένη του τὴν Ξάνθω, κι' ἀπεφάσισε νὰ σκοτώση καὶ τοὺς δυό. Ἀλλὰ καὶ οἱ πειραταὶ συνωμοτοῦσαν κι' αὐτοὶ κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τους, ποὺ ἤθελε μοναχὰ δική του τὴν Ξάνθω, καὶ ὁ Μοῦρτος τρομαγμένος κατάλαβε ὅτι κάποια τρομερὴ καταστροφὴ ἑτοιμαζότανε. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μπελογιάννης ἔμαθε ὅτι ἔκλεψαν τὴν Ξάνθω, ἅρπαξε τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ὀσμάν, τὴν Ἀζιγιὲ χανούμ, τὴν παρέδωσε στοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὴν σκοτώσουν—ἂν δὲν τὸν ἔβλεπαν ἕως τὰ ξημερώματα—καὶ πῆγε στὸ ἀνάκτορο τοῦ διοικητοῦ νὰ γυρέψη τὴν Ξάνθω. Ὁ Ὀσμὰν θέλησε νὰ τὸν πιάση. Ἡ Ρὸξ χανούμ, ποὺ κρυφάκουγε τί ἔλεγαν, τὸν ἔκρυψε σ' ἕνα ὑπόγειο, τοῦ πρότεινε νὰ τὴν πάρη νὰ φύγουν, κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἠρνήθη, τὸν ξανακλείδωσε κι' ἔφυγε καὶ ὕστερα πῆγε κι' ἔστειλε τὸν ἄνδρα της νὰ βρῆ τὸν Μπελογιάννη στὸ ὑπόγειο. Ἐκεῖνος εἶχε ἀνακαλύψει μιὰ ὑπόνομο καὶ βγῆκε στὴν ἄλλη μεριά, ἀλλὰ τὸν ἔπιασαν δυὸ τοῦρκοι, φύλακες τοῦ Ναδὶρ βέη. Τὸ ἄλλο πρωῒ πῆγαν καὶ τὸν ἐκρέμασαν. Ἀλλ' ὅταν οἱ στρατιῶτες ἔφυγαν, ἕνας δῆθεν ζητιάνος ποὺ βρισκώτανε ἐκεῖ ξεκρέμασε τὸ Μπελογιάννη ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πεθάνει. Κι' ἔφυγε κατὰ τὴν θάλασσα ὁ κρεμασμένος, ὅταν βρέθη ξαφνικὰ περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς κουρσάρους τῆς Μπιάνκας. Ἡ ἀρχικουρσάρα ὅταν ἐνύχτωσε—τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ πῆραν τὴν Ξάνθω—πῆγε νὰ σκοτώση τὴ σκλάβα τους. Πρὶν ἀπ' αὐτὴν εἶχε κατέβη ὁ Μοῦρτος κι' ἐκτυπήθη μ' ἕναν ποὺ φύλαγε ἐκεῖ, λίγο πιὸ ὕστερα δὲ ἔφθασε καὶ ἡ Μπιάνκα κι' εἶδε τὸν ἄνδρα της νὰ προσπαθῆ νὰ βιάση τὴν Ξάνθω. Ὁ Μπελοὺλ θύμωσε καὶ τὴν ἐπρόσταξε νὰ φύγη, ἀλλ' ἐκείνη γέλασε σαρκαστικά.

(Συνέχεια)

— Μπελούλ! τοῦ ἀπάντησε. Ἦρθα νὰ σὲ τιμωρήσω, μ' αὐτό, δὲν τὸ κάνω ἐδῶ. Ἐπάνω! Ἔλα ἐπάνω.

Ὁ ἀρχιπειρατὴς τῆς ἔρριχνε ματιὲς βλοσυρές.

— Μπιάνκα! τῆς φώναξε. Ἂν δὲν θέλης νὰ σὲ σφάξω ἐδῶ σὰν τραγί, ἂν δὲν...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ βροντερὴ φωνὴ ἀντήχησε ἀπὸ μακρυά.

—Προδοσία καπετάνιε! τρέξε καὶ πρόφτασε. Προδοσία!

Ὁ Μπελοὺλ ἐτέντωσε τ' αὐτιά του.

—Τί μοιρολογᾶς μωρέ; ρωτήθηκε.

—Τρέξε καπετάνιο! ξαναεἶπε ὁ κουρσάρος, ποὺ ἦταν ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐμπίστους του. Οἱ σύντροφοί μας συνωμοτοῦν.

—Φωτιὰ καὶ μαχαῖρι! ἐβρύλλισε ὁ Μπελούλ. Θάτο, σὲ ὅλους τους!

...δὲν ἐνδιεφέρθη πιὰ γιὰ τὴ Ξάνθω. Ἔσπρωξε μὲ ...ὁρμή τὴν Μπιάνκα κι' ἐπή...σε κατὰ τὸ μέρος ἀπὸ ...ου ἔρχονταν ἡ ἀπεγνωσμένη κραυγή. Ἐπλησίασε ...ἔμπιστό του κι' ἐκεῖνος ...εἶπε πὼς οἱ σύντροφοί ...ς, πρόμιας στιγμῆς, ἀνέ...αν στὸ κατάστρωμα ὅ... κι' ἐπῆγαν στὴν καμπί...του νὰ τὸν βροῦν, γιὰ ...τοῦ ἐπιβάλουν τοὺς ὅρους των.

—Ποιοὺς ὅρους;

—Δὲν ξέρω. Ἦταν μαζωμένοι ὅλοι σὲ μιὰ ἄκρη καὶ κρυφοκουβέντιαζαν. Τὸ καράβι ἀρμένιζε ἀκυβέρνητο κι' ἐκεῖνοι συνωμοτοῦσαν. Τὰ εἶπαν, τ' ἀποφάσισαν καὶ πῆγαν νὰ σὲ βροῦν

—Ἀλλοίμονο σὲ κάθε προδότη! ἐγρύλλισε ὁ Μπελούλ. ...θησε σὺ κι' ἔχε τὸ νοῦ σου τὴ φυλακισμένη. Μ' αὐτοὺς θὰ λογαρισθῶ ἐγώ.

Κι' ὥρμησε πρὸς τὸ κατάστρωμα.

Ἡ Μπιάνκα, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει ὅλη αὐτὴ τὴ συζήτηση, ἀδιαφόρησε κι' αὐτὴ γιὰ τὴν αἰχμάλωτο ποὺ, ἐπὶ τέλους, μποροῦσε νὰ τὴν ξαναβρῆ ὁποιαδήποτε στιγμὴ ἤθελε. Εἶχε κηρυχθῆ στάσις κι' αὐτὸ δὲν τὴν δυσαρέστησε. Ἁπλῶς μονάχα τὴν ἐξέπληξε, πῶς δὲν μπόρεσε νὰ μάθη τίποτα ἡ Κόρα ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ βολιδοσκοπήση τὸ φίλο της.

—Τόσο τὸ καλύτερο! ἐσκέφθη. Ἔτσι καθαρίζομε τὶς δουλειές μας συντομώτερα.

Καὶ ἀκολούθησε τὸν ἄνδρα της, ποὺ ἀνέβαινε πηδῶντας τὴ σκάλα, γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τοὺς συντρόφους του.

Ἡ στάσις πραγματικῶς εἶχε κηρυχθῆ.

Οἱ συννενοήσεις ποὺ ἔγιναν ὅλη τὴν ἡμέρα, εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ συμφωνήσουν ὅλοι, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι σκλάβοι τοῦ Μπελούλ. Ὁ Κερὶμ, ποὺ εἶχε ἡγηθῆ τῆς κινήσεως, τοὺς ἔπεισε πὼς ἔπρεπε νὰ διεκδικήσουν μὲ κάθε τρόπο τὰ δίκαιά τους καὶ κατώρθωσε νὰ τοὺς πείση ὅλους, ἀκόμη κι' ἐκείνους ποὺ εἶχαν στὴν ἀρχὴ δισταγμούς. Μέχρις ὅτου γίνουν ὅλα αὐτὰ ἐνύκτωσε. Προσποιήθηκαν ὅτι ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν, συγκεντρώθησαν ὅλοι στὸ ἴδιο μέρος καὶ ἐπῆγαν στὴν καμπίνα τοῦ καπετάνιου των, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκαν ἐκεῖ. Κι' ἀπεφάσισαν νὰ πᾶνε νὰ τὸν βροῦν, γιατὶ ὑποπτεύθησαν ποῦ εὑρισκώτανε, ὅταν εἶδαν ξαφνικὰ νὰ τρέχη κατ' ἐπάνω τους ὁ Μπελοὺλ ποὺ φώναζε.

—Φωτιὰ καὶ μπαροῦτι! Τί γυρεύετε, π' ἀνάθεμά σας, ἐδῶ;

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς στάσεως ἀπάντησε.

—Ἤρθαμε, καπετάνιο, νὰ σοῦ μιλήσουμε καὶ νὰ σοῦ εἰποῦμε μερικὰ πράγματα, ποὺ δὲν μᾶς ἀρέσουν καὶ θέλουμε νὰ διορθωθοῦν.

—Κατάρα! Κι' ἐτολμήσατε νὰ ἐπαναστατήσετε;

—Νὰ ἐπαναστατήσουμε; Μὰ ὄχι αὐτό! Ἤρθαμε νὰ σοῦ εἰποῦμε μερικὰ πράγματα ποὺ...

—Κι' ἀνέλαβες ἐσὺ νὰ μοῦ τὰ εἰπῆς;

—Ναί!

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση ὁ Μπελοὺλ ἐτράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς καὶ προτοῦ οἱ ἄλλοι ἐπέμβουν καὶ τὸν ἐμποδίσουν, ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Κερίμ. Ὁ κουρσάρος ἐκτυπήθη στὴν καρδιά. Αἷμα βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἄφησε ὑπόκωφο στεναγμὸ κι' ἐσωριάσθηκε χάμω βαρύς.

—Ἄλλος! Βρυχήθηκε ὁ Μπελούλ. Ποιὸς ἄλλος βρέθη τὴ ζωή του καὶ θέλει νὰ μοῦ κάνη παράπονα;

Ἦταν τρομερὸς στὴν ὄψη. Τὰ μικρά, στρογγυλὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες, τὰ χείλη του τρέμανε νευρικά, τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἔκφραση ποὺ προξενοῦσε φόβο. Οἱ κουρσάροι, ποὺ εἶχαν ἔλθει γιὰ νὰ ἐπιβάλλουν τοὺς ὅρους τους, κατεπτοήθησαν. Ὁ καπετάνιος τους στεκώτανε τρομερὸς τὴ θέα, θυμωμένος, θηρίο ἕτοιμο νὰ χτυπήση.

— Φωτιὰ καὶ μπαροῦτι! ξαναφώναξε καὶ πάλι κατὰ πρόσωπο τῶν συντρόφων του. Ποιὸς ἄλλος θὰ τολμήση νὰ μοῦ γυρέψη τὸ λόγο;

Μέσα στὴ σιωπὴ ποὺ διαδέχθηκε αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς, ἀντήχησε μιὰ γυναικεία φωνὴ ποὺλεγε.

—Ἐγώ!

Γύρισαν ὅλοι. Ἡ Μπιάνκα ἐπροχώρησε σοβαρὴ καὶ μεγαλοπρεπής. Οἱ κουρσάροι παραμέρισαν γιὰ νὰ περάση.

—Μπιάνκα! ἀνέκραξε ὁ Μπελούλ. Τί γυρεύεις ἐδῶ ἐσύ;

—Ρώτησες καὶ σοῦ ἀπάντησα.

—Εἶσαι λοιπὸν ἐπαναστάτης καὶ σύ;

Ἡ ἀρχικουρσάρα τὸν ἐκύτταξε συνωφρυωμένη.

—Μπελούλ! τοῦ εἶπε. Ἀνμὲ τὸ σκοτωμὸ τοῦ Κερὶμ ἐπτόησες τοὺς συντρόφους σου, δὲν ἐφόβισες ὅμως καὶ μένα. Ἂν μὲ μιὰ πιστολιὰ τοὺς ἐσφάλισες τὸ στόμα, δὲν θὰ κάνης ὅμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ μένα.

—Ἂν δὲν θέλης, Μπιάνκα, νὰ δοκιμάσης τὶς συνέπειες τοῦ θυμοῦ μου, σήκω καὶ φεύγα καὶ κρύψου στὸ καμαρίνι σου.

— Νὰ κρυφτοῦν οἱ δειλοί! φώναξε ἐκείνη. Νὰ κρυφτοῦν ὅσοι φοβοῦνται καὶ λογαριάζουν ἐσένα τὸν κακοῦργο, τὸν ἄπιστο, τὸν τιποτένιο. Μὰ γὼ οὔτε σὲ φοβοῦμαι, οὔτε κὰν σὲ λογαριάζω. Εἶσαι γιὰ μένα ἕνα τίποτα, εἶσαι τὸ μηδὲν, εἶσαι τὸ κτῆνος. Κι' ἕνα τέτοιο κτῆνος, νὰ τὶ τὸ κάνω.

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνηση τράβηξε τὸ πιστόλι της. Καὶ πρὶν ὁ Μπελοὺλ προλάβη νὰ φυλαχθῆ, τὸ ἄδειασε στὸ στῆθος του. Ὁ ἀρχικουρσάρος ἄφησε μιὰ φρικτὴ βλαστήμια, ποὺ πνίγηκε μέσα στὸ αἷμα ποὺ πλημμύρισε τὸ στόμα του. Καὶ τὴν ὕστατη ἐκείνη στιγμή, ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀφήση γιὰ πάντα τὸν κόσμο, φάνηκε πὼς συγκέντρωνε ὅλη τὴν ἀγριότητα τῆς ψυχῆς του, γιὰ νὰ δείξη τὸ μίσος ποὺ αἰσθανώτανε γιὰ τὴν ὡραία νέα, ποὺ ὑπῆρξε γυναίκα καὶ φονιᾶς του. Μὲ μιὰ ὑπερένταση δυνάμεων σήκωσε τὸ ὠπλισμένο του χέρι καὶ διηύθυνε τὸ δίκαννο πιστόλι του κατὰ τοῦ πλουσίου στήθους της, τοῦ στήθους ἐκείνου ποὺ τόσες φορὲς τοῦ εἶχε προκαλέσει πόθους ἀσυγκράτητους, τοὺς πόθους ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ σφαδάζη στὰ πόδια της. Καὶ ἐπίεσε τὴ σκανδάλη, ἀλλὰ ὁ λύκος δὲν ἔπεσε. Ἡ δύναμίς του παρέλυσε, ἔγυρε, κι' ἔπεσε χάμω βαρὺς, τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ἕνας τρομακτικὸς κρότος ἔσειε τὸ κουρσάρικο σὰν νὰ εἶχε πέση ἐπάνω του κεραυνός,

Οἱ πειραταὶ ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνὴ ἐκείνη κατάπληκτοι, ἀναπήδησαν ἔντρομοι.

—Κάποια ἀνατίναξις! ἐψέλλισεν ἕνας.

—Κάποιο καράβι μᾶς χτυπάει! ἐξήγησε ἄλλος κουρσάρος. Μᾶς ἐζύγωσαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε...

Μὲ μιὰ μεγαλοπρεπῆ χειρονομία ἡ Μπιάνκα τοὺς ἐπέβαλε σιγή.

—Καπετάνισσα τώρα εἶμαι ἐγώ! εἶπε. Μπορῶ νὰ σκοτώσω τὸν καθ' ἕναν ποὺ θὰ φέρη ἀντίρρηση, καὶ νὰ βουλιάξω τὸ καράβι, ἂν αὐτὸ μοῦ γουστάρη. Μὰ δὲν μ' ἀρέσει ἔτσι. Ἂν γίνω ἀρχηγός σας, πρέπει νὰ θέλετε ὅλοι, νὰ μ' ἀγαπᾶτε ὅλοι καὶ νὰ πεθαίνετε ὅλοι σὲ μιὰ προσταγή μου. Ἔ, λοιπὸν, σᾶς ρωτῶ τώρα: Μὲ θέλετε τέτοιο ἀρχηγό σας;

—Ναί, ναί, ἀπάντησαν πολλὲς φωνές, ἀνήσυχες γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη ἐμφάνιση τοῦ ἐχθροῦ.

Ἡ Μπιάνκα γύρισε πρὸς τὸν τιμονιέρη. Ἔπρεπε νὰ κάνουν ἐλιγμοὺς γιὰ νὰ μὴν τοὺς βρίσκουν οἱ κανονιὲς τοῦ ἀόρατου ἐχθροῦ, καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ κάνη δεξιά. Ἔπειτα ξανακύτταξε τοὺς συντρόφους της.

—Παλληκάρια! τοὺς εἶπε. Ἂν μὲ θέλετε καπετάνισσά σας, ἂν θέλετε νὰ σᾶς ὁδηγήσω στοὺς θησαυροὺς καὶ τὴν ἀπεριόριστη δύναμη, δὲν φτάνει νὰ μὲ κάνετε ἀρχηγό σας. Πρέπει νὰ μ' ἀκοῦτε μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, καὶ νάχετε ἐμπιστοσύνη τυφλή.

—Θὰ τὴν ἔχουμε! ξαναφώναξαν οἱ πειραταί.

Νέα κανονιὰ ἀκούσθηκε, ἀλλ' ἡ σφαῖρα δὲν ἐπείραξε τὸ καράβι τους.

—Ἀριστερὰ τὸ τιμόνι τώρα! διέταξε ἡ Μπιάνκα.

Καὶ ἀτάραχη πάντοτε, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε, ἐξακολούθησε.

— Ὁρκισθῆτε λοιπόν. Στὴ θάλασσα ποὺ σχίζομε καὶ στὸ θάνατο ποὺ μᾶς τριγυρνάει αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ὁρκισθῆτε μου πῶς, χωρὶς ἀντιλογία καὶ χωρὶς δισταγμό, θὰ πέφτετε καὶ στὴφωτιὰ ἀκόμα, ἂν αὐτὸ ἐγὼ σᾶς προστάξω.

Τὸ θάρρος ποὺ εἶχε δείξει σ' ὅλο τὸ διάστημα πούμενε μαζί τους, ἡ παλληκαριά, ἡ εὐφυΐα, ἡ καλωσύνη της, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἡ τόλμη της ν' ἀντιμετωπίση καὶ νὰ σκοτώση μοναχή της τὸν ἄγριο Μπελοὺλ, μπροστὰ στὸ θυμὸ τοῦ ὁποίου εἶχανε πτοηθῆ ὅλοι τους, ἔκαμαν ὥστε νὰ ἐπιβληθῆ στὴ συνείδησή τους. Ἦταν ἐξαιρετικὴ σ' ὅλα. Ὄχι μόνον ὄμορφη, ἀλλὰ καὶ τολμηρή, δυνατή, ἀκατάβλητη. Ποιὸν ἄλλον θὰ μποροῦσαν νὰ διαλέξουν γι' ἀρχηγό, ἀφοῦ τὸν Κερὶμ τὸν ἐσκότωσε ὁ Μπελοὺλ; Ἄλλως τε βρισκῶνταν σὲ θέση κρίσημη καὶ κάθε ἀμγοπορία ἐσήμαινε καταστροφή. Ἔπρεπε νὰ διαλέξουν ἀρχηγὸ στὴ στιγμή.

—Ὁρκιζόμαστε! φώναξαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή.

—Ὁρκισθῆτε πὼς θὰ σκοτώσετε, σεῖς μοναχοί σας, ἐκεῖνον ποὺ θὰ παρακούση τὶς προστάγές μου, ὅτι θεός σας θὰ εἶμαι ἐγώ, κι' ἡ προσταγή μου νόμος!

—Ὁρκιζώμαστε! Ὁρκίζώμαστε!

—Ἐμπρὸς τότε, ὁ καθ' ἕνας στὴ θέση του. Γιατὶ φαίνεται πώς, ἐνῶ ἐμεῖς μὲ τὸν ἀνάξιο ἀρχηγό μας, κυττάζαμε ὁ καθένας νὰ κάνη τὴ δουλειά του, κάποιο καράβι μᾶς εἶδε, χωρὶς νὰ τὸ ἰδοῦμε, κι' ἡ πιστολιὰ τοῦ Μπελοὺλ τοῦ δειξε τὸ στόχο. Ἐμπρὸς λοιπόν, παιδιά, κάνετε γρήγορα. Μέσα στὸ σκοταδι θὰ δώσουμε τὴ ναυμαχία μας, κι' ἂς ἐλπίσουμε πὼς θὰ τὴν κερδίσουμε. Σύρτε...

Οἱ κουρσάροι ἔτρεξε ὁ καθένας στὴ θέση του. Ἡ Μπιάνκα ἀτρόμητη πάντοτε, στάθηκε χωρὶς προφύλαξη στὴν ἄκρη τοῦ καταστρώματος, καὶ μὲ τὸ τηλεσκόπιό της ἄρχισε νὰ ἐξετάζη τὴ γύρω σκοτεινὴ ἔκταση. γιὰ νὰ ἰδῆ πόσα ἦταν τὰ ἐχθρικὰ καράβια καὶ ποιὰ διεύθυνση ἀκολουθοῦσαν.

—Ἕνα μονάχα! ἐψιθύρισε σὲ λίγο. Κι' ἔρχεται κατ' ἐπάνω μας.

Ἔπρεπε ν' ἀλλάσσουν διαρκῶς πορεία γιὰ νὰ μὴ δίνουν στόχο στοὺς ἀντιπάλους των καὶ διέταξε τὸν τιμονιέρη δεξιὰ καὶ πάλι. Ἐμπειροι ναυτικοὶ οἱ κουρσάροι ἐκινοῦντο γρήγορα κι' ἐκτελοῦσαν ἐπιτυχῶς τὶς ἀναγκαῖες κινήσεις τους. Τὸ καράβι ἔκανε πλαγιώτερα. Ἡ Μπιάνκα ἐφώναξε.

—Τὰ κανόνια!

Τὰ τηλεβόλα τῶν πειρατικῶν ἦτανε πάντοτε ἕτοιμα, οἱ πυροβολητὰι βρισκῶνταν στὴ θέση τους. Ἀλλὰ πρὶν νὰ πυροβολήσουν νέα κανονιὰ ἐβρόντησε. καὶ τὸ καράβι συγκλονίσθηκε καὶ πάλι, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ διαλυθῆ.

—Κατάρα! ἐψιθύρισε ἡ Μπιάνκα. Θὰ μᾶς βουλιάξουνε.

Τὰ κανόνια τῶν πειρατῶν ἐπυροβόλησαν, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὅλοι τους προσπαθοῦσαν νὰ μαντέψουν τὴ θέση τοῦ ἀντιπάλου τους ἀπὸ τὴ λάμψη τῆς κανονιᾶς του· ἐνῶ ἐκεῖνοι, ὅπως ἦταν φανερό, τοὺς εἶχαν ἐπισημάνει, τοὺς παρακολουθοῦσαν πλέοντες στὸ σκοτάδι, κι' εἶχαν προετοιμασθῆ καλὰ πρὶν ἀρχίσουν τὶς κανονιές τους.

Ἡ θέση τῶν κουρσάτων ἦτο δύσκολη, ἀλλὰ κανείς τους ὅμως δὲν ἐφοβώτανε. Ἄνθρωποι συνειθισμένοι στὶς περιπέτειες καὶ τοὺς κινδύνους, ἦταν ἐπίσης συνειθισμένοι στὴν ἰδέα τοῦ θανάτου, κι' αὐτὸς δὲν τοὺς ἐτρόμαζε. Σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα, ἀπτόητος ὁ καθ' ἕνας στὴ θέση του, ἐκτελοῦσε τὴν ὑπηρεσία του ψυχρὰ κι' ἀδιάφορος γιὰ κάθε κίνδυνο. Δὲν ἐγελιῶντο ὅμως κι' ἤξεραν ὅτι ἐκινδύνευαν. Ἐκατάλαβαν ὅτι τὸ καράβι τους, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἔπαθε κάποιο σοβαρὸ ρῆγμα. Καὶ τὸ δεύτερο κτύπημα τόβλαψε καὶ πάλι. Αὐτὸ ἐν τούτοις δὲν τοὺς ἔκανε νὰ χάσουν τὴν ψυχραιμία τους, ἐκτελοῦσαν ἀπαθεῖς ὁ καθένας τὴν ὑπηρεσία του, ἐνῶ ἡ Μπιάνκα, ἔδινε τὶς διαταγές ἀνήσυχη, γιατὶ φοβώτανε ὅτι θὰ τοὺς ἐβούλιαζαν. Ἀκούραστη, ἀπτόητη, ἀεικίνητη, ἔτρεχε πρὸς κάθε πλευρά, πρὸς τοὺς πυροβολητές, τοὺς πολεμιστές, τὸν τιμονιέρη, τοὺς φύλακες, τοὺς παρατηρητές, καὶ μοναχὰ στὸ ἀμπάρι δὲν ἐπήγαινε, ὅπου ἐν τούτοις διαδραματίζοντο γεγονότα ἐξαιρετικῆς σοβαρότητος.

—Ἐμπρός! ἐφώναζε. Χτυπᾶτε, παλληκάρια μου, καὶ βουλιάχτε τοὺς, πρὶν μᾶς βουλιάξουν ἐκεῖνοι.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴ φράση της, καὶ νέα κανονιὰ ἀκούσθηκε. Τὸ βλῆμα ἐκτύπησε τὸ καράβι καὶ τὸ κτύπησε στὴν ἀποθήκη τῆς μπαρούτης. Νέος κρότος, τρομακτικώτερος αὐτὸς, ἀντήχησε. Κομμάτια ξύλα τινάχθηκαν στὸν ἀέρα, διάφορα πράγματα ξεσφενδονίσθηκαν, γλῶσσες πυρὸς ἀνεπήδησαν κι' ἐσκόρπισαν τὴ δυνατή τους φεγγοβολή.

—Συμφορά! ἀνέβρησε ἡ Μπιάνκα.

Χαθήκαμε. Τὸ καράβι καιγώτανε. Ἡ πυρκαϊὰ ἁπλωνώτανε γρήγορα.

—Ἂν πιάση καὶ ἡ ἄλλη μπαρουταποθήκη, ἐμουρμούρισε ἡ Μπιάνκα, δὲν θὰ γλυτώση κανένας μας.

Ἀλλὰ μήπως μποροῦσαν νὰ γλυτώσουν καὶ τώρα; Τὸ ἐχθρικὸ καράβι ἐξακολουθοῦσε νὰ τοὺς βομβαρδίζη καὶ ἡ πυρκαϊὰ νὰ μεγαλώνη ὁλοένα καὶ νὰ ἁπλώνεται γρήγορα. Καὶ οἱ κουρσάροι ἀγριωποὶ. ἀλλὰ καὶ καταπτημένοι τώρα, ἀπειλοῦντες, βλαστημοῦντες καὶ βρίζοντες, ἐφαίνοντο σὰν ἀπαίσια φαντάσματα μέσα σ' ἐκείνη τὴν τραγικὴ φεγγοβολή.

***

Ἐν τῷ μεταξὺ, στὸ βάθος τοῦ καραβιοῦ ἄλλαι σκηναὶ διεδραματίζοντο.

Ὅταν ὁ Μοῦρτος συνεπλάκη μὲ τὸν κουρσᾶρο ποὺ κρυβώτανε στὸ μεταξὺ δυὸ μεγάλων κασονιῶν, καὶ ἀγωνιζώτανε μαζί του, γλύστρησε, καθὼς εἶπαμε, κι' ἔπεσε καὶ πέφτοντας ἔσυρε μαζὶ καὶ τὸν ἀντίπαλό του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ ζωὴ τοῦ νεαροῦ κλέφτη βρέθηκε νὰ κρέμεται ἀπὸ μιὰ κλωστή: Ὁ κουρσᾶρος ἐκτύπησε ἀλλ' ὁ Μοῦρτος ξέφυγε τὸ κτύπημα. Γιὰ ν' ἀποκρούση σήκωσε τὸ χέρι του· ἡ αἰχμὴ τοῦ μαχαιριοῦ του ἄγγιγε τὸ λάρυγγα τοῦ ἀντιπάλου του. Καὶ τότε τὸ τολμηρὸ κλεφτόπουλο ἔκανε μιὰ γιγαντιαία προσπάθεια. Ἀνασηκώθηκε, ἀνασήκωσε τὸν κουρσᾶρο, τὸν ἐπίεσε, τὸν ἀναποδογύρισε καὶ τὸν ἔρριξε κάτω. Ἀλλὰ ταὐτοχρόνως τοῦκοψε τὸ λαιμό. Θερμὸ αἷμα ἀνεπήδησε τότε κι' ἔβρεξε τὸ πάτωμα. Ὁ κουρσᾶρος ἐσίγησε κι' ἐσίγησε γιὰ πάντα, ἀλλὰ καὶ ἐγκαίρως: Ἡ Μπιάνκα προχωροῦσε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁ παραμικρότερος θόρυβος θὰ τῆς ἔδινε νὰ ἐννοήση τὶ συνέβαινε. οἱ κουρσᾶροι θὰ εἰδοποιοῦντο καὶ θἄτρεχαν ὅλοι ἐκεῖ. Τότε, κανένας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν σώση.

Συμμαζεύθηκε λοιπὸν ἐπάνω στὸ ματωμένο πτῶμα καὶ στάθηκε ἀκίνητος, κρατώντας ἀκόμη καὶ τὴν ἀναπνοή του. Ἡ Μπιάντα ἐπέρασε ἀπ' ἐμπρός του, χωρὶς νὰ καταλάβη τίποτα καὶ πῆγε στὴ φυλακή. Τὶ ἐγινώτανε ἐκεῖ, μάταια προσπαθοῦσε νὰ ξεχωρίση, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Δαρὲλ, ποὺ εἰδοποιοῦσε τὸν καπετάνιο του ὅτι εἶχε κηρυχθῆ στάσις.

Ἀκολουθεῖ

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ
ΣΕΛΙΔΕΣ
72
ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΒΙΒΛΙΟ
Μὲ πλουσιώτατη εἰκονογράφηση, μὲ ὑπερεκλεκτὴ ὕλη, θαῦμα ἐμφανίσεως
ΕΚΔΟΣΗ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΤΥΠΟΥ
Ἕνα καινούργιο, σπαρταριστὸ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
πού θὰ ρουφηχτῆ ἀπ' ὅλες κι' ἀπ' ὅλους
ΔΡΑΧΜΕΣ 4

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Ὁ ξανθὸς Ραββί

Ὁ ξανθὸς Ραββί, μὲ τὸ γαλήνιο βλέμμα καὶ μὲ τὸ φωτοστέφανο γύρω ἀπὸ τὰ πλούσια του μαλλιά, κάθισε ἁπλοϊκὰ στὴ ρίζα τοῦ πλατανιοῦ. Γύρω του μαζεύτηκαν οἱ μητέρες κρατῶντας βρέφη στὶς ἀγκαλιὲς καὶ ἕνα σωρὸ παιδάκια κρεμασμένα ἀπὸ τοὺς χιτῶνές τους.

Ἐκεῖνος ἔρριξε μιὰ ματιὰ ὁλόγυρά του, ποὺ ἔμοιαζε μ' ἀχτίδα ὁλόφωτου φεγγαριοῦ σὲ συννεφιασμένη νύχτα· καὶ σ' ὅλων τὶς καρδιὲς, στ' ἀντίκρυσμά της φώλιασε ἡ γαλήνη!

Μιὰ γαλήνη ἀπέραντη, βαθειά, ποὺ θύμιζε ἕναν καταγάλανο οὐρανὸ χωρὶς συννεφάκι.

Τ' ἀγέρι ἀνέμιζε τὰ χρυσόμαλλά του καὶ οἱ πτυχὲς τοῦ κατάλευκου του μανδύα μοιάζαν σὰν ἀνάλαφρο κυμάτισμα θάλασσας.

Καὶ εἶπε:

— Ἀφίστε τὰ παιδιὰ νἀρθοῦν στὴν ἀγκαλιά μου. Γι' αὐτὰ καὶ γιὰ τὶς ἀγνές τους καρδιὲς εἶναι ἡ βασιλεία μου!

Μὰ μιὰ μητέρα παραξενεύτηκε στὰ λόγια του. Ἔτσι ὡς ἦταν σκυμμένη, βυζαίνοντας τὸ παιδί της, εἶπε σιγανὰ στ' αὐτὶ μιᾶς ἄλλης:

— Ποτέ μου δὲν εἶδα βασιληᾶ δίχως θρόνο καὶ στέμμα, δίχως πορφύρα κι' ἀσημένια πέδιλα. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γιὰ μόνο του στολίδι ἔχει τὴν ἄσπιλη ὁμορφιά του καὶ μιὰ κρυφὴ ἀλήθεια στὰ ἐκφραστικά του μάτια. Μπορεῖ ποτὲ νἆναι βασιληᾶς;

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ὁ ξανθὸς Ραββὶ, λὲς καὶ μάντεψε, χαμογέλασε λυπημένα. Ἔτεινε τὰ λευκά του χέρια πάνου ἀπ' τὰ σγουρόμαλλα κεφαλάκια τῶν παιδιῶν ποὺ πλησιάζανε διστακτικὰ καὶ τὰ ὠχρά του χείλη ψιθυρίσανε:

— Εἶμαι βασιληᾶς τῶν ταπεινῶν! Ὅσοι εἶναι ταπεινοὶ ἀς ἀγαπήσουν ὅπως ἐγὼ κι' ἀς ἔχουν τὴν καρδιὰ ἀγνὴ καὶ τὰ μάτια ἀσκίαστα ἀπὸ τὴν ψευτιά, σὰν τῶν παιδιῶν αὐτῶν. Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔσκυψε καὶ φίλησε θερμὰ δυὸ παιδάκια ποὺ ἄκουγαν ἐκστατικὰ τὰ λόγια του. Καὶ τ' ἀγέρι ἀνέμιζε τὰ μαλλιὰ τοῦ ξανθοῦ Ραββὶ κι' οἱ πτυχὲς τοῦ μανδύα του κυμάτιζαν, σὰ νὰ φυσοῦσε πρωϊνὸ ἀγεράκι σὲ θάλασσα γαλήνια.

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

Τὸ ξύπνημα τῆς ἁμαρτωλῆς

Ἀμέτρητοι, τὸ γλυκασμὸ τῆς σάρκας μου, Χριστέ μου,
τὸν γεύτηκαν. Κι' οἱ πιὸ πολλοὶ μ' ἀγάπη μολυσμένη
στὸ βοῦρκο μὲ βυθίσανε τῆς προστυχιᾶς—Καὶ τώρα,
καταφιλῶ τὰ πόδια Σου, γυναίκα πονεμένη.

Στὸ πέρασμά Σου, τ' ἅγιο, πῶς σκίρτησε ἡ καρδιά μου·
τὰ θεῖα τὰ λόγια Σου ἄκουσα κι' ἔννοιωσα. σὰν ὑδρία
τὸ στῆθος μου, σταλιά—σταλιὰ νὰ ξεχυλάει ἀπ' τὰ μύρα
τοῦ Ἐλέους. Κάποιων μυστικῶν ἐλπίδων τ' ἄνια ρίγη
τὴ σάρκα μου ἐξαϋλώσανε· κι' ἡ ἀγάπη Σου πλημμύρα
τὴν συνεπῆρε—χείμαρρος—τή λάσπη τῆς ψυχῆς μου.

Τὰ δάκρυα, ποὺ θρομπίζουνε στὰ βλέφαρά μου τώρα,
δὲν εἶν' τὰ δάκρυα πούχυνα στὸ πεῖσμα τῶν ἐρώτων.
Καφτά, θολά, κι' ἀργοκυλᾶν ἀπ' τὴν ψυχή, καὶ πλένουν
τὴ σάρκα μου, ἀπ' τὸ μόλυσμα τῶν χρόνων μου τῶν πρώτων

Μὲ μῦρα ποὺ πλημμύριζαν τὴν ἄνομή μου κλίνη,
κι' ἀναστατώναν τὸ κορμὶ μὲ ρίνη κολασμένα,
τὰ Θεῖα τά πόδια Σου, Χριστέ. θ' πλύνω...καὶ τὰ δάκρυα,
γιὰ μαρτυριές τοῦ ἐξαγνισμοῦ, θὰ τρέχουν πυρωμένα.

Χριστέ μου, κι' ἂν ἁμάρτησα, μετάνοιωσα. Προσμένω
καρτερικὰ κι' εὐλαβικὰ σκυμμένη, ὥρα τὴν ὥρα
ν' ἀκούσω τὴ συγχώρεση ἀπ' τ' ἅγιο Σου τὸ στόμα.
Εἶμαι γυναίκα ἁμαρτωλὴ κι' εἶσαι Θεός: Συχώρα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἦταν

Ἦταν κάπου, κάποιος μιὰ φορά,
ποὺ εἶχε ἡ πόρτα του τὸ χρῶμα τῆς ἐλπίδας
(Κεῖ, τοῦ ἔρωτα μᾶς ἔφερε, ἡ χαρὰ
μᾶς ὡδήγησε ὁ παλμὸς μιᾶς ἡλιαχτίδας)

Καὶ λουλούδιζεν ὁ κῆπος θαυμαστὸς
κι' ἦταν—σὰν στὰ παραμύθια—μαγεμμένος
Κάθε ἀνθὸς μᾶς καλοδέχτη γελαστὸς,
κάθε κλῶνος του μᾶς ἔγνεφε ἀνθισμένος

Μὰ δὲ μείναμε στὸν κῆπο, στὴ χαρὰ·
μόνο βγήκαμε καὶ κλείσαμε τὴν πόρτα·
(Τὸ δρομάκι, ποὺ μᾶς πῆγε μιὰ φορὰ
πῶς τὸ σκέπασαν γοργὰ τ' ἄγρια τὰ χόρτα!)

Ἦταν κάπου, κάποιος κῆπος, μιὰ φορὰ
— ποῦ ἦταν τάχα; πῶς τὸν σκέπασεν ἡ λήθη;
Μᾶς ὡδήγησε τοῦ ἔρωτα ἡ χαρὰ
ἢ ἐζήσαμε κι' οἱ δυὸ ἕνα παραμῦθι;

Σ. Ι. ΚΕΠΕΤΖΗΣ

Ἁμαρτωλή

Μ' ἀπομεινάρια δάκρυων καὶ λυγμῶν
στὰ ἐκφραστικά, μὰ κουρασμένα, μάτια,
ἀφοῦ κυλίστηκε στὶς ἀγκαλιὲς θνητῶν
κι' ἀφοῦ ἔζησε σ' ἀρχοντικὰ παλάτια,
στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ ἡ ἁμαρτωλὴ
μὲ ξέμπλεκα μαλλιὰ ἔχει γονατίσει
καὶ πόνο στὴν ψυχή της τὴ θολή,
τὴ σάρκα Του τὴ θεία ν' ἀρωματίση...

Μιὰ λήκυθο στὰ χέρια της κρατᾶ,
γεμάτη ἀπ' ἀρώματα, ἀσημένια,
κι' ὁ βασιληᾶς τῶν ταπεινῶν κοντὰ
μ' ἀγάπη τὴν κυττᾶ, τὴν τιποτένια,
κι' ἀγνότη στὴν καρδιά της πλημμυρεῖ...
Κι εἶπε ὁ Χριστὸ. στοὺς μαθητές Του γύρω:
«Συχωρεμμένη αὐτὴ ποὺ μὲ θωρεῖ
κι' ἀποδεκτὸ τῆς ἁμαρτίας τὸ μῦρο!...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ παπαροῦνες

Ὅλη ἡ γῆς ἀσπρολογοῦσε ἀπὸ τὸ χαμομήλι. Εὐώδιαζε ὁ κάμπος καὶ γελοῦσε ὁ οὐρανός Ὅλα σήμερα ἔπρεπε νἆταν γαλήνια καὶ χαρούμενα

Κι' ὅμως ἀπὸ τὴν πολιτεία ἀκούστηκαν φωνὲς καὶ ποδοβολητὸ ἀνθρώπων. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ γιορτὴ τῆς φύσεως πήγαιναν νὰ σταυρώσουν τρεῖς: Δυὸ λῃστὲς κι' ἕναν ἐπαναστάτη.

Οἱ δυὸ λῃστὲς εἶχαν γερὲς πλάτες γιὰ νὰ σηκώσουν τὰ ξύλα τοῦ σταυροῦ τους. Ὁ ἐπαναστάτης ὅμως ἦταν ἀδύνατος, ὠχρός.

Γονάτισε πολλὲς φορές.

Οὔτε τὸ κνοῦτο οὔτε τὰ κεντριὰ στάθηκαν ἱκανὰ νὰ τοῦ δώσουν κουράγιο. Ἔτσι ὁ ἑκατόνταρχος ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ πάρη ἄλλος τὸ βαρὺ σταυρό.

Κι' ἡ συνοδεία προχωροῦσε. Μὲ τὰ κλάμματα τῶν γυναικῶν, μὲ τὶς φωνὲς καὶ τὶς κατάρες τοῦ ὄχλου...

Ἀνέβαινε τὸ λόφο ἀργά, κοπιαστικά, ὅπως σέρνεται ἕνα χορτασμένο φεῖδι.

Τὸ κνοῦτο ὅμως, τὰ κεντριὰ καὶ τὰ σφιγμένα σκοινιὰ εἶχαν πληγώσει τὸν δυστυχισμένο ἀδύνατο Ἐπαναστάτη καὶ τὸ αἷμα του ἔσταζε ποὺ καὶ που κατὰ γῆς...

Κι' ἡ συνοδεία ἀνέβαινε, ἀνέβαινε, ἔφτασε...

Τετέλεσται!...

Ὁ οὐρανὸς ἔγινε πίσσα.

Ἕνας ἄνεμος ποὺ μύριζε θειάφι πέρασε σὰν ἀνατριχίλα ἀπὸ τὴ γῆ καὶ μάρανε ὅλα τὰ λουλούδια... Ὅλα!

Καὶ μάρανε τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων κι' ἔκανε τὰ πουλιὰ νὰ ψάλουν λυπητερὰ καὶ τὶς πέτρες ἀκόμα νὰ κλαῖνε.

Ὅταν ξεσκοτείνιασαν οἱ οὐρανοὶ κι' οἱ σκοποὶ πῆραν τὸν κατήφορο, εἶδαν ἀνάμεσα στὰ μαραμμένα πιὰ χαμομήλια γιὰ πρώτη φορὰ κάτι ἄλλα λουλούδια ἀλλόκοτα:

Τὶς παπαροῦνες,

Ἦταν ζωηρές, φωτεινὲς καὶ λὲς πὼς γελοῦσαν τὸ κόκκινο τὸ γέλοιο τους εἰρωνικὰ. μέσα στὸ γενικὸ μαρασμό. Κι' ἀναρωτήθηκαν μεταξύ τους πῶς βρέθηκαν καὶ φύτρωσαν ἐαφνικὰ μέσ' στὰ χαμομήλια αὐτὲς οἱ λουλουδένιες αἱματοστάλες;

ΝΙΚΗ ΚΑΨΗ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΙ ΤΕΡΑΪΓ

Ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ὅταν οἱ ἐπισκέπται της ἔφυγαν, τὴν ἐπῆρε ἰδιαιτέρως καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐπειδὴ μιὰ μέρα εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ κάνετε φίλη σας, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ὁ Ἀρμάνδος δὲν μ' ἀγάπησε ποτέ. Μόνον θέλησά νά σώσω σᾶς καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐκάλεσα νὰ συναντηθοῦμε στὴ Λέσχη...

Ἡ κυρία δ' Ἀστὺ ἀφῆκε φωνὴ πόνου κι' ἐλιποθύμησε.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ φοῦλμεν, ποὺ εἶχε ἐξακριβώσει ὅτι ἡ Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι περιπατοῦσε στὸν κῆπο της, ἐφόρεσε ἀνδρικὰ φορέματα, ἔβαλε στὴ ζώνη της ἕνα στιλέττο, ἐπήδησε ἀπὸ τὴ μάνδρα καὶ ἐκρύφθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο. Ἔμεινε ἐκεῖ παραμονεύουσα ὥρα πολλὴ καὶ τέλος εἶδε νὰ πλησιάζῃ ἡ Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι. Ὥρμησε καὶ τὴν ἔπισε ἀπὸ τὸ λαιμό. καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ στιλέττου της τὴν ἀνάγκασε ν' ἀποσυρθοῦν σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος καὶ νὰ μιλήσουν. Ἐκείνη τὴν ἀκολούθησε μὲ προθυμία.

— Ἔρχομαι, τῆς εἶπε, ὄχι γιατὶ φοβοῦμαι, ἀλλὰ γιατὶ κι' ἐγὼ ἤθελα νὰ κουβεντιάσω μαζί σου. Σεῖς ἀγαπᾶτε τὸν Ἀρμάνδο κι' ἐγὼ τὸν ἔχω αἰχμάλωτό μου. Ἂν μὲ κτυπήσης, οἱ ἄνθρωποί μου θὰ τὸν σκοτώσουν. Ἀλλ' ὅταν σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἱστορία, θὰ ἰδῆτε ποὺ θὰ γίνετε καὶ σεῖς ὄργανό μου.

Καὶ ποιὰ ἀλλόκοτη καὶ φρικαλέα διήγηση ἔκαμε στὴ φοῦλμεν ἡ Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι, στὸ ἔρημο ἐκεῖνο μέρος τοῦ κήπου, εἶναι ἀδύνατο νὰ διηγηθοῦμε αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἀλλὰ μετὰ μιὰ ὥρα γύρισε στὴν κάμαρά της ὠχρὴ καὶ φρικιῶσα, συνδεδεμένη μὲ τὴν Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι μὲ τὸν ὅρκο νὰ σιωπήσῃ, ἴσως καὶ νὰ τὴν ὑπακούσῃ. Ἡ κόμησσα Ἀστὺ εἶχε θυσιασθῆ.

Ἡ Κυρία δὲ μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι πῆγε στὸν Ἀρμάνδο γελαστὴ καὶ τὸν ἐμάλωσε.

—Μοῦκρυψες, τοῦ εἶπε, ὅτι αὔριο θὰ συνηντᾶσο μὲ τὴν φοῦλμεν. Ἐ, λοιπόν, δὲν θὰ πᾶς, γιατὶ ἡ φοῦλμεν δὲν θέλει. Καληνύκτα...

Ἐπέρασαν ὀκτὼ ἡμέρες. Ὁ Ἀρμάνδος καὶ ὁ Ἀρλὲφ ἐπήγαιναν κι' ἔβλεπαν συχνὰ τὸν δ' Ἀστὺ, μιὰ μέρα μάλιστα ἐπεσκέφθη τὴν κόμησσα καὶ ἡ Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι καὶ τὴν συνεβούλευσε ὅτι, ἂν ἤθελε νὰ σώσῃ τὸν ἄνδρα της ἀπὸ τὸ θάνατο, ἔπρεπε νὰ μὴ ξαναδεχθῆ πιὰ στὸ σπίτι της τὸν Ἀρμάνδο. Ἐκείνη, ἂν καὶ τὸν ἀγαποῦσε, τὸ ἐδέχθη, κι' ἔγραψε στὸν Ἀρμάνδο, ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Στὸν ἄνδρα της εἶπε πὼς δὲν θὰ τὸν ξαναδεχώτανε πιά, κι' ἐκεῖνος ἐφάνηκε ὅτι ἀνακουφίσθη.

Ἀλλὰ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ἀρμάνδος ἐσκαρφάλωσε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ πήδησε στὸν δωμάτιό της. Μὲ τὶς θερμότερες ἐκφράσεις τῆς ἔλεγε τὸν ἔρωτά του καὶ τὴν ἐξώρκιζε νὰ φύγουν μαζί. Τὴν ἴδια ὥρα ἡ Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ ἀσθενοῦς. Τοῦ εἶπε ποιὰ ἦταν, τοῦ εἶπε τὴν ἀπόφασή της νὰ ἐκδικηθῆ, καὶ μὲ τὶς πιὸ σκληρότερες ἐκφράσεις τοῦ παρέστησε τὴν ἀτιμία του, τὴν προδοσία τῆς Μαργαρίτας ποὺ ἀγαποῦσε ἄλλον, ἐνῶ αὐτὸν τὸν μισοῦσε.

—Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα, ἐξακολούθησε ἡ γυναίκα σου, σοῦ εἶπε πὼς ἐκεῖνος ἔφυγε, πὼς δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε ποτέ. Σοῦ εἶπε ψέμματα. Αὐτὴ τὴν ὥρα εἶναι μαζί του. Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε.

Τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. Παραφρονῶν ὁ δ' Ἀστὺ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸν πυρετὸ, τὴν ἀκολούθησε. Ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἐκεῖνος εἶδε; Ὁ Ἀρμάνδος ἦταν γονατισμένος στὰ πόδια τῆς γυναίκας του καὶ τοῦ φιλοῦσε τὰ χέρια.

Καὶ τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, στὸν ὁποῖο δὲν ἔμενε παρὰ μονάχαι πνοὴ ζωῆς, συνεκέντρωσε τὶς δυνάμεις του, ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὴ γυναίκα του καὶ θέλησε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του σὰν γιὰ νὰ τὴν καταρασθῆ. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἐσωριάσθηκε χάμω νεκρός, ἐνῶ ἡ κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι ἄφινε γέλοιο σαρκαστικό

Βεβαιώθηκε ἡ Μαργαρίτα ὅτι ὁ ἄνδρας της ἦταν πεθαμένος, κι' ἡ Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι δὲν τῆς ἔκρυψε ὅτι ὁ Ἀρμάνδος ἦταν ὄργανό της καὶ τὴν εἶχε ἐξαπατήση. Ἔντρομη καὶ φρικιῶσα ἐκείνη τὸν ἔδιωξε. Ἔπειτα πῆγε πρὸς τὴν Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι.

— Καὶ σεῖς ποιὰ εἶσθε, τῆς εἶπε, ποὺ σκορπᾶτε τὸ θάνατο στὶς καρδιές καὶ στοὺς ἄνδρες;

Τὰ μάτια της ἄστραφταν, ἀλλ' ἡ Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι δὲν ἐπτοήθη.

— Κυρία, ἀπήντησε ἀργά, ὅταν εἶχα ἕνα ὄνομα, ἐλεγόμην μαρκησία Γοντράνου δὲ Λασύ.

Ἡ κόμησσα ἄφισε κραυγὴ κι' ἔπεσε λιπόθυμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΤΥΠΗΜΑ

Ὁ στρατηγὸς Ρουβιγνὺ σκοτώθηκε μονομαχήσας μὲ τὸν Γοντράνου δὲ Λασύ. Ὁ ἄλλος ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου του, ὁ Μοντγορὺ—ὁ πατέρας τῆς Μαργαρίτας—ἐπέθανε ἀργότερα κι' ὁ Ἐμμανουὴλ Σαλαμβὲλ, θετὸ παιδί του, τὸν ἐκληρονόμησε καὶ ἐπανδρεύθη τὴν πλουσία χήρα Μορ-ντιέ, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἑταιρίας τοῦ ξίφους, ἡ ὁποία σκότωσε τὸν ἀνεψιὸ τῆς χήρας, τὸ καὶ πραγματικὸ παιδί τοῦ ἀνδρός της.

Αὐτὸς ὁ Ἐμμανουὴλ ἦτο τώρα βουλευτής, εἶχε δυὸ κορίτσια κι' ἐζοῦσε εὐτυχισμένος μὲ τὴν ἀγάπη τῆς συζύγου του. Ἀλλὰ μιὰ ἡμέρα ἔλαβε εἰδοποίηση νὰ πάη νὰ ἰδῆ τὴν Βλιδάχ, ποὺ εἶχε στὴν κατοχή της μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ τοῦ εἶχε στείλει κάποτε ὁ ταγματάρχης Λεόν, καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἐπροδίδετο ὅλη ἡ ἐγκληματικὴ ἱστορία του. Ἐτρόμαξε κι' ἔφυγε ἀμέσως. Ἀλλ' ἐνῶ ἐπήγαινε στὸ σπίτι τῆς Βλιδάχ. συνεκρούσθη μὲ τὸν φοιτητὴ Φρειδερῖκο Δουλόγκ, τὸν ἐκτύπησε καὶ τὸν προσέβαλε καὶ ὁ φοιτητὴς τοῦ εἶπε πὼς θὰ τοῦστελνε τοὺς μάρτυράς του. Πῆγε στὸ σπίτι τῆς Βλιδάχ ὁ Ἐμμανουὴλ, κι' ἐκεῖνη τοῦ εἶπε ὅτι ἤθελε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἐνοχοποιητικὴ ἐπιστολή, εἰδ' ἄλλως θὰ τὴν παρέδιδε στὸν εἰσαγγελέα. Ματαίως τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴν ἐπιμένη. Ἐκείνη τοῦδωσε μιὰ προθεσμία καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ γύρισε ἀπελπισμένος σπίτι του. Διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὶς πεντακόσιες χιλιάδες. ἔπρεπε νὰ πουλήσῃ κάποιο κτῆμα, καὶ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ ἦταν ἀπαραίτητο νὰ ὑπογράψῃ ἡ γυναίκα του.

Ἐνῶ βρισκώτανε σ' αὐτή τὴν ἀπελπισία του. τὸν ἐπεσκέφθησαν ὁ Ἀρμάνδος Λεὸν καὶ ὁ Γάστον Ρουβέ, ὡς μάρτυρες τοῦ Δουλόγκ καὶ ἐπίμεναν νὰ γίνῃ ἡ μονομαχία. Ἐκεῖνος, ποὺ τὸν εἶχε πιάσει ρίγος ὅταν εἶδε τὸ παιδί τοῦ ταγματάρχου, ἀναγκάσθη νὰ συγκατατεθῆ καὶ ὥρισε τὴν ὥρα καὶ τὸν τόπο τῆς μονομαχίας, ποὺ θὰ γινώτανε μὲ σπαθί.

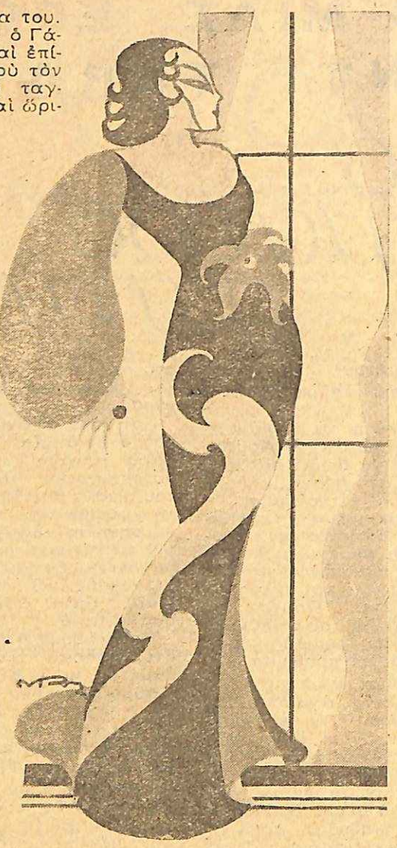

Λίγο ἀργότερα ἔφθασε ἐκεῖ ἡ Φοῦλμεν, ἡ ὁποία τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι καὶ ἡ ἐπέμβαση τοῦ υἱοῦ τοῦ ταγματάρχου, καὶ τῆς Βλιδὰχ καὶ ἡ μονομαχία δὲν ἦταν τυχαῖα πράγματα. Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε σχεδιάσει κάποιο ἀόρατο χέρι καὶ τὰ χρήματα τοῦ τὰ ζητοῦσαν γιὰ ν' ἀναγκασθῆ νὰ τὰ ζητήση ἀπὸ τὴ γυναίκα του. Προσεφέρθη λοιπὸν νὰ τοῦ δώση αὐτὴ τὶς πεντακόσιες χιλιάδες καὶ τοῦ ἔδωσε δύο ἐπιταγὲς ἀπὸ διακόσες πενῆντα χιλιάδες τὴν κάθε μιά, τοῦ πῆρε ἀπόδειξη καὶ τὸν συνεβούλευσε μετὰ τὴ μονομαχία νὰ πάρη τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του καὶ νὰ φύγη ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα γιὰ τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.

Στὴ μονομαχία ὁ φοιτητὴς ἐπληγώθη βαρειά, καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἐπέθανε Ἀπ' ἐκεῖ ὁ μαρκήσιος, πῆγε στῆς Βλιδὰχ κι' ἐκείνη τοῦ εἶπε πὼς θὰ τοῦ ἔστελνε τὸ γράμμα σπίτι του. Πραγματικῶς κατὰ τὸ μεσημέρι. ἕνας ἄνθρωπος τοῦ πῆγε τὴν ἐνοχοποιητικὴ ἐπιστολὴ καὶ τοῦ πῆρε τὶς πεντακόσιες χιλιάδες. Λίγο ἀργότερα τὸν ἐπεσκέφθη ὁ παλαιὸς συνένοχός του νόθος Μὸρ—Ντιέ, καὶ τὸ βράδυ ὁ μαρκήσιος Ρ. τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι εἶχε πάρει παράσημο, καὶ ὅτι ὁ Μὸρ—Ντιὲ ἐσκοτώθηκε σὲ μονομαχία τὴν προηγουμένη μέρα. Πῶς ἦταν αὐτὸ δυνατό, ἀφοῦ τὸν εἶχε ἰδεῖ πρὸ ὀλίγων ὡρῶν; Φρικιῶν ὁ Ἐμμανουὴλ ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ Μὸρ—Ντιέ. Τὸν εἶδε πεθαμένο! Ἦταν σκοτωμένος, ὅλοι τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι εἶχε πεθάνει ἀπὸ χθές! Καὶ ὅμως αὐτὸς τὸν εἶδε καὶ μίλησε μαζί του τὸ μεσημέρι!

Πνιγόμενος, παραφρονῶν, ἐσωριάσθη λιπόθυμος.

Τί ἐσήμαινεν αὐτό; Ὁ Μὸρ—Ντιὲ εἶχε συναντηθῆ μὲ τὴν Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι. Καὶ εἶχε κλείσει μαζί της μιὰ συμφωνία μυστηριώδη, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦταν νὰ σωριασθῆ λιποθυμισμένος καὶ σχεδὸν τρελλὸς ὁ Ἐμμανουὴλ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς εἶχε γίνει αὐτὸ τερατῶδες καὶ ἀνεξήγητο.

Ὅταν ὁ Ἐμμανουὴλ συνῆλθε, εἶδε νὰ τὸν ἐξετάζη ἕνας γιατρός.

— Σὲ γνωρίζω! τοῦ εἶπε. Σὺ δὲν εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ μοῦ ἔφερες τὸ γράμμα σήμερα τὸ μεσημέρι;

Ὁ γιατρὸς δὲν ἀπήντησε. Εἶπε στὸν οἰκοδεσπότη ἰδιαιτέρως ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ Ἐμμανουὴλ εἶχε τρελλαθῆ καὶ τὸν ἔστειλε νὰ φέρη ἐκεῖ τὰ παιδιὰ καὶ τὴ γυναίκα του. Κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔφυγε καὶ ὁ Ἀρλὲφ—γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ δῆθεν γιατρὸς—ἔμεινε μόνος μὲ τὸν ἀσθενῆ τοῦ εἶπε.

— Ἐγὼ σοῦφερα τὸ γράμμα ναί. Κι' ἦρθα νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἐκεῖνα ποὺ δὲν καταλαβαίνεις.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο ὁ πεθαμένος Μὸρ-Ντιὲ διπλωμένος μὲ τὸ σάβανό του.

—Καλὴ μέρα κύριε μαρκήσιε! τοῦ εἶπε, σὰν ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ποῦμπαινε σὲ αἴθουσα ποὺ δινῶταν χορός.

Ὁ Ἐμμανουὴλ τὸν ἐκύτταξε μὲ σηκωμένες τις τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του. Ὁ πεθαμένος ἐτυλίχθη καλλίτερα μὲ τὸ σάβανο του κι' ἐκάθησε κοντά του.

— Τώρα, εἶπε θὰ κουβεντιάσωμε!

Καὶ εἶπε στὸν Ἐμμανουὴλ ὅτι δὲν εἶχε πεθάνει, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀστεῖα, ἐπίσης δὲ ὅτι εἶχε στὴ διάθεσή του τὶς πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα ποὺ πλήρωσε τὸ μεσημέρι. Τοῦδωσε τὶς δυὸ συναλλαγματικὲς καὶ τοῦπε.

— Νομίζαμε πὼς δὲν θάβρης τὰ χρήματα καὶ γι' αὐτὸ τὰ ζητήσαμε. Καὶ σοῦ τὰ δίνομε πίσω. Ὅσο γιὰ τὸ γράμμα, ἦταν πλαστογραφημένο.

Τὸ ἀληθινό. τὸ χομε ἐμεῖς... Μά... νά... ἀκούγεται κάποιο ἁμάξι. Θἄρχεται ἡ πρώην μητριά μου. Κι' ἐπειδὴ δὲν πρέπει νὰ μὲ ἰδῆ ἔτσι πηγαίνω νὰ ντυθῶ.

Ἐδιπλώθηκε μὲ τὸ σάβανό του καὶ ἔφυγε. Σὲ λίγο πραγματικῶς ἦλθε ἡ γυναίκα τοῦ Ἐμμανουὴλ κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, ἀλλ' ὁ γιατρὸς τῆς εἶπε ὅτι ὁ ἄνδρας της ἦταν τρελλός, ἀλλ' ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ τὸν σώση. Ὁ Ἐμμανουὴλ δὲν ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῆ γιατὶ θὰ τῆς ἔδειχναν τὴν ἐνοχοποιητικὴ ἐπιστολὴ κι' ὁ δῆθεν γιατρὸς τῆς εἶπε ὅτι θὰ τὸν ἐπήγαιναν εἰς τὸ Πασύ, στὸ σπίτι του, ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἐπισκέπτεται συχνὰ μαζὶ μὲ τὰ παιδιά της.

Ἔφυγε ἡ μαρκησία συντετριμμένη, καὶ ὁ Ἀρλὲφ μετέφερε τὸν Ἐμμανουὴλ στὸ Πασύ. Τοῦ εἶπαν ὅτι θάμενε φυλακισμένος ἐκεῖ αἰωνίως, καὶ ἡ Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι παρουσιασθεῖσα, τοῦ εἶπε ποιὰ ἦταν καὶ ποιὰ ἐκδίκηση ζητοῦσε. Ὁ μαρκήσιος, αἰσθάνθηκε τὰ γονατά του νὰ λυγίζουν καὶ ἔπεσε στὰ πόδια της.

— Χάρη! ἐψιθύρισε.

— Ὄχι, τοῦ ἀπήντησε ἐκείνη καγχάζουσα, δὲν δίνω χάρη ἐγὼ στοὺς ἑταίρους τοῦ ξίφους. Ἀλλὰ θέλω σὺ νὰ τιμωρηθῆς ἀλλοιῶς. Δὲν θὰ πεθάνης σὰν τὸ λοχαγὸ Λαμβλῖνο ἢ σὰν τὸν ἱππότη δ' Ἀστό. Σοῦ φυλάω ἄλλη τιμωρία. Θὰ ζήσης! Ἀλλ' ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιά σου θὰ πενθήσουν γιὰ σένα.

Καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ γράψη τὸ ἑξῆς σημείωμα.

«Σήμερα στὰς δέκα τὸ βράδυ, ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ κοιμηθῶ εἶδα μπροστά μου τὸ φάντασμα τοῦ βαρώνου Μόρ—Ντιέ, τὸ ὁποῖον μὲ κυνηγάει, γιατί, λέει, τὸ προσέβαλα. Μοῦ ἔκανε νεῦμα νὰ τὸ ἀκολουθήσω καὶ τὸ ἀκολουθῶ. Ποῦ μὲ πηγαίνει δὲν ξέρω ἀλλὰ οἱ πεθαμένοι ἔχουν τὴ δύναμη νὰ μὲ ἑλκύουν καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀντισταθῶ.

Μαρκήσιος Σαλμαβρέλ Φλὰρ Μοντνορὺ

Ὅταν ἔγραψε αὐτὸ τὸ σημείωμα, ἡ Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι τὸν ὠδήγησε στὸ ἰσόγειο καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ πῶμα ποὺ ἄοχισε νὰ σαπίζη.

— Ηὐτοκτόνησε! τοῦπε. Πῆρα τὸ πτῶμα, θὰ τοῦ φορέσω τὰ ροῦχα σου, θὰ βάλω τὴν ταυτότητά σου κι' ὅλοι θὰ πιστέψουν ὅτι εἶσαι σύ. Σὲ νομίζουνε τρελλὸ κι' ὕστερα ἀπὸ τὸ γράμμα ποὺγραψες θὰ πιστέψουν ὅτι σκοτώθηκες. Ἔτσι θὰ εἶσαι πεθαμένος γιὰ ὅλους.

Ὁ Ἐμμανουὴλ νόμισε ὅτι θὰ τρελλαινώτανε πραγματικῶς. Σκοτοδίνη τὸν ἔπιασε κι' ἐλιποθύμησε. Ὅταν συνῆλθε εἶδε ὅτι βρισκώτανε σ' ἕνα κόττερο ποὺ ἀπέπλευσε πρὸς ἄγνωστο διεύθυνση. Τὴν ἴδια ἡμέρα οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν ὅτι εἶχε πνιγῆ στὸ ποτάμι. Ἐκηδεύθη μεγαλοπρεπῶς τὸ πτῶμα ποὺ ἐπιστεύθη ὅτι ἦταν τὸ δικό του καὶ ἐτάφη στὴν ἐκκλησία τῆς Μαγδαλινῆς. Κανεὶς δὲν φανάσθη ὅτι εἶχε γίνει μιὰ τέτοια ἀντικατάσταση:

Ἀλλὰ καὶ ὁ Μορ-Ντιὲ δὲν ξαναγύρισε στὸ Παρίσι. Ἐμονομάχησε μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Κυρίας μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι. στὸ Χομβοῦργο, ἐσκοτώθη καὶ ἐτάφη ἐκεῖ.

***

Ἡ Φοῦλμεν καὶ ὁ λόρδος Γουὲν εἶχον συμφιλιωθῆ. Καὶ ὁ εὐγενὴς Ἄγγλος εἶχε δεχθῆ νὰ τὴν βοηθήση νὰ σώσουν τὸν Ἀρμάνδο. Τὸν παρέσυραν εἰς ἕνα ἐρημικὸ σπίτι καὶ τὸν ἐφυλάκισαν, ἀλλ' ἡ κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι ἀνάγκασε τὴν Φοῦλμεν νὰ τὸν ἀφήση ἐλεύθερο. γιατὶ τὴν ἐφοβέρισε ὅτι θὰ ἐπρόδινε τὸ ἀτιμωτικὸ παρελθὸν τοῦ πατέρα του. Ὁ Ἀρμάνδος ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς μυστηριώδους γυναικὸς κι' ἐκείνη τὸν ἔστειλε εἰς ἕνα μέγαρο ὅπου ἔπαιζαν χαρτιὰ κι' ὅπου θὰ τὸν ἐπερίμνε ὁ Ἀρλέφ. Ἐκεῖ θὰ ἦταν ἕνας Ἰταλός, τὸν ὁποῖον τοῦ ἀνέθεσε νὰ ρωτήση ἂν ἤξερε τὸν κόμηντα Ἰουλσινέλα.

Ὁ Ἀρμάνδος ἐπῆγε εἰς ἐκεῖνο τὸ σπίτι καὶ ὁ Ἀρλὲφ τὸν συνέστησε. Βρῆκε τὸν Ἰταλὸ καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἤξερε τὸν Πουλσινέλα κι' ἐκεῖνος θυμωμένος ἀπάντησε.

— Κύριε, μιὰ τέτοια ἐρώτηση πληρώνεται μὲ θάνατο. Θὰ συναντηθοῦμε ἀργότερα.

Ἄρχισε νὰ παίζη. Στὴν ἀρχὴ ἐκέρδισε πολλά, ἔπειτα ὅμως ἔχανε. Καὶ παρασυρθεὶς ἀπὸ τὸ παιγνίδι, ἔχασε διακόσες εἴκοσι ὀκτὼ χιλιάδες φράγκα, τὶς ὁποῖες χρωστοῦσε στὸν Ἰταλό. Ὁ Ἀρμάνδος εἶχε ζαλισθῆ, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι ὁ πατέρας του δὲν θὰ ἠρνεῖτο αὐτὸ τὸ ποσόν.

— Κύριε, εἶπε στὸν Ἰταλόν, εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ θὰ μπορέσω νὰ σᾶς τὰ στείλω σὲ 24 ὧρες.

— Συγγνώμη! Μοῦ φαίνεται, ὅμως, πὼς μ' ἐρωτήσατε κάτι. Ἐπιμένετε νὰ μέθετε ἂν γνώρισα τὸν Πουλσινέλα;

— Ἀλλὰ βέβαια.

— Λοιπὸν ἦταν ἕνας λησταὶς ἀπὸ εὐγενικὴ οἰκογένεια. Ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔδωσε ἀμνηστεία, πανδρεύθη, ἀλλὰ τὴν γυναίκα του τὴν ἄρπαξε ὁ Γοντράνος δὲ Λασύ, ποὺ ἀνῆκε σὲ μιὰ συμμορία δολοφόνων, ἀρχηγὸς τῶν ὁποίων ἦταν ὁ ταγματάρχης Λεόν.

Ὁ Ἀρμάνδος ἐτινάχθη ὄρθιος καὶ ζήτησε ἱκανοποίηση.

— Μπᾶ! εἶπε ὁ Ἰταλός. Σοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια. Ὁ πατέρας σου ὑπῆρξε δολοφόνος καὶ κλέφτης. Ἡ περιουσία ποὺ ἔχει, καὶ ποὺ τὴν ξεκοκκαλίζετε σεῖς, προέρχεται ἀπὸ αἷμα καὶ ἀπὸ ἔρανο ποὺ ἔκαναν ἐκεῖνοι ποὺ δολοφονοῦσαν κατὰ διαταγὴν του καὶ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του.

Ὁ Ἀρμάνδος θέλησε νὰ τὸν κτυπήση μὲ τὸ γάντι του, ἀλλ' ὁ Σάντα Κρόσε, ὁ Ἰταλός, τὸν ἐκράτησε.

— Θὰ μονομαχήσουμε, βέβαια. Τοῦ εἶπε. Ὄχι ὅμως προτοῦ πληρώσετε τὸ χρέος σας.

— Θὰ πληρώσω! εἶπε ὁ Ἀρμάνδος.

Ζαλισμένος καὶ φρικιῶν κατέβη. Τὸ ἁμάξι του τὸν περίμενε. Πῆγε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του, τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε χάσει διακόσες εἴκοσι ὀκτὼ χιλιάδες, κι' ἐκεῖνος ἐλυπήθη, ἀλλὰ τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι θὰ τοῦ τὶς ἔδινε. Ἀλλ' ὅταν τοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι ὕστερα θὰ μονομαχοῦσε, ὁ ταγματάρχης ἐρρίγησε Ὅταν ἔπειτα τοῦ ἔκανε γνωστὰ τί εἶχε εἰπῆ γι' αὐτὸν ὁ Σάντα Κρόσε, ὁ γηραιὸς ταγματάρχης, ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτος. Ὅπως ἠσυχώρησε, σήκωσε τὰ χέρια, ἄφισε ὑπόκωφη κραυγή, κρύνισθηκε καὶ ἐγονάτισε μπροστὰ στὸ παιδί του γυρεύοντας ἔλεος.

— Ἄ! ἀνέκραξε ὁ Ἀρμάνδος, ποὺ αἰσθάνθηκε μιὰ σκοτοδίνη πιάνοντας τὸ μέτωπό του. Εἶναι λοιπὸν ἀληθινά;

Καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ συγχωρήση, οὔτε νὰ καταδικάση αὐτὸν τὸν μεγάλον ἔνοχο, ποὺ ἦταν πατέρας του, ὁ εὐγενὴς νέος ἔφυγε, αἰσθανόμενος νὰ τοῦ φεύγη τὸ μυαλό. Ποῦ ἐπήγαινε; Δὲν ἤξερε οὔτε ὁ ἴδιος. Ἔπρεπε νὰ πληρώση τὸ χρέος του. Ἀλλὰ μὲ τί χρήματα, ἀφ' οὗ ἡ περιουσία τοῦ πατέρα του προήρχετο ἀπὸ κλοπή; Πῆγε στὸ σπίτι τῆς Κυρίας μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι, κι' ἐκεῖ τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι εἶχε φύγει. Γύρισε τότε σπίτι του μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ αὐτοκτονήση κι' ἔγραψε ἕνα γράμμα στὴν Φοῦλμεν, παρακαλώντας αὐτὴν νὰ φροντίση νὰ πληρωθῆ τὸ χρέος του, καὶ εἰδοποιῶντας ὅτι αὐτοκτονοῦσε. Ὅταν ἐτελείωνε τὸ γράμμα φώναξε τὸν Ἰώβ καὶ τὸν διέταξε νὰ τοῦ φέρη τὰ πιστόλια του.

Μιὰ ὥρα πρὶν, εἶχε πάει ἐκεῖ γυρεύοντας τὸ παιδί του, ὁ ταγματάρχης Λεόν. Καὶ ἐνῶ τὸν ἐπερίμενε ἀποφασισμένος, ἔφθασε ἐκεῖ ἡ Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι.

— Ταγματάρχη Λεόν, τοῦ εἶπε, μετὰ τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμούς. Ὁ γυιός σου ἔμαθε ποιὸς εἶσαι. ἀπὸ μένα. Ξέρει πὼς εἶσαι κλέφτης καὶ δολοφόνος, καὶ χρωστάει ἕνα μεγάλο ποσὸ σὲ ἄνθρωπό μου. Ἂν δὲν πληρωθῆ τὸ ποσὸ θ' αὐτοκτονήση.

Πνιγμένη φωνὴ βγῆκε ἀπὸ τὸ λάρυγγα τοῦ ταγματάρχη. Θέλησε νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφθασε ἕνα ἁμάξι κι' εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ κατεβαίνη ὁ Ἀρμάνδος ὠχρὸς σὰν πεθαμένος. Ἡ ἐκδικήτρια ἔβγαλε τὸ μαῦρο γάντι κι' ἔδειξε τὸ χέρι της ποὺ εἶχε μιὰ ξερὴ κηλίδα αἵματος.

— Ταγματάρχη Λεόν. Τοῦ εἶπε. Μιὰ ἡμέρα. ἔθοψα ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν ἐδολοφόνησες ἐσὺ δι' ἑνὸς ἄλλου. Καὶ ὠρκίσθηκα νὰ μὴν βγάλω τὸ γάντι καὶ νὰ μὴν ἀφαιρέσω τὸ αἷμα, παρὰ τότε ποὺ θὰ ἔχω ἐκδικήσει τὸν ἄνδρα μου. Ταγματάρχη Λεόν! Ὀνομάζομαι μαρκησία Γοντράνου δὲ Λασύ, καὶ ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας σου ἔφθασε.

Στιγμὲς ἀρκετὲς ὁ ταγματάρχης ἔμεινε ἄφωνος, κατάπληκτος, ἀκίνητος, κυττάζων μὲ τρόμο αὐτὴ τὴ γυναίκα ποὺ τοῦ εἶπε τὸ φρικαλέο της ὄνομα. Μὲ τὰ βλέμματα γεμάτα μῖσος, μ' ἕνα γέλοιο διαβολικὸ ἐκείνη ἐξακολούθησε.

— Τοὺς συνέτριψα ὅλους. Τὸν ἕνα, τὸν Λαμβλῖνο, τὸν ἐσκότωσες σύ. Ὁ ἄλλος. ὁ δ' Ἀστὸ, πέθανε νομίζων τὴ γυναίκα του ἄτιμη· ὁ τρίτος εἶναι πεθαμένος γιὰ ὅλο τὸν κόσμο κι' ὅμως ζῆ· ὁ τέταρτος σκοτώθη, ὁ πέμπτος ... αὐτόν ἄφισα, γιατὶ ὁ ἐξευτελισμὸς ποὺ παθαίνει κάθε μέρα, ἐπειδὴ τὸν ἔκαμα φτωχὸ, εἶναι μεγαλείτερος ἀπὸ τὸ θάνατο Κι' ἐφύλαξα γιὰ σένα τὴν ὑπέρτατη τιμωρία γιατὶ σὺ ἤσουνα ὁ ἀρχηγὸς ὅλων αὐτῶν τῶν λησταῖων, ἡ ψυχή, τους, ἐπειδὴ σὺ μ' ἔκανες χήρα, ἐνῶ ἤμουν παρθένος...

Ὁ ταγματάρχης τὴν ἐκύτταζε φρικιῶν, σὰν νὰ ἔβλεπε ἐφιάλτη, ἐνῶ ἐκείνη, γελῶντας διαβολικά, ἐξακολουθησε.

— Νὰ ὁ γυιός σου, μπαίνει στὴν κάμαρά του. Βρέθηκε στὸ δρόμο μου καὶ μ' ἀγάπησε μ' ἕναν ἔρωτα διάπυρο, ἀπολλόγιστο, τρελλό. Κι' ἂν τοῦ ἔλεγα νὰ πάη νὰ μοῦ φέρη ἕνα λουλούδι ἀπὸ τὸ χείλος ἀβύσσου, νὰ περάση μέσα ἀπὸ ἕνα καμίνι, ἢ ν' ἀνέβη στὴν καρμανιόλα, δὲν θὰ ἐδίσταζε οὔτε μιὰ στιγμή. Κατ' ἀρχὰς τὸν λυπήθηκα, θέλησα νὰ τὸν διώξω, νὰ τὸν ἀποφύγω, ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ κτυπήσω τὸ παιδί γιὰ τὸν ἔνοχο πατέρα. Ὅμως, ὅσω κι' ἂν ἔπροσπάθησα, τὸ πεπρωμένο τὸν ἔφερνε στὸ δρόμο μου. Ἦρθαν στιγμὲς ποὺ συνεκινήθηκα ἀπὸ ἕνα τόσο μεγάλο ἔρωτα. ἀπὸ τέτοια νεότητα, τέτοια ἀρετὴ καὶ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ λησμονοῦσα τὴν τρομερὴ ἀποστολή μου, λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὸν ἐρωτευόμουνα. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀδικοσκοτωμένου μ' ἐκρατοῦσε νὰ εἶμαι ἕτοιμη γιὰ τὴν ἐκδίκηση. Μπῆκε στὴν κάμαρή του, ν' αὐτοκτονήση... Τὴν τελευταία στιγμὴ τον συμπονῶ καὶ πάλι. Θέλεις νὰ σωθῆ; Νὰ πληρωθῆ τὸ χρέος του, νὰ ζήση εὐτυχισμένος; Ἐμπρὸς ἂν θέλης νὰ σωθῆ, σκοτώσου ἐσὺ· νὰ τὸ μαχαῖρι...

Τοῦ ἔδωσε ἕνα στιλέττο κι' ὁ ταγματάρχης τὸ ἄρπαξε μὲ χαρά. Ἀφοῦ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θάσωζε τὸ παιδί του δὲν ἐδίστασε οὔτε στιγμή. Σήκωσε τὸ μαχαῖρι, ἀλλὰ δὲν ἐπρόλαβε νὰ κτυπηθῆ. Ἐπέθανε ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Ἀρμάνδος ποὺ δὲν εἶχε ἐνημέρωση τίποτα, ἑτοίμασε τὴν διαθήκη του, ἔκανε ὕστερα ἕνα γράμμα γιὰ τὴν Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι, ὅταν ξαφνικὰ τὴν εἶδε μπροστά του. Δὲν ἦταν τώρα ἡ ἀμείλικτη γυναίκα μὲ τὰ τρομερὰ βλέμματα. Τώρα, ποὺ ἐσκοτώθη καὶ ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς ἑταίρους τοῦ ξίφους, ἔγινε γυναίκα.

Τοῦ εἶπε πὼς θὰ ἐπληρώνετο τὸ χρέος του, τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε πεθάνει ὁ πατέρας του, ὅτι ἤτανε ἕτοιμη ν' ἀφοσιωθῆ νὰ τὸν παρηγορήση καὶ νὰ τὸν κάνη νὰ λησμονήση.

—Καὶ τώρα, ἔλα μαζί μου, ἐξακολούθησε. ἐπειδὴ εἶμαι ἐλεύθερη! Ἐπειδὴ τὸ ἔργο μου ἐτελείωσε, ἐπειδὴ τέλος πάντων μπορῶ ν' ἀκούσω τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς μου. ... ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ. ..

Ὁ Ἀρμάνδος, ποὺ εἰς ἄλλη περίστασιν θὰ ἦταν τρελλὸς ἀπὸ χαρά, ἔκρυψε τὸ κεφάλι στὰ χέρια του κι' ἔκλαιγε. Ὁ πατέρας του ἦταν πεθαμένος, τὸν εἶχε καταρασθῆ! Ἐκείνη τὸν εἶχε κάνη δυστυχισμένο καὶ τοῦ εἶχε δηλητηριάσει τὴ ζωή. Ἡ ἐκδικήτρια ποὺ εἶδε ὅτι ὁ Ἀρμάνδος δὲν τὴν συγχωροῦσε, ἔπνιξε τελευταῖο λυγμό, ἄρπαξε τὸ πιστόλι του καὶ τὸ ἄδειασε στὸ στῆθος της. Ὁ θάνατός της ἐπῆλθε ἀκαριαίως.

Πέντε ἡμέρες ἀργότερα ὁ Ἀρμάνδος συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν Φοῦλμεν καὶ τὸν λόρδο Γουὲν ἐπιβιβάζετο τοῦ ἀτμοπλοίου ποὺ πήγαινε στὴν Ἀφρική. Εἶχε καταταχθεῖ ὡς ἀνθυπολοχαγός. Ὁ λόρδος ὑπανδρεύθη τὴν Φοῦλμεν. Ὁ Ἀρμάνδος ἔδειξε τέτοιο ἡρωϊσμό, ὥστε σὲ τέσσερα χρόνια ἔγινε λοχαγὸς κι' ὅλοι ἦσαν βέβαιοι ὅτι σὲ λίγο θὰ γινώτανε στρατάρχης, λόγω τῆς μορφώσεως καὶ τῆς γενναιότητός του. Καὶ μιὰ μέρα ποὺ γύρισε ἀπὸ τὴ μάχη, ποὺ εἶχε δώσει μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς, τραυματισμένος — γιὰ δεκάτη φορὰ — εἶδε νὰ τὸν περιμένη ὁ γηραιὸς Ἰώβ, ποὺ τοῦ ἔφερε ἕνα ἀντίγραφο τῆς διαθήκης τοῦ λόρδου Γουὲν ποὺ εἶχε πεθάνει ἀπὸ ὑπερτροφία τῆς καρδιᾶς. Μαζὶ μὲ τὸ ἀντίγραφο τῆς διαθήκης, διὰ τῆς ὁποίας ἔκανε κληρονόμους αὐτὸν καὶ τὴν Φοῦλμεν, τοῦδωσε καὶ ἕνα γράμμα του ποὺ τοῦ ἔγραφε, προαισθανθεὶς ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πεθάνη

«Πετρέ μου φίλε.

Ἡ Φοῦλμεν σᾶς ἀγαποῦσε καὶ πιστεύω πὼς θὰ τὴν ἀγαπᾶτε καὶ σεῖς. Εἶναι τώρα λαίδη Γουέν, ἀλλ' εἶναι καὶ χήρα καὶ ἔχει ἀνάγκην ἑνὸς προστάτου. Θὰ ὑπακούσετε σ' ἕνα φίλο σας ποὺ σᾶς τὸ γυρεύει ἀπὸ τὸν τάφο νὰ τὴν νυμφευθῆτε καὶ νὰ τὴν προστατεύσετε; Μακαρίτης λόρδος Γουέν.

Σὰν ἀληθινὸ παιδὶ τῆς Ἀλβιῶνος, ποὺ ξέρει τὴν ἀξία τῆς ἐκκεντρικότητός του, ὁ σύζυγος τῆς Φοῦλμεν, εἶχε τελειώσει μ' ἕνα ἐπικήδειο ἀστεῖο τὴν ἐπιστολή του, ποὺ ἔμελλε. νὰ χρησιμεύση ὡς ὁ ἐπίλογος τῆς ἱστορίας μας.

ΤΕΛΟΣ

ΤΙ ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἔκδοση τοῦ πανηγυρικοῦ Πασχαλινοῦ μας φύλλου μὲ 72 σελίδες ;

72 σελίδες (ἕνα ὁλόκληρο βιβλίο δηλαδὴ—γιατὶ ἂν τὸ «Πάνθεον» διπλωθῆ στὰ δύο θ' ἀποτελέση ἕναν τόμο ἀπὸ 144 σελίδες—) πλουσιώτατα εἰκονογραφημένες, μὲ ὕλη περίφημη καὶ μὲ μιὰ καινοτομία στὴν ἐμφάνι ι τῶν τίτλων—μιὰ καινοτομία που, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶναι «φωναχτὴ», κοστίζει ἕνα σωρὸ χρήματα—θὰ προσφερθοῦν στοὺς ἀναγνῶστες μας χωρὶς τὴν παραμικρὴ αὔξηση τιμῆς.

Καταντάει σχεδὸν ἀπίστευτο. Καὶ ὅμως ! Δὲν περιοριζόμαστε, ὅπως εἴπαμε κι' ἄλλοτε, σὲ λόγια, γιὰ νὰ ἐκδηλώσωμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τὸ ἀναγνωστικό μας κοινὸ γιὰ τὴν ἐνθουσιωδέστατη ὑποδοχὴ ποὺ μᾶς κάνει.

Στὸ πανηγυρικό μας φύλλο θ' ἀρχίση κι' ἕνα καινούργιο, ἀληθινὰ ὑπέροχο, αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα. Ἕνα μυθιστόρημα ποὺ οἱ ἥρωες του ἔχουν γίνει τὸ σύμβολο τῆς αἰώνιας ἀγάπης καὶ τῆς μεγάλης θυσίας στὸ βωμὸ τοῦ ἔρωτα.

Rom. Syl.—Γιὰ νὰ δημοσιευτῆ θὰ πρεπε νὰ γίνουν μερικὲς τεχνικὲς διορθώσεις. Ὅταν γιάνετε, ἔρχεστε. Γ. Μαγκ.—Δυστυχῶς εἶναι πεζοτράγουδο. Βασ. Χριστ.—Δὲν εἶναι κακὸ ὡς γραμμή. Δυστυχῶς δὲν δημοσιεύω τέτοια. Γιαν. Λιμ.—Οἱ στῖχοι σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμοι γιατὶ ἔχουν τεχνικὲς ἀτέλειες, ἀλλὰ δείχνουν πὼς ἔχετε «θεία φλόγα». Τὸ «θὰ πεθάνω» π. χ., μὲ λίγη προσοχὴ στὶς χασμωδίες καὶ στὴ ρίμα, θὰ γινόταν γλυκύτατο τραγουδάκι, Προσπαθῆστε. Ἐργασθῆτε. Τὰ διηγήματα ἂν εἶναι μεγάλα μὴν τὰ στείλετε. Ἕναγράμμα μὲ πολλὲς ὑπογραφὲς δυσανάγνωστες δὲν κατώρθωσα νὰ τὸ διαβάσω. Ἂς μοῦ σταλῆ καθαρογραμμένο. Αἰγλ. Πουλ.—Οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο εἶναι ἀντάξια τῶν προηγουμένων σας. Γιατί ; Ἴσως τὸ πρῶτο—τοῦ δικαστηρίου—ἂν ξαναγραφτῆ ἀπ' ἀρχῆς μὲ περισσότερη συγκίνηση νὰ γίνη κάτι. Νανοῦ. Φιορ., Π. Γ., Γιῶργον Δικ., Ι. Μ. Σαρ.—Δὲν συμμορφωθήκατε μὲ τοὺς ὅρους μας. Ε. Α. Κ.—Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ χαριτωμένο τραγουδάκι. Δυστυχῶς εἶναι ζήτημα τάκ νὰ μὴ τὸ δημοσιέψωμε. Στεῖλτε τίποτ' ἄλλο. Χρ. Ἐλευθ.—Τόσο οἱ στῖχοι σας ὅσο καὶ τὸ πεζό σας δείχνουν πὼς μιὰ μέρα θὰ γράψετε πάρα πολὺ καλά. Πρέπει ὅμως ν' ἀποφεύγετε νὰ φτιάχνετε σύνθετες λέξεις, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, καὶ ν' ἁπλοποιήσετε ὅσο τὸ δυνατὸν τὴ φράση σας. Μικρὲς, κοφτὲς φράσεις στὸ πεζό, ἁπλᾶ δοσμένα νοήματα στὸ στιχο, θὰ σᾶς φέρουν γρήγορα στὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα. Ἐλπ. Νίκης.—Τὸ «ζηλευτὲς φιγοῦρες εὐτυχίας» δὲ θέλει καὶ πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ γίνη δημοσιεύσιμο : λίγη κίνηση καὶ λίγη προσοχὴ στὴ φράση. Διορθῶστε το. Θοδ. Π. Παπ.—Ὡραιότατη εἰκόνα ἀλλὰ ἀκίνητη, χωρὶς φινάλε. Διορθῶστε το, συντομέψτε το καὶ ξαναστείλτε το. Σερ. Σκ.—Ἀφοῦ τὸν ξέρετε τὸν στῖχο γιατὶ δὲν τὸν προσέχετε ; Τὰ «Μάρμαρα» μαρτυροῦν γιὰ τὶς ἱκανότητές σας ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀπροσεξία σας. Περιμένω κάτι πιὸ δεμένο καὶ εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ τὸ γράψετε. Παν. Κων.—Ἡ ἀκαταστασία τῆς γλώσσας στὸ «Ἀνοιξις καὶ ἔρως» καταστρέφει κυριολεκτικὰ τὴν ἔμπνευση. Ἂν θελήσετε νὰ ἐργασθῆτε (προσπαθῆστε νὰ γράψετε σὲ πλατύτερο στιχο ποὺ εἶναι πιὸ εὔκολο) γρήγορα θὰ φτάσετε σὲ καλὸ ἀποτέλεσμα. Πρὸ παντὸς ὅμως στρῶστε τὴ γλῶσσα. Κων. Ἀγγελ.—Τὄχω γράψει καὶ ξαναγράψει τόσες φορὲς πὼς δὲ δημοσιεύω πεζοτράγουδα. Λυπᾶμαι γιατὶ τὸ «ὁ θάνατος κτυπᾶ» δὲν ἔχει λίγη περσότερη κίνηση, ὥστε νὰ ξεφεύγη ἀπὸ αὐτὸ τὸ νόθο καὶ στεῖρο εἶδος. Κ. Ρηγ.—Τὰ ποιήματά σας ἔχουν δροσιὰ καὶ κάποια χαριτωμένη ἀφέλεια ἀλλὰ τοὺς λείπει ἡ βαθύτερη ποιητικὴ σκέψη. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ σᾶς ἀπογοητεύσω, σᾶς συμβουλεύω, πρὶν ξαναγράψετε τραγούδια, νὰ διαβάσετε ἕλληνες λυρικοὺς ποιητὲς γιὰ νὰ δῆτε πὼς κάτω ἀπὸ τὴν ἁπλῆ διατύπωση ὑπάρχει τὸ ποιητικὸ φόντο. Στεῖλτε μου ἂν θέλετε τὸ πεζό σας γιὰ νὰ τὸ δῶ. Ἂν εἶναι ὅμως μεγάλο δὲν θὰ δημοσιευτῆ. Πε. Νικ.—Τὰ τραγούδια σας μαρτυροῦν μιὰ δυνατὴ ποιητικὴ φλέβα, ἕνα ἀκατέργαστο ταλέντο πρώτης γραμμῆς. Ἀγνοεῖτε ὅμως τὴ γλῶσσα (τὴ βαθύτερη σημασία κάθε λέξης, τὴν ἰδιαίτερη ἀξία ποὺ παίρνει μὲ τὴ συντακτική της τοποθέτηση καὶ τὴν καλὴ χρήση τοῦ ἀνάλογου ἐπιθέτου) καὶ παρασύρεστε φοβερὰ ἀπὸ τὴν ὁμοιοκαταληξία μ' ὅλο ποὺ δὲν τὴν μεταχειρίζεστε σωστά. Κρῖμα ποὺ βρίσκεστε μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κι' ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ὑποδείξω ἕνα—ἕνα τὰ λάθη σας. Τὸ «Γιὰ σένα» π. χ. θὰ γινόταν σπάνιο τραγοῦδι ἂν δὲν εἶχε φραστικὲς ἀσυνέπειες. Καὶ τὸ «Μὲ τὸ φεγγάρι» θὰ τὸ ζήλευαν πολλοὶ γνωστοὶ ποιηταὶ ἂν ἦταν δοσμένο ἀνάλογα μὲ τὴν περίφημη ἔμπνευσή του. Ἔχετε κουράγιο νὰ ἐργασθῆτε σοβαρά, νὰ μελετήσετε ; Ἂν ναί, χαιρετῶ στὸ πρόσωπό σας ἕνα νέο ἀξιόλογο ποιητή. Νικ. Τριαντ.—Ὅταν βλέπω χειρόγραφα σὰν τὰ δικά σας, ποὺ φωνάζουν ὅτι ὁ συγγραφεύς τους εἶναι ἄνθρωπος μὲ ψυχικὸ φόντο ποὺ ἔχει παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν ἀρλουμπολογία τοῦ πεζοτράγουδου, πιστέψτε ὅτι θλίβομαι σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ μένα τὸν ἴδιο. Ἀπαλλαγῆτε πρὸς θεοῦ ἀπὸ τὸν κακὸ αὐτὸν ἐφιάλτη. Οἱ ἀοριστολογίες, οἱ δῆθεν «σμιλευτὲς» φράσεις, οἱ ἀναγωγὲς σὲ ἀνύπαρκτες «παραστάσεις» καὶ ἡ ἔλλειψη μιᾶς ἀρχιτεκτονικῆς σακατεύουν τὴν ἔμπνευσή σας. Κουράγιο καὶ δουλειά. Θεοφ. Ματσ.—Λίγη συντόμευση, λίγη ρετοὺς (χασμωδίες, ἀκανόνιστες ρίμες, μετρικὰ «κενά»). Περιμένω νὰ μοῦ ξαναστείλετε τὸ «Μονάχα κλαίω» τόσο καλὸ, ποὺ νὰ μπορῶ νὰ τὸ δημοσιέψω. Ἀμερικανοπούλα. Ἀγγ. Φιλέρ.—Πεζοτράγουδα—πόσες φορὲς θὰ τὸ γράψω ;—δὲ δημοσιεύω. Στεῖλτε τίποτ' ἄλλο. Δ. Μ.—Τὸ «Ἐνθύμια» τόσο ὡραῖο καὶ ὡς σύλληψη καὶ ὡς διατύπωση καταστρέφεται στοὺς τρεῖς τελευταίους στίχους τόσο ἀπὸ τὴν ἀκαλαισθησία τῆς ρίμας ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς κοινότοπες λέξεις ποὺ μεταχειρίζεστε. Τὸ περιμένω διορθωμένο. Πανταν.—«Ὁ μητρικὸς πόνος» θὰ γίνη δημοσιεύσιμος ἂν τοῦ δώσετε λίγη κίνηση καὶ ἀφίσετε τὸν ἀναγνώστη ἐντελῶς ἀπροετοίμαστο γιὰ τὸ φιναλε. Διορθῶστε το καὶ στεῖλτε το. Ἀντ. Τοπ.—Τὸ «παράπονο τῆς ξανθούλας» ἔχει μιὰ συγκίνηση τόσο ἀφελῆ ποὺ θὰ τὸ δημοσίευα ἂν ἦταν λίγο περισσότερο προσεγμένο στὴ διατύπωση τῶν ἐννοιῶν καὶ στὸ στῖχο. Μπορεῖτε τάχα νὰ τὸ διορθώσετε ; Ἀλφρέντα.—Ἔγραψα. Γ. Φ.—Πολὺ γλυκανάλατο.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Κάθε ἀναγνώστης μας ἔχει δικαίωμα νὰ μᾶς στείλη ἔργα του — ὅσο τὸ δυνατὸν συντομώτερα — μὲ πέντε δραχμὲς ἀμεταχείριστα γραμματόσημα γιὰ τὴν ἔγκριση. Ἂν τὸ ἔργο ἐγκριθῆ—ἡ κρίση θᾶναι λίγο αὐστηρὴ βέβαια—θὰ δημοσιεύεται στὴ σελίδα : «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μῆνα θὰ γίνεται ἐκλογὴ τοῦ καλύτερου κομματιοῦ καὶ ὁ συγγραφεύς του θὰ καλῆται νὰ μᾶς δώση μίαν ὁλόκληρη σελίδα του, ποὺ θὰ δημοσιεύεται τιμητικὰ μέσα στὴν ἄλλη ὕλη τοῦ περιοδικοῦ.

Τα προηγούμενα φύλλα τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς 4 Δρχ. ἕκαστον καθὼς καὶ εἰς τα κάτωθι : ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ

Χ. ΜΑΝΤΕΛΟΣ Πλατεῖα Λεύκας, Ἀριστοτέλους 1
Τ. ΖΑΒΑΛΟΣ Ἔξωθεν Καφφενείου «Νέον», Ὁμόνοια
Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ Πειραιῶς 2, Ὁμόνοια
Σ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ ἔξωθεν παλ. ἠλεκτρ. Σταθμοῦ
Α. ΠΑΣΤΕΛΑΚΟΣ ἔξωθι Βασιλικοῦ, Ὁμόνοια
Α. ΤΖΑΒΑΛΑΣ ἔξωθι Κινημ. Μάζεστικ
Κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.
Ν. ΚΟΤΤΑΣ Γωνία Σταδίου καὶ Ὑπ. Ἐσωτερικῶν
ΣΤΑΓΙΚΟΣ Σταδίου ἔξωθι Πρωτοδικείου
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ Χαυτεῖα ἔξωθι Φαρμακείου Μαρινοπούλου
ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ Γωνία Πανεπιστημίου. Ἐδ. Λῶ
ΚΑΟΥΦΜΑΝ Ἔναντι Βιβλ. Ἐλευθερουδ. Πλατ. Συν)τος
Π. ΚΑΛΛΙΓΑΣ Ἔναντι Ζαχ. Ζαβορίτου Πλατ. Συν)τος
Ν. ΚΑΣΤΑΝΗΣ Σταδίου Πεσματζόγλου

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΤΖΑΚΑ καὶ ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ, Πανεπιστημίου
Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ. Σταδίου 14
Ι. ΚΟΛΛΑΡΟΥ καὶ Σία Σταδίου
Μ. ΖΗΚΑΚΗ, Πεσματζόγλου
Μ. Γ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ καὶ Σια, Σταδίου 48
ΑΘ. ΚΑΡΑΒΙΑ, Γωνία Ἀκαδημίας—Ἱπποκράτους 3
Πράκτωρ μας ἐν Ἀμερικῇ ὁ κ. ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ
NEW YORK NEWS AGENCY 616 8me Ave NEW—YORK

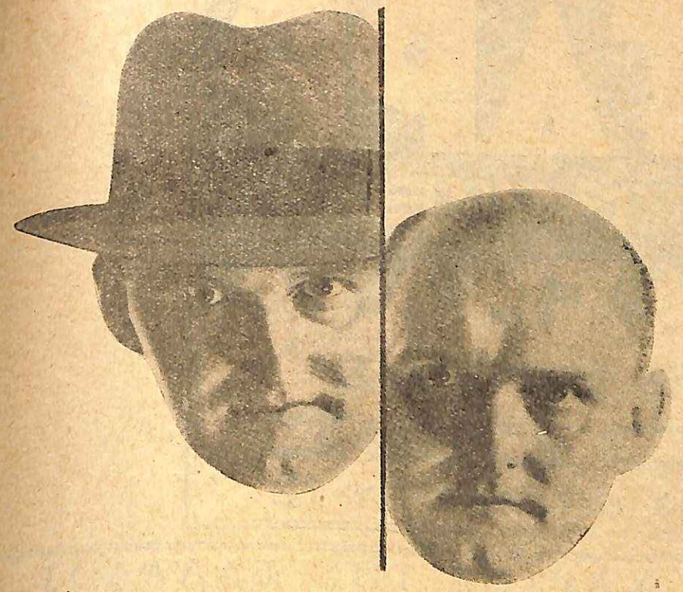

Ἐν ᾧ χωρὶς καπέλλο;!!

Παρατηρήσατε καὶ μόνοι σας τὴν διαφοράν! Ὁ ἴδιος ἄνδρας χωρὶς καπέλλο! Πόσον φαίνεται μεγαλείτερος καὶ πόσον εἶναι μειωμένη ἡ καλή του ἐμφάνισις, χάρις εἰς τὴν ἀρχομένην φαλάκραν!

Καὶ ἐν τούτοις, ἂν μὲ τὰ πρῶτα συμπτώματα—κατ' ἀρχὰς πυτιρίδα, ἀργότερα τριχόπτωσις -- ἐχρησιμοποίει **Τριλυζίν**, δὲν θὰ ἔφθανεν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον.

Σήμερον ἡ ἐπιστήμη ἐξηκρίβωσε πλέον ὅτι ἡ αἰτία τῆς τριχοπτώσεως εἶναι ἡ ἔλλειψις τῆς ἀναγκαιούσης θρεπτικῆς τῶν ριζῶν τῶν τριχῶν οὐσίας, ἥτις ὀνομάζεται **χολεστερίνη**. Ἡ Τριλυζὶν περιέχει ἀκριβῶς χολεστερίνην, ἤτοι τὴν οὐσίαν ἐκείνην ποὺ ἔχουν ἀνάγκην πρὸς διατροφὴν αἱ ρίζαι τῶν τρίχων. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι **πράγματι ἀποτελεσματική.**

Ἂν καὶ σὲ Σᾶς ἀνεφανησαν τὰ πρῶτα συμπτώματα-πυτιρίασις, τριχόπτωσις· μὴν ἀμελήσητε, διότι συντόμως θὰ καταντήσητε φαλακρός. Ζητήσατε ἀπὸ τὸ πρῶτον Φαρμακεῖον ἢ Μυροπωλεῖον «Τριλυζίν». Διὰ τῆς καθηερινῆς χρήσεως ἡ **πυτιρίδα ἐξαλείφεται, ἡ τριχόπτωσις σταματᾶ, αἱ τρίχες ἀναφύονται καὶ πάλιν.**

(Ἀποκόψατε καὶ ἀποστείλατε τὸ παρόν)

Κύριε *Κώστα Νικολαΐδη*, Ἀκαδήμου 12, Ἀθήνας

Παρακαλῶ μοὶ ἀποστέλλετε δωρεὰν τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς «Trilysin» εἰς τὴν..... γλῶσσαν.

Ὀνοματεπώνυμον .....

Διεύθυνσις .....

ΣΤΑΡΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΟΑ ΔΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀποτελεῖται ἀπὸ 50 σελίδας εἰς σχῆμα πολὺ μεγάλου Ἄλμπουμ (ὅπως οἱ ἄτλαντες) καὶ περιέχει ὅλη τὴν Ἑλλάδα κατὰ Νομούς, πολυχρώμως λιθογραφημένους ἐπὶ πολυτελεστάτου χάρτου καὶ συγχρόνως μέγιστον ἀλφαβητικὸν ὁδηγόν, ὅλων τῶν πόλεων, χωρίων καὶ συνοικισμῶν, μὲ τοὺς κατοίκους κλπ. Εἶνε ἕνα ἔργον πρωτότυπον καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του, ἄφθαστον εἰς χρησιμότητα, δυνάμενον νὰ προσφέρῃ πολυτίμους ὑπηρεσίας καὶ γνώσεις, διότι ἡ ἀναζήτησις εἰς τὸν ἀλφαβητικὸν ὁδηγόν, καὶ κατόπιν εἰς τὸν χάρτην, ἑκάστης πόλεως ἢ χωρίου, εἶνε εὔκολος καὶ συγχρόνως εὐχάριστος. Ὁ πλέον πολυάσχολος ἄνθρωπος ὡς καὶ ὁ πλέον ἀνυπότακτος μαθητής, διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς ἐπὶ πολλὰς ὥρας αἰσθάνεται ψυχαγωγίαν ν' ἀναζητῇ τὰ διάφορα μέρη καὶ τὰς συγκοινωνίας, διδασκόμενος χωρὶς καμμίαν κόπωσιν τὴν λεπτομερεστέραν Γεωγραφίαν τῆς Ἑλλάδος. Διὰ νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς Ἕλλην ἀγεωγράφητος, πωλεῖται μόνον Δρα. 30 εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον κ. Βασιλείου, ὁδὸς Σταδίου. Αἱ παραγγελίαι τῶν ἐπαρχιῶν πρέπει ν' ἀπευθύνωνται μὲ Δρχ. 30 (ἐξωτερικοῦ δρχ. 40) πρὸς τὸν κ. Κ. Οἰκονομίδην, Βουλῆς 6—Ἀθῆναι.

ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΑ

Εἰς τὸ ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΟΝ τμῆμα τοῦ Φαρμακείου ΜΠΑΚΑΚΟΥ ὑπάρχει πλουσία συλλογὴ ἀπὸ Ὀμματοϋάλια ὅλων τῶν σχημάτων (Κρύσταλλα, Punktal Zeiss, Perfa κ.λ.π.). Δίοπτρα θεάτρου πρισματικά, ὡς καὶ Roll films, films, film-Packs πλάκες κ.λ.π.).

Ἐπιμελεστάτη ἐκτέλεσις οἱασδήποτε Φωτογραφικῆς ἐργασίας.

Ἐμφάνισις, ἐκτύπωσις καὶ μεγέθυνσις.

Ἐπίσης διαθέτει πλουσίαν συλλογὴν Φωτογραφικῶν Μηχανῶν τῶν καλλιτέρων Ἐργοστασίων εἰς

Τιμὰς εὐκαιρίας.

Φαρμακεῖον ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Πλατεῖα Ὁμονοίας

ΕΡΕΥΝΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΣΑΣ

ΑΓΟΡΑΖΩ: ΠΩΛΗΣΕΙΣ - ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ ΠΑΛΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ, ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ καὶ ταχυδρομικὰ δελτάρια (πρὸ τοῦ 1890) μὲ γραμματόσημα ἢ ταχυδρομικὰς σφραγίδας ἐπ' αὐτῶν. Φακέλλους ἐπιστολῶν ἀφιχθεισῶν ἀεροπορικῶς καὶ παντὸς εἴδους ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ μεταχειρισμένα ἢ μή. Μὴ πωλεῖτε τὰ γραμματόσημά σας πρὶν μὲ ἐπισκεφθῆτε.

ΚΙΜΩΝ ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ
Κάνιγγος 6—Ἀθῆναι

ΣΗΜ.—Οἱ ζητοῦντες πληροφορίας ἐγγράφους, δέον ἀπαραιτήτως νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπάντησιν.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα Γαλλικῆς παρὰ Κας καθηγητρίας. Πληροφορίαι: Χαρ. Τρικούπη ἀρ. 50 καθ' ἑκάστην 2—4 μ.μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΤΕΧΝΗ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7 ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ ΑΡ. 1

CRESIVAL
ΚΡΕΣΙΒΑΛ
Ἐναντίον τοῦ Βηχός
καὶ τῶν Βρογχικῶν
Καλάρρων
BAYER